

ถ้าตั้งสติดี ๆ

ถามกันว่า คนที่ทำทุจริตคิดชั่ว ทำชั่วไม่ว่าโกง กิน ฆ่า ช่มชืดก็ตาม คนทำชั่วเหล่านั้น เขาจะรู้ไหมว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นความชั่ว ถึงจะเรียน ต่ำ สูงขนาดไหน ใครก็ยอมรู้ แต่เขาก็พ่ายแพ้กิเลส ให้กิเลสเข้ามาบงการชีวิตของเขาได้

ยิ่งผู้ที่ได้ศึกษามากมาย ก็ยิ่งฝึกตนให้เฉลียวฉลาดได้มาก มีความคิดเหนือชั้นกว่าคนอื่นขึ้นไปเรื่อยๆ ยิ่งทำให้กิเลสมีตัวช่วยที่เหนือชั้นจนสามารถนำมาเป็นอาวุธ และเครื่องมือที่จะทำชั่วได้อย่างเฉลียวฉลาด และไม่มีขีดจำกัด

คนที่มีความรู้มากมายท่วมหัว แต่ไม่คิดเรียนรู้หน้าตา หาทางจัดการกับกิเลส ด้วยความเฉลียวฉลาดของเขา จึงมีผลให้กิเลสกลายเป็นเสือติดปีก สามารถป้องกันปิดความชั่วของตนได้ ด้วยความรู้ความฉลาด จึงทำให้คนเลวได้อย่างซับซ้อน และทำให้สังคมแย่ลงๆ อย่างชนิดที่คนในโลกนี้ยังไม่ไหวทัน

เพราะกิเลส คือ เหตุปัจจัยแท้ๆ ที่พาเสื่อมพาชั่ว และมันมีจริง ๆ ในคนที่ยังไม่ใช่อาริยบุคคล กิเลสมันมีอำนาจบงการคนได้จริง ๆ มีแต่อาริยบุคคลแต่ละขั้นเท่านั้น ที่สามารถจัดการกับกิเลส และลดการทำชั่ว ทำบาป หมดไปตามลำดับ

เพราะฉะนั้น ถ้าไม่คิดล้างกิเลส กิเลสก็ยอมพาเราสร้างบาป โลกโมโหสันมาให้แก่ตัวเอง อย่างไม่หยุดหย่อน แม้จะโลกไม่ถึงขั้นทุจริต แคโลกที่จะไปทุจริต ไปเอาเปรียบคนอื่น ทำคนอื่นเดือดร้อน แค่นี้มันก็บาปแล้ว ! ยิ่งไปโกงไปทุจริตทำบาปชั่วชัฒๆ หยาบๆ ก็ยิ่งบาปหนาสาหัส ทำให้ตัวเองชั่วและทุกข์ ซึ่งผลของทุกชีวิตวิบากกำลังแสดงตัวกับคนโกงกินบ้านเมือง ให้เห็นๆ กันอยู่ในปัจจุบัน

สมจริงดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า โลกะ โทสะ โมหะ เมื่อเกิดขึ้นในบุรุษ ย่อมเกิดขึ้นเพื่อมิใช่ประโยชน์เกื้อกูล เพื่อทุกข์ เพื่อความอยู่ไม่ผาสุก โลกะ โทสะ โมหะ เป็นที่อยู่แห่งอกุศลธรรมทั้งหลาย อย่างนี้ จึงชื่อว่า อันตราย ย่อมย่ำยिनรชนนั้น ย่อมครอบงำปราบปรามกดขี่ ท่วมทับ กำจัด ย่ำยีบุคคล เหมือนขุยไผ่กำจัดไม้ไผ่ ฉะนั้น

ปีนี้ใครๆ ก็ทำนายว่า บ้านเมืองจะลุกเป็นไฟ หลายคนกลัวไฟบรรลัยกัลป์ แต่ลืมคิดถึงไฟบรรลัยวัน อันเกิดจากไฟคือ ราคะ (ราคะคือ) ไฟคือ โทสะ (โทสะคือ) ไฟคือ โมหะ (โมหะคือ) ซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญของความวุ่นวายหายนะ ถ้าไม่หันมาศึกษาจัดการแก้ที่ต้นเหตุกันจริงๆ

ยิ่งศึกษาให้เฉลียวฉลาดมากเท่าไร แต่ไม่ลดกิเลส ก็ยิ่งเร่งให้โลกหายนะเร็วมากขึ้นเท่านั้น ☸

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

คนทำชั่ว
ได้ยิ่งกว่า
สัตว์
ก็เพราะ
ศึกษา
มากกว่า
สัตว์
แต่ไม่ลด
กิเลส

ทั้งๆ ที่คนเรารู้ว่าปีเก่าไม่ต้องส่ง ปีใหม่ไม่ต้องรับ ปีเก่าก็ไปปีใหม่ก็มาก็ยังส่งปีเก่าต้อนรับปีใหม่กันอยู่ได้ทุกปี ระยะเวลาหลายๆ มานี้คนไทยตามกันฝรั่ง ส่งท้ายปีเก่าด้วยการนับถอยหลังเมื่อใกล้จะถึงสอยยามของปีเก่า เรียกตามฝรั่งเขี่ยบเลยว่า “เค้ดาว” ผู้เฒ่าผู้แก่ไม่ถนัดภาษาฝรั่งฟังแล้วคงงงไปตามๆกัน

ขอให้ “เค้ดาว” คราวนี้เป็นคราวสุดท้ายก็แล้วกัน เพราะรัฐบาลประกาศศักราชโครมว่าปีมหามงคลที่เป็นปีของการ **ส่งเสริมภาษาไทย**

ตอนหนุ่มๆ ผมก็ท่องภาษาฝรั่งกับเขาบ้างเหมือนกัน ขณะเป็นนักเรียนนายร้อย ผมสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดีเยี่ยม ผมก็ต้องเอาตัวกู่วิทยาการด้วยการพูดไทยคำฝรั่งคำ อาจารย์โรงเรียนนายร้อยท่านหนึ่ง จบจากโรงเรียนนายร้อยแล้วไปเรียนปริญญาโทที่อเมริกา

ท่านสอนวิศวกรรมศาสตร์ แต่สนใจภาษามาก ถ้าท่านพูดอังกฤษอยู่อีกห้องหนึ่ง นักเรียนจะเข้าใจผิดว่าฝรั่งพูด ลำเอียงท่านเป็นฝรั่งจริงๆ อาจารย์ท่านนั้นแหละที่ต่อว่าผมและเพื่อนๆ อย่างแรงมาก แรงจนกระทั่งตั้งแต่นั้น จนวนนี้ จนกระทั่งผมตาย ผมจะไม่พูดภาษาฝรั่งเลยถ้ามีคำไทยอยู่แล้ว

ปีนี้ผมและคุณศิริลักษณ์ไปงานปีใหม่ที่ราชธานีโอศก จังหวัดอุบลฯ ตามเคย แวะที่อำเภอวารินชำราบ พ่อค้าแม่ร้องทักผม พร้อมกับบอกว่าจะไปอุดหนุนสินค้าที่นั่นเหมือนทุกๆ ปี ดูเหมือนจะเป็นงานประจำปีที่ยิ่งใหญ่ของอุบลฯ ไปแล้ว ใครๆ ก็รู้จักและถามถึง ขณะนั่งรถผ่านทุ่งศรีเมืองที่จัดงานปีใหม่ของจังหวัด คนกร่อยมาก เทียบกับงานที่ชุมชนราชธานีโอศกไม่ได้เลย

คงเป็นงานเดียวในประเทศไทยที่มีพ่อค้าแม่ค้าสมัครเล่นจากจังหวัดต่างๆ ทั่วทุกภาคของประเทศ แห่กันไปแข่งขายของราคาขาดทุน ตามหลัก**บุญนิยม**ที่เหนือชั้นกว่า**ทุนนิยม** ชาวพุทธทราบดีว่าสุดยอดของการปฏิบัติธรรมก็คือการ**ตัดกิเลส** การเสียสละ ขายของต่ำกว่าราคาทุน เป็นวิธีหนึ่งของการละลดกิเลส ตัดความห่วงหวงตระหนี่ถี่เหนียวออกไป แม้ไม่รวยก็ขายขาดทุนได้ใครจะทำไม

จะปีเก่าปีใหม่ **“บุญหล่น”** (ควายสีชมพูเข้ม) ก็พาคณะออกเล็มหญ้าเป็นปกติ นกกระยางเพื่อนเกลอลาไปผลองปีใหม่ที่ไหนไม่รู้ ไม่เดินคลอกกันไปกับเจ้าพายุเพื่อนยาก เสร็จงานคงกลับมาหากินร่วมกันเหมือนเดิม บุญหล่นและนกกระยางไม่เคยโฆษณาคำว่า **“สมานฉันท์”** วันละ ๓ เวลา ไม่เคยเข้าโรงเรียน แต่ก็ไม่เคยทำร้ายกัน ไม่เอาวัดเอาเปรียบ ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

“คนทำชั่วได้ยิ่งกว่าสัตว์ เพราะศึกษามากกว่าสัตว์ แต่ไม่ลดกิเลส” ●

7

บ้านปานาดอย

ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ปราณอนั่งสรุปท้าวว่ามีมือหัดจับไม้ประสิทธิ์ประสา... แปลเป็นไทยว่า **“ผู้มีมือเก่าอย่างพี่จิวไม่ได้”** เรื่องวางระเบิดส่งท้ายปีเก่า คอขาดบาดตายขนาดนั้น ออกมาถล่มซ้ำหน้าตาเฉย “ต่างชาติเขาบอกว่ามันทำกันเอง” คนร่อนเร่อยู่ต่างชาตินี้รู้ดีรู้ไวกว่าตำรวจไทยอีกนะ

12

สี่สั้นชีวิต

โรงไฟฟ้าไบโอแก๊สและระบบ Energy Farming มันหมายถึงการให้เงินช่วยเหลือก้อนใหญ่แก่คนในชนบท

34

ชีวิตนี้มีปัญหา

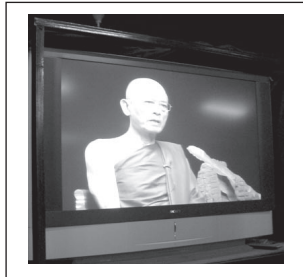
“เป็นพระธรรมกถึก” ข้อนี้ยังเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ผู้ที่มี**“ศรัทธา”** สูงขึ้นจะต้องเป็นผู้ที่ทั้ง**“มีความเมตตาเกื้อกูลผู้อื่น”** ทั้ง**“มีความสามารถที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม”** และทั้ง**“ทำงานสืบทอดพระศาสนาได้”** ไม่ให้**“สูญสิ้นลงง่ายๆ”** พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้มี**“ศรัทธาที่บริบูรณ์”** จะต้อง**“เป็นพระธรรมกถึก”** ซึ่งหมายถึงเป็นผู้แสดงธรรมผู้กล่าวสอนธรรม นั่นเอง

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๑๙๙
เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก: คนทำชั่วได้ยิ่งกว่าสัตว์ ก็เพราะศึกษามากกว่าสัตว์ แต่ไม่ลดกิเลส	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
12	สี่สั้นชีวิต (สัมภาษณ์ Mr.Walter Danner)	แก่นฟ้า แสนเมือง
25	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
30	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
44	เรื่องสั้น (เกือบไปแล้วแม่จ๋า)	เอกชัย นพรัตน์
48	เวทีความคิด	เสฏฐชน,นายนอก ทำเนียบ
54	บทบาทของพระสงฆ์ในสังคมปัจจุบัน	ส.ศิริรักษ์
56	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
58	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	ดาวทิพย์
60	การ์ตูน	วิสูตร
61	พอกินพออยู่ เพื่อกอบกู้กำไรชีวิต	วิมุตตินันทะ
65	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
66	ขาดกัณฑ์คุณ	ฉวมพุทธ
68	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกียรติ
77	กติกามือ	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศीलสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศीलสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๖๒๗๐
 จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

กลับ-ไม่กลับ

บ้านเมืองของเรายังไม่หายห่วงไหวกับอำนาจเก่า แม้เพียงพรรคไทยรักไทยยื่นบัญชีระบอบดีดหัวหน้าพรรคเป็นพยานปากแรกในศาลรัฐธรรมนูญคดียุบพรรค ก็เป็นประเด็นให้ขบคิดกันหลายฝ่าย บ้างว่าแล้วแต่ศาลรัฐธรรมนูญ บ้างว่าต้องหารื้อกัน ยึดถือความมั่นคงเป็นสำคัญ ไม่รู้ว่าจะหวาดวิตกกันไปทำไมนัก

● นักการเมืองแก่ ไม่มีวันตาย กทม.

กลับมาก็ดี ไกลหูไกลตา ดูแลได้ใกล้ชิด บริวารคนไหนยังจงรักภักดีสุดชีวิต คนไหนเหยียบเรือสองแคมสามสี่แคม หรือคนไหนสละเรือใหญ่ลงเรือเล็กดีกรรเชียงหนีไปแล้ว ยอดหญ้า รากหญ้า ไนยังดูน้ำเลี้ยงอยู่ก็จะได้รู้ได้เห็น ไม่ต้องเหนียวยากไปเจาะข่าว คิดแบบนี้กินได้นอนหลับ ว่าแต่ว่าพยานปากแรกจะกล้ากลับมาหรือเปล่า เพราะกระบวนการยุติธรรมทุกระดับจัดขบวนต้อนรับอยู่แล้ว คงไม่นานเกินรอก็จะสัมฤทธิ์ผล

ศาลสก๊อง-โลยก๊อง

ตื่นตาและตกใจที่เห็นภาพข่าวในหน้า ๓๒ มติชน วันที่ ๒๐ พ.ย.๔๙ พาดหัวว่า “ประชาชนทะเลัก ! วัดบางคลาน เกิดตำนานพิธียิ่งใหญ่ - ภาพเถระกว่าพันวัดปลุกเสกหลวงพ่ोजิน รุ่นทรงเจริญ” มีภาพพระสงฆ์นั่งพนมมือกุมสายสิญจน์ระโยงระยาง คงจะสวดคาถานั้นแหละ ได้ภาพมีคำบรรยายต่างๆ เช่น ประวัติการณ์พิธีใหญ่ในรอบ ๑๐๐ ปี พระมหาเถรจาจารย์ตั้ง ๗๖ จังหวัดทั่วพระราชอาณาจักรไทย บันทึกภาพพร้อม

พระเถระเจ้าอาวาสนับพันวัดจากจังหวัดพิจิตรและนครสวรรค์ รวมพลังเป็นครั้งแรกในพิธีมังคลาภิเษกรูปหล่อหลวงพ่ोजิน รุ่นทรงเจริญ วัดบางคลาน อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ภายในมณฑลพิธีวัดท้ายน้ำ ๑๔ พ.ย.๔๙ ประกอบพิธีอัญเชิญพระคาถาหลวงพ่ोजิน ภายในมณฑลพิธีวัดคงคาราม ๑๔ พ.ย. ๔๙ ประกอบพิธีอัญเชิญดวงวิญญาณหลวงพ่ोजิน และภายในมณฑลพิธีวัดบางคลาน ๑๖ พ.ย. ๔๙ ประกอบพิธีมังคลาภิเษก รูปหล่อหลวงพ่ोजิน รุ่นทรงเจริญ เป็นต้น ผมยังไม่ได้บวช เพราะอายุยังไม่ถึง ไม่ได้ไปวัดเพราะเคยไปแล้วพระสวดภาษาพระผมฟังไม่รู้เรื่อง แต่ผมอ่านหนังสือธรรมะบ้าง เท่าที่รู้จักหนังสือ การทำอย่างนี้ไม่ใช่ศาสนาพุทธจึงสงสัยว่าท่านทำอะไรกัน

● คนข้างวัดรุ่นใหม่ อยุธยา

ภาพและคำบรรยายก็แจ่มแจ้งชัดๆ อยู่แล้วว่าคุณเจ้าใหญ่หน่อยทั้งหลายนั้นท่านทำอะไรกัน ไม่น่าสงสัยเลย ผมเองก็ไม่เคยบวชเหมือนกัน ตอนนี่ก็แก่เกินแกงแล้ว ไม่เคยเรียนนักธรรม ไม่เคยสอบเปรียญธรรมสนามหลวง อ่านหนังสือบ้าง ฟังเทศบ้างตามประสาคนข้างวัด เข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรมบ้างตามกาล ไม่สงสัยเลยว่าคุณทำอะไรกัน ท่านก็ทำงานศาสนาตามภูมิปัญญาของท่าน งานใหญ่ขนาดนี้ก็ว่ากันสุดฝีมือนั่นแหละ จะเป็นสุปฏิปันโน หรือไม่มันก็เรื่องของท่าน คนนอกวัดอย่างเราต้องเลือกทางเดินเอาเอง จะลืมนตาเดินไปตามทางพระบรมครู หรือจะเป็นศิษย์นอกครูหลับตาเดินเข้ารกเข้าพง เป็นเหยื่อเสียสิ่งทีกระต๊อง

อย่าไว้ใจทาง-อย่าวางใจคน

เราคิดอะไร ฉบับที่ ๑๙๖ ชบาบาน เขียนจบ ตอนหมายเหตุว่า “หรือสิ่งนั้นคือ political stress syndrome ที่หมอว่า” ผมไม่เข้าใจอะไรนัก อยากจะเล่าว่าผมรู้สึกตัวตื่นมากลางดึก ตี ๑ - ๒ เป็นประจำ ช่วงการขับไล่คุณทักษิณ ขบคิดหาทางออกให้ตัวเอง ได้ผลบ้างไม่ได้ผลบ้าง ท่องโคลกธรรมของท่านพุทธทาส

“เมื่อเจ้ามามีอะไรมาด้วยเจ้า

เจ้าจะเอาแต่สุขสนุกไหน

เจ้ามาเปล่าแล้วเจ้าจะเอาอะไร

เจ้าก็ไปมือเปล่าเหมือนเจ้ามา”

สุดท้าย คำคืนวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๙ มาจนถึงวันนี้ อากาศดังกล่าวหายเป็นปลิดทิ้งทีเดียว

- อำนาจ เอกทักษิณ พัทลุง

☞ ไซ้เลยครับ “เจ้าก็ไปมือเปล่าเหมือนเจ้ามา” ทุกคนนั่นแหละ แต่ก็ไม่ค่อยมีใครคิดถึงวันไปคิดถึงแต่วันอยู่ในปัจจุบัน และไม่ได้คิดลึกลงไปอีกว่าถึงจะไปมือเปล่าแต่ก็ไม่ได้ไปตัวเปล่าหรอกนะจะบอกให้ แม้ไม่หยิบไม่ฉวยติดมือไป มันก็เกาะติดตัวไปด้วยแบบแกะไม่ออกเชียวละ

เมื่อเจ้าไปคิดอะไรไปด้วยเจ้า

ไซ้เจ้าไปตัวเปล่าก็หาไม่

วิบากกรรมด้อยตามติดตัวไป

เจ้าไปไหนไปด้วยแม้มีบุญมรณ

จะทำบุญกวาดน้ำเทคว่าขัน

ไม่มีวันเลื่อนหายไม่ไถ่ถอน

กรรมของใครของมันนั่นแน่นอน

จะสุขเย็นหรือสุขร้อนรู้แก่ใจ

ไม่ต้องรอเนิ่นนานถึงชาติหน้า

กรรมติดจรวดเรดาร์ตามล่าไล่

จะร้องแรกแหกกระเชอไปทำไม่

ยอมชดใช้หนี้กรรมตามครรลอง

ปีเก่า-ปีใหม่

ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ด้วยเหตุรุนแรง อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน มีวางระเบิดทั่วกรุง ถึง ๘ จุด ทำให้ชาวบ้านที่ไม่เกี่ยวข้องก็พากันชิงอำนาจต้องพลอยบาดเจ็บล้มตายไปด้วยหลายคน อันธพาลแบบนี้ ไม่ว่าจะฝีมือของพวกไหนฝ่ายไหนก็ไม่น่าให้อภัยทั้งนั้น ถ้าจับได้น่าจะผูกหลักประจานที่สนามหลวงจนกว่าจะแห้งตายไปเอง

- คนบางกอก บางกะปิ กทม.

☞ ไม่ว่าจะใครทำ คนนั้นไม่ใช่คนไทยแท้ อาจเป็นแค่คนไทยโดยสัญชาติที่อาศัยแผ่นดินไทยเกิด แต่เลือดไทยไม่เข้มข้นพอ จึงเนรคุณแผ่นดินและบังอาจทำหยาบหยาบเย้ยฟ้าทำดินได้ ไม่ยอมยกไว้ ไม่เคารพศรัทธาใคร ไม่ไว้หน้าใคร ไม่เห็นแก่ใครทั้งสิ้น เห็นแต่แก่ตนร้ายกาจนัก

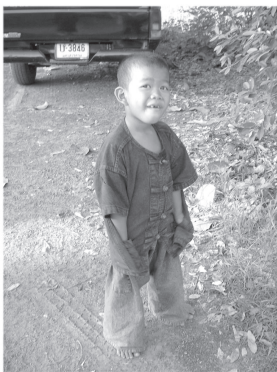
รัฐบาล-กมช.เฝ้าองศา

แรกๆ ก็ปลื้มที่ทหารล้มล้างอำนาจเก่าและจะสละบ้านเมืองให้สะอาด ตั้งตารอเอาใจช่วย แต่ยังไม่เห็นอะไรเป็นชิ้นเป็นอันให้มั่นใจได้เลย อำนาจเก่ายังพาดหัวพาดหางทำเอาป่วนกันไปทั้งเมือง รัฐบาลและ คมช.แก้เกมไม่ตกและเชื่องช้าจนน่าเป็นห่วงว่าจะแพภัยตนเอง และอำนาจเก่าจะกลับมาครองเมืองเหมือนเดิม คราวนี้คงจะเหิมเกริมและเบ็ดเสร็จยิ่งกว่าเดิม

- กองเชียร์ ช่างทำเนียบ กทม.

☞ เชื่องช้าเพราะไม่ได้ทำอะไรตามใจตน หรือเอาใจใคร ทำตามจริง เอาใจจริงเป็นสำคัญ ยึดหลักการ เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ทุกอย่างโปร่งใสทุกขั้นตอน ซึ่งตอนนี้ป่าช้าเริ่มแตกแล้ว ผีดิบออกมาปรากฏตัวที่ละตัวสองตัว อีกไม่นานคงล้างป่าช้าได้

☞ บรรณธิการ

๖ ฉลิมฉลองกันเต็มคราบ ล้มตายนับร้อย บาดเจ็บนับพัน เพียงเพื่อสนองประเพณีมส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ วันเดือนปีที่ผ่านมาผ่านไปตามกาลตามธรรมชาติ ก็เป็นเรื่องธรรมดาๆ ที่ต้องเป็นไปเช่นนั้น แค่ว่าพุทธศักราชผันเปลี่ยนไปจาก ๒๕๔๙ เป็น ๒๕๕๐ เท่านั้นเอง

แต่ถ้าจะยึดถือว่าเป็นเรื่องสลักสำคัญก็สำคัญยิ่งนัก เพราะวันเวลาที่ล่วงไป เวลาชีวิตเราก็ล่วงไปด้วย หากจะคิดใหม่ทำใหม่จริง ในปีใหม่ควรละเลิกคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่วที่เคยคิด เคยพูด เคยทำตลอดมาในปีเก่า และเริ่มคิดดี พุดดี ทำดี ยิ่งกว่าปีเก่าให้จงได้

เริ่มต้นที่ตนเองนั่นแหละเป็นอันดับแรก เมื่อเริ่มได้และมั่นคงจนคนอื่นมั่นใจแล้วว่าเราจะวางขบวนการชั่วร้ายได้จริง เราก็กลับกลายเป็นครูที่แท้จริงของแผ่นดิน เพราะ...**ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำขวัญ คำพูดคำสอน**

หยิ่งราก็ตนเอง แผ่กิ่งก้านร่มใบครอบคลุมครอบครัวของตน ย่อมส่งผลให้เกิดแก่ครอบครัวข้างเคียงด้วย ป่าไม้ธรรมชาติกว้างใหญ่ไพศาลเกิดจากต้นไม้แต่ละต้นฉันใด ชาติชุมชน และครอบครัวที่มั่นคงก็เกิดจากคนที่คิดดี พุดดี ทำดี แต่ละคนฉันนั้น

ผู้ใหญ่ในวันนี้คือผู้เฒ่าในวันหน้า
เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า
ต้องการให้ผู้ใหญ่ในวันหน้าเป็นคนดีมีคุณธรรมอย่างไร
ผู้ใหญ่ในวันนี้ต้องทำดีมีคุณธรรมด้วยตนเองเป็น
ตัวอย่างให้เด็กในวันนี้ซึมซับประทับใจ

และต้องชำระล้าง กำกัด กำราบ ผู้ใหญ่ในวันนี้ที่เลวร้าย เกินพิภพให้อยู่ในกรอบในขอบเขตอันควร

หากจำเป็นต้องกำจัดให้สิ้นฤทธิ์หมดเดชด้วยกระบวนการเฉียบขาด ...ส่งตัวเข้าไปอยู่ในที่จำกัดก็ต้องเร่งทำ

จะผูกพัน เอ็นดู เมตตากรุณา เกื้อกูล ทดแทนคุณใครก็ตามแต่ใจเถิด

แต่ที่ต้องสำนึกและคำนึงเป็นนิจว่าชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ย่อมเหนือสิ่งอื่นใด

ยังไม่สายเกินที่จะคิดใหม่ทำใหม่ และเร่งรัดเอาจริงเอาจบให้จงได้ในปีนี้ สาธุ

๗

บ้านป่า นาคอย

๖๖ ลังนี้ที่บ้านป่า ใบไม้ร่วงมากผิดปกติ ไฟป่าคงจะรุนแรงยิ่งกว่าปีที่แล้วๆ มา トラบใดยังมีไฟป่า ไฟทุ่ง ไฟบนภูเขา คนไทยก็ยังมีล้างป่าเถื่อนอยู่トラบนั้น จุดไฟเผาโดยไร้สำนึก ไร้ความกตัญญูต่อป่าที่เคยเป็นศูนย์อาหารของชาวบ้าน ไร่ป่าที่ส่งเสียงร้องกันแซ่ไม่รู้ชะตากรรมว่าจะรอดจากไฟป่าปีนี้ได้หรือเปล่า สุนัขจิ้งจอกที่ทรงพลังวิ่งได้เร็วเหมือนลูกธนูก็เคยถูกไฟคลอกที่ปากถ้ำ “มานเพชร” (ในโรงเรียนผู้นำ) มาแล้ว

เมื่อปลายเดือนธันวาคม อาจารย์โรงเรียนผู้นำเกาหลิมายเยี่ยม ทิ้งในความสมบูรณ์ของธรรมชาติในโรงเรียนผู้นำที่มีทั้งป่า เขา และถ้ำ คิดใจป่าไผ่ที่หาดูยากในเกาหลิม ชอบแล้วชอบอีก ถ้าชะลอป่าไผ่จากเราไปได้ทั้งป่าคงดีใจแน่

ที่สถานสงเคราะห์สัตว์โรงเรียนผู้นำ มี

สมาชิกหน้าใหม่หนัก ๒๐๐ กว่ากิโล ชื่อ “ขวัญ” เป็นหมูดองห้ามที่ชาวบ้านไม่ฆ่าไม่กินเพราะตัวมี ๕ กีบ ผิดกับหมูทั่วไปที่มี ๔ กีบ พ้อออกจากท้องแม่ น้ำหนักยังไม่ถึง ๑ กิโล ตัวเล็กนิดเดียว ก็ถูกปล่อยวัดเพราะถ้าอยู่บ้านจะเป็นกาลิบ้านกาลิเมือง โชคดีของ **ขวัญ** ที่มีลักษณะอัปลักษณ์เลยรอดตาย ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจนตัวโตเบ้อเร่อหนักมากกว่า ๒๐๐ กิโล ชาวบ้านจากถิ่นไกลติดต่อขอซื้อ ทางวัดไม่ขาย เพราะไม่แน่ใจว่าคนซื้อจะซื้อไปทำอะไร ไหนว่ารังเกียจ เจ้าขวัญคงไปไม่ตีแน่ๆ

ตอนนี้ **“ขวัญ”** เป็นคาราหน้าใหม่ ใครไปเยี่ยมหมาก็แะเยี่ยมหมู เยี่ยมแล้วก็โฆษณาต่อๆ กันไปว่า เป็นหมูประหลาด ทำไมตัวใหญ่โตขนาดนั้น

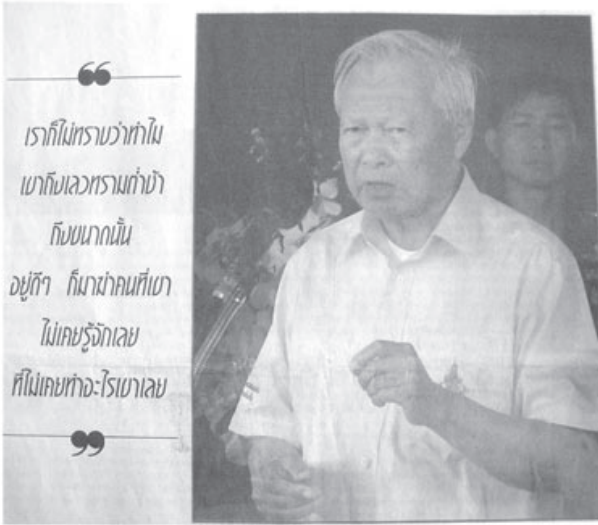
ปีหมาผ่านไป ปีหมูเข้ามาแทน ปีที่แล้วมีเรื่องร้ายๆ เลยขนานนามว่าปี **“หมาไฟ”** ปีนี้ได้รับการทำนายทายทักว่า เหตุการณ์จะร้ายยิ่งกว่า เลยเรียกไปก่อนว่าปี **“หมูไฟ”** หากมีคำอะไรร้ายกว่านี้ก็จะใช้คำนั้นแทน

ก่อนวันเด็ก หลายคนวิตกกังว่าจะเกิดระเบิดในวันเด็กและวันต่อไป ในฐานะที่ผมเคยเป็นทั้งทหารและนักการเมือง ผมถูกถามบ่อยๆ อยู่ ๒ เรื่อง คือ **ระเบิดกับการปฏิวัติ** ผมวิเคราะห์ให้ฟังว่าไม่มีการวางระเบิดแน่ เพราะทหารเอาจริงเมื่อฝ่ายหนึ่งเอาจริงอีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องหงอ ชินแข็งข้อก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้น

ท่านนายฯ สุรยุทธ์ ตอบกระทุ้งในสภาว่าการระเบิด ๘ จุดในกรุงเทพฯ วันที่ ๓๑ ธันวาคม

คมช.ได้ใจ-สปริงจัดแรงให้ดูกาฟัด
หิงภ.ซ้อน-ตะครุบนร.-หนุมเอื้อ

นั่น ท่านรู้มาก่อนล่วงหน้า และได้สั่งการไปแล้ว ให้ระวัง คงเป็นความประมาทของทหารและ ตำรวจที่คาดว่ามันน่าจะเกิด เพราะไม่เคยมีเรื่อง เลวร้ายอย่างนี้มาก่อน โดยเฉพาะในวันสงกรานต์ ปีเก่าที่ใครต่อใครกำลังจะมีความสุขกัน

ร้อยรุ่นหลังผม) ว่าอันตรายทำงานไม่มีประสิทธิภาพ ลู้ท่านไม่ได้ “ผมทำเรื่องการประชุมเอเปคที่รับผิดชอบ อยู่ประมาณ ๕-๖ วัน ไม่มีสักแอะโซ่มัย แม้แต่ตั้งตั้งรถชนก็ไม่มี ประทัดสักนัดก็ยังไม่” พี่จิว คราวนี้เสียทำอีกแล้ว เอาการประชุมเอเปคไป เทียบกับการจัดงานวันเด็กซึ่งจัดกันทั่วประเทศ จังหวัดละหลายแห่ง พื้นที่กว้างขวางกว่ามากมาย การรักษาความปลอดภัยยากยิ่งกว่าหลายเท่า

พี่จิวจะคุยเรื่องความปลอดภัยในการประชุม เอเปค น่าจะรอให้เหตุการณ์วันเด็กผ่านไปก่อน เมื่อเรียบร้อยก็อย่าเอาเรื่องการประชุมเอเปคมา พุด อายเด็กนักเรียนนายร้อยรุ่นน้องเปล่าๆ

ในการคัดค้านน้องผมที่ชื่อ**ทักษิณ** มีการเถียง กันมากเรื่อง**ความเป็นกลาง** เมื่อวันเวลาผ่านไปก็ เข้าใจกันแล้วว่า **ความเป็นกลาง**ไม่ใช่อยู่เฉยๆ การอยู่เฉยๆ นั้นแหละเรียกว่าไม่เป็นกลาง เพราะ เห็นดร.ทักษิณทำไมถูกต้องก็อยู่เฉยๆ ไม่ออกมา คัดค้าน เท่ากับเข้าข้างทักษิณนั่นเอง พุดว่าเป็น กลางได้อย่างไร

สำหรับผมใครคุยใครถามเรื่อง**ความเป็นกลาง** ผมจะย้อนถามก่อนว่า “ความเป็นกลางเป็นเรื่อง ที่ดีใช่ไหม ถ้าเป็นเรื่องที่ดีก็ต้องเข้าข้างคนดี การ เข้าข้างคนดีนั่นแหละเป็นกลางจริงๆ”

คราวนี้ผมไม่กลับไปพุดคำเก่าอีกแล้ว ผมพุด ว่าผม “**อยู่ตรงกลาง**” ถ้าพุดตาม “**ฝรั่งขึ้นก**” นายมาร์ติน วิลเลอร์ บัณฑิตเกียรตินิยมจาก มหาวิทยาลัยลอนดอน นักเศรษฐกิจพอเพียง จังหวัดขอนแก่น เขาจะใช้คำเดิม

เขาบอกว่าลูกชายเขา **เดินสายกลาง** ฟัง ตอนแรกๆ เราก็งง เด็กไทยตัวเล็กๆ พ่อเป็นฝรั่ง รู้จักการเดินสายกลางได้อย่างไร พอฟังเขา อธิบายต่ออีกนิดผมก็ถึงบางอ้อ มาร์ตินพุดว่า

“ในชั้นมีนักเรียน ๓๙ คน ลูกผม**เดินสาย กลาง** เพราะเขาสอบได้ที่ ๑๙”

คำว่า “**อยู่ตรงกลาง**” เหมาะสำหรับผมใน ขณะนี้ ผมอยู่ตรงกลางระหว่าง**พี่จิว**กับนาย**กฯ สุรยุทธ์** ประการแรกนับตามรุ่นนักเรียนนายร้อย

ท่านพลเอกเปรม ประธานองคมนตรี เอ่ยคำ หนักที่สุดที่ไม่เคยตำหนิรุนแรงขนาดนี้ “**เลวทราม ต่ำช้า**” ตอนที่ผมเป็นเลขาธิการของท่าน ถ้าท่าน โกรธใครท่านก็จะมาร่ำพืงให้ผู้ใกล้ชิดฟัง โดยใช้ คำอย่างแรงที่สุดก็แค่ “แยะมาก” เท่านั้นเอง

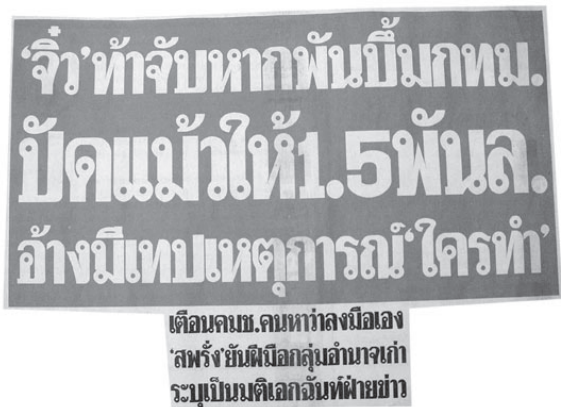
วันเด็กผ่านไปแล้วด้วยดีไม่มีระเบิดที่ไหนเลย พี่จิวของผมเพิ่งออกมาคุยข่มน้องๆ (นักเรียนนาย-

พีจีวีก่อนผม ๖ รุ่น ผมก่อนนายกาสุรยุทธ์ ๕ รุ่น (พีจีว้จบนายร้อย จปร.หลักสูตรใหม่รุ่น ๑ ผมรุ่น ๗ นายกา สุรยุทธ์รุ่น ๑๒)

ประการต่อมา นับตามหน้าที่ในอดีต ผมเคยเป็นลูกน้องพีจีว้ และนายกา สุรยุทธ์เคยเป็นลูกน้องผม พีจีว้เคยเป็นผู้บังคับกองร้อย ส่วนผมเป็นผู้บังคับหมวด เป็นลูกน้องท่าน

ตอนผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (สมัยท่านพลเอกเปรม เป็นนายกา) ผมขอตัว พันตรี สุรยุทธ์ จุลานนท์ จากกองทัพบกมาเป็นข้าราชการการเมือง ตำแหน่ง “ประจำสำนักนายกา” ทำงานขึ้นตรงกับผม

ด้วยเหตุผล ๒ ประการนั้น ผม อยู่ตรงกลางพอดี พี่ผมน้องผมกำลังมีปากมีเสียงกัน เป็นที่สนใจของผู้คนที่ติดตามความเป็นไปของบ้านเมือง

พีจีว้ออกมาได้ข่าวลือที่ว่า พีจีว้รับเงินจาก ดร.ทักษิณมา ๑,๕๐๐ ล้านบาท พีจีว้จึงออกมาเถียงแทน โจมตีนายกา สุรยุทธ์และ คมช.อย่างรุนแรง เปิดบ้านพักชอยป็นประชาคม นนทบุรี ให้สัมภาษณ์เป็นการใหญ่ พร้อมกับกำชับสื่อมวลชนว่า “...ต้องเอาไปออกทุกตัวอักษร ทุกคำพูด จะได้รู้กัน ของดีๆ ไม่เอาไปออก จะเสียตาย”

นายกา สุรยุทธ์ และ คมช.ถูกพีจีว้ปรามาสว่าไม่ประสีประสา “...โดยเฉพาะ พวกมือใหม่ เขาเรียกว่า พวกมือใหม่ ไม่ค่อยมีประสบการณ์ และไม่ค่อยเข้าใจต่อปัญหาต่างๆ”

ท่านผู้อ่านคงจำเรื่องโบกักรถไฟได้ ว่าคนสนิทของพีจีว้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ทุกฉบับว่า พีจีว้สั่งให้สอบเรื่องนายกา สุรยุทธ์สะสมโบกักรถไฟไว้ที่บ้าน เหมือนกับผู้มีอำนาจสมัย รสช.ทำ เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง

พอนายกาสุรยุทธ์ออกมาชี้แจงว่าเป็นโบกักรี่ของเด็กเล่น ไม่ใช่โบกักรถไฟจริงๆ พีจีว้จึงพูดแก้ตัวเมื่อวันที่ ๓ มกราคม “...ไปจับข่าวอะไรก็ไมรู้ มาพูดจา หรือไปว่าเขา เรื่องโบกักรถไฟเหมือนกัน จะต้องไปหาคนที่รู้เรื่อง ไปถามคนไม่รู้เรื่องก็อย่างนี้”

ตอนที่คนสนิทของพีจีว้ให้ข่าวเรื่องโบกักรถไฟนั้น ให้ข่าวเพิ่มเติมด้วยว่าท่านพลเอกชวลิตไกรธเนียงจาก คมช.นัดจะไปอวยพรปีใหม่แล้วไม่ไปตามนัด เวลาผ่านไปสองสามวันพีจีว้ก็ชี้แจงผู้สื่อข่าว “...ก็รู้อยู่แล้วว่าเราไม่เคยให้ใครมาอวยพร เคยสั่งเคยบอกทุกครั้ง มีอำนาจทุกครั้งก็บอกว่า เอ็งไม่ต้องมากันนะ เอาแต่การ์ดมาใบเดียว ก็พูดกันมาตลอด ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพูดกันไม่รู้เรื่อง”

ต่อข่าวที่ลือว่าพีจีว้และลูกน้องอยู่เบื้องหลังการระเบิดวันสงท้ายปีเก่า พีจีว้ทำ “ยังไมรู้ว่าเขา (นายกา สุรยุทธ์และ คมช.)คิดกับเราอย่างไร อย่างเช่นบอกเราอยู่เบื้องหลัง ใคร พูดมาชียอยากให้มาหาหน่อย เอาหมายด้วยก็ดี จะได้มาจับกัน”

ที่แรงที่สุดก็คือการให้สัมภาษณ์ ตอบข้อซักถามของผู้สื่อข่าวในวันนั้น ที่ผู้สื่อข่าวถามความเห็นว่ารัฐบาลจะดำเนินการอย่างไรต่อไป (เกี่ยวกับเรื่องระเบิด) พีจีว้พูดชัด แต่เสียงนิดๆ “...มันล้าหลังไปหมดแล้ว มันฉุดไม่ไหวแล้ว แย่ต่างชาติเขาว่ากันอย่างไรรู้มั๊ย ต่างชาติเขาบอกว่ามันทำกันเอง นี่เขาพูดนะ”

พีจีว้พูดเพิ่มเติมว่าไม่ใช่เฉพาะต่างชาติเท่านั้นที่พูด คนไทยก็พูด ตกลงรวมแล้วที่พีจีว้บอกว่าพูดกันทั้งไทยและเทศ คมช.และรัฐบาลจตุระเบิดเองพูดแรงจริง อย่างนี้จะมองหน้ากันติดหรือ

คมช. ถูกตำหนิ เรื่องที่ผ่านมาแล้วว่าคืน

“พี่จิวครับ พี่จืดนักเรียนนายร้อยรุ่นเดียวกับพี่
ระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ยืนยันหลายครั้งว่า
ไม่ฆ่าน้อง ไม่ฟ้องนาย ไม่ขายเพื่อน นะ จริงหรือเปล่า”

อำนาจให้ประชาชนเข้าไป “ปกติอำนาจก็เหมือน
ของประชาชน อย่าไปแย่งชิงให้มาอยู่นานนัก
เอามาเพื่อแก้ปัญหาชั่วคราวก็เห็นด้วย เสร็จแล้ว
ก็ต้องคืนให้เขา ปกติน่าจะใช้เวลาสัก ๒๐ ถึง
๓๐ วันก็คืนให้เขาได้...เรื่องการคืนอำนาจให้
ประชาชนเป็นเรื่องหลัก **ยิ่งขึ้นอยู่นานจะยิ่งตาย
จะไม่มีแผ่นดินอยู่เหมือนกับคนอื่นเขาอีก”**

ระยะเวลา ๑ ปีที่รัฐบาลและ คมช.เข้ามาแก้
ปัญหา ก็น้อยอยู่แล้ว พี่จิวจะให้ใช้เวลาเพียง ๒๐
ถึง ๓๐ วันได้อย่างไร

ผมอยากจะเขียนจดหมายเปิดผนึกถึงพี่จิวบ้าง
เหมือนที่เคยเขียนถึงพี่สุ (พลเอกสุจินดา) พี่จืด
(พลเอกสุนทร คงสมพงษ์) และดร.ทักษิณ แต่
ผู้มีชื่อเสียงบางคนออกโทรทัศน์พูดชัดถ้อย
ชัดคำ ว่า ผมเขียนจดหมายเปิดผนึกถึงใคร
คนนั้นเจ๊งทุกราย ผมเลยไม่กล้าเขียน ประเดี๋ยว
พี่จิวเจ๊ง จะมาโทษผม

ผมขอลามพี่จิวเป็นหลักฐานบันทึกในหนังสือ
“เราคิดอะไร” ไว้

“พี่จิวครับ พี่จืดนักเรียนนายร้อยรุ่น
เดียวกับพี่ ระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ยืนยันหลายครั้ง
ว่า **ไม่ฆ่าน้อง ไม่ฟ้องนาย ไม่ขายเพื่อน นะ
จริงหรือเปล่า”**

เขียนเรื่องพี่ๆ น้องๆ แค่นี้ ท่านผู้อ่านก็ปวด
หัวแล้ว ทำไมยุ่งกันนัก เขียนเรื่องอื่นบ้างดีกว่า
เขียนเรื่องเก่า ย้ำอีกที เพราะยังไม่จบ ยังไม่รู้ว่า
ฉากสุดท้ายจะออกหัวหรือก้อย

เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน มีการเสนอ
เรื่องให้จุฬาและมหาวิทยาลัยอื่นอีก ๒ แห่งออก
นอกระบบเข้าสู่การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
มีแต่คนอภิปรายว่าดีๆ และมีคนตั้งข้อสงสัย
บ้างเล็กน้อย

สำหรับผม ถือเป็นเรื่องแปลกในฐานะที่เคย
เป็น สว.จากการแต่งตั้ง (เมื่อ ๒๘ ปีก่อน)
และ ส.ส.จากการเลือกตั้ง (เมื่อ ๑๖ ปีก่อน) ใน
สภานิติบัญญัติมีอาจารย์มหาวิทยาลัย อดีต
อาจารย์มหาวิทยาลัย อธิการบดีมหาวิทยาลัยใน
ปัจจุบัน และอดีตอธิการบดีฯ อยู่มากมาย ทำไม
ไม่มีใครค้านบ้างเลย แล้วจะให้พวกผมทำยังไง
คนที่มาจากโรงเรียนทหารตำรวจนะ

ผมเกรงว่าเหตุการณ์จะซ้ำกับช่วงแรกของ
การแก้กฎหมายให้ทำแท้งเสรีคือฟังความข้างเดียว
ส.ส.ที่มาจาก การเลือกตั้งสมัยนั้นออกเสียงท่วมท้น
ให้ผ่าน ๓ วาระ ดีที่มีเวลาให้ข้อมูล ๒ ฝ่ายกับ
ประชาชนอยู่ ๓ เดือน สว.คัดค้านให้กฎหมาย
ตกไปด้วยคะแนน ๑๔๗ ต่อ ๑

ในฐานะเป็นคนหนึ่งของคณะกรรมการ
การมีส่วนร่วมของประชาชน ผมเสนออาจารย์
โคทม อาริยา ประธานว่า ไม่ได้แล้ว ต้องจัดให้
ฝ่ายคัดค้านอภิปรายถ่ายทอดวิทยุและโทรทัศน์
ให้รู้กันทั่วๆ ว่ามหาวิทยาลัยนอกระบบหรือที่ใช้
คำว่า “มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ” นั้น ไม่ดี
อย่างไร

สองสัปดาห์ต่อมาจึงมีการเสวนา ณ ห้อง
ประชุมใหญ่ห้องหนึ่งของสภา มีหมดทั้งอาจารย์
นักศึกษา และบุคคลทั่วไป ถ่ายทอดเสียงทั้งทาง
วิทยุรัฐสภา และโทรทัศน์ช่อง ๑๑

ผมกล่าวสรุปในการพูดคุยวันนั้นว่า บทบาท
และอำนาจอยู่ที่ท่านนายกฯและสมาชิกสภา ใคร
เห็นด้วยก็อยู่เฉยๆ แล้วกฎหมายก็จะออกมา ใคร
ไม่เห็นด้วยก็คัดค้าน ด้วยการให้ข้อมูล หรือ**บีบ
บังคับในระบอบประชาธิปไตย** ให้ท่านนายกฯ
ถอนเรื่องออกจากสภาหรือให้สมาชิกสภาคว่ำ
กฎหมายในวาระ ๓

ผมขว้างงูไม่พ้นคอ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม หนังสือพิมพ์มติชนลงข่าวตัวโตที่สุดหน้า ๒๖ ว่า “วิจิตรไม่หวั่น นักศึกษาถก จำลอง-สนธิ”

มีการติดต่อกับผมเหมือนกัน ผมชี้แจงว่าได้ให้คำแนะนำในการเสวนาวันนั้นไปแล้ว ยังไม่มีอะไรเพิ่มเติม อาจารย์และนักศึกษาถ้าจะมาหาผมก็จะเสียเวลาเปล่าๆ

ในสภามีการตั้งกระทู้ถามเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านรัฐมนตรีวิจิตรก็ตอบชี้แจงไปแล้ว ผมและสมาชิกคนอื่นๆ กำลังติดตามข่าวอย่างกระชั้นชิดไว้ตกลองใจออกเสียงในวาระ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๔ มกราคม เป็นวันประชุมวันแรกในปี ๒๕๕๐ ของสภาฯ รัฐบาลออกประกาศเชิญชวนก่อนสิ้นปี ๒๕๔๙ ว่า ขอให้คนไทยทุกคนสวมเสื้อสีเหลืองทุกวันตลอดปีมหามงคล

ไม่น่าเชื่อครับ ปราบกฏว่าในวันนั้นทั้งสภาผมใส่เสื้อเหลืองอยู่คนเดียว ผมถามตัวเองว่าไม่อายหรือ ตอบว่าไม่อาย ไม่ใช่เพราะหน้าด้าน ป้า (ท่านพลเอกเปรม) ชวนให้ผมใส่เสื้อชุดไทย (ชุดพระราชทาน) วันงาน ๒๒ กรกฎาคม ปี ๒๒ ผมยังใส่มาได้ทุกวันนี้ไม่มีวันหยุด แล้วผมจะไปอายทำไม

ผมจะใส่เสื้อชุดไทยสีเหลืองเหมือนที่ใส่วันที่ ๔ มกราคมไปประชุมสภาทุกครั้งจนสิ้นปี ๕๐

ผมขอโฆษณาเชิญชวนการใส่เสื้อ ซึ่งเป็นทั้งเสื้อชุดไทยและมีสีเหลืองด้วยการคัดข่าวของหนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก หน้า ๒ วันที่ ๑๑ มกราคม ดังนี้

เปรมแนะนำพื้นเสื้อพระราชทาน วธ.รับลูก-ดำรงความเป็นไทย

รมว.วธ.เผย “ป้าเปรม แนะนำพื้นสวมเสื้อพระราชทานในหลวง-ผ้าไทยดำรงความเป็นชาติ ระบุวธ.รับลูกขออนายกฯ-กรม.แต่งเพื่อเทิดพระเกียรติ “ไชศรี” นำร่องแต่งผ้าไทยประชุม กรม.ท้องถิ่นกว่า ๘,๐๐๐ แห่งขานรับ

เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม คุณหญิงไชศรี ศรีอรุณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม (รมว.วธ.) กล่าวหลังลงนามความร่วมมือการดำเนินงานส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ว่า เร็วๆ นี้จะประชุมผู้แทนสภาวัฒนธรรมจังหวัดและ

สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติทั่วประเทศ เพื่อมอบนโยบายรัฐบาลเรื่องคุณธรรมนำความรู้ ซึ่งรัฐมนตรีหลายคนในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (กรม.) เสนอให้กระทรวงวัฒนธรรมรื้อฟื้นวัฒนธรรมประเพณี ถ่านิยมพึงประสงค์ เช่น การไหว้ สวัสดิ์ ขอบคุณ การเข้าคิวให้กลับมาดูวิถีชีวิตของเด็กและเยาวชนไทย

“โดยเฉพาะการแต่งกายซึ่ง พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ แนะนำให้รื้อฟื้นเสื้อชุดพระราชทานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาใช้ในชีวิตประจำวัน สำหรับผู้ชายเหมือนสมัยที่ พล.อ.เปรม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้สวมใส่ให้เห็นเป็นตัวอย่างตลอดมา” รมว.วธ.กล่าว

คุณหญิงไชศรี กล่าวอีกว่า ข้อเสนอแนะนี้ กระทรวงวัฒนธรรมเห็นด้วยเพราะเสื้อชุดพระราชทานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เหมาะกับสภาพภูมิอากาศของประเทศ มีให้เลือกทั้งแขนสั้นและแขนยาว

เขียนต้นฉบับมาถึงตรงนี้ได้เวลาไปสนามบินที่น้ำเปือพอดี เพื่อพาคณะ ๓๘ คนไปฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำเกาหลีใต้ไปเผชิญอากาศหนาวเหน็บ ลยยีลียงคาเซลเซียสเป็นอย่างไรบ้าง ฉบับหน้าคงได้เขียนเล่าให้ทราบครับ ๓

Biogas Plant และ Energy Farming

Mr. Walter Danner

- แก่นฟ้า แสนเมือง สัมภาษณ์

เมืองไทยอุดมสมบูรณ์
ดินงาม น้ำใส ไม้รุ่ม ลมพลั่ว
ถ้าเอาจริง เราจะผลิตพลังงาน
จากพื้นที่เกษตรกรรมได้
ที่สำคัญเป็นพลังงาน
ซึ่งไม่ทำลายสังคม
และสิ่งแวดล้อมด้วย

**ถ้าจะแก้ปัญหาเมืองกรุงเทพฯต้องไปแก้ที่ชนบท
ระบบ Energy Farming จะช่วยกระจายรายได้เข้าสู่ชนบท
สมมติว่าเรามีโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส 10 แห่งในแต่ละภาค
เงินก็จะไหลไปชนบทแทนที่จะไหลไปตะวันออกกลาง
จะทำให้เขามีกงานมีรายได้ที่มั่นคง
จากนั้นคนหลายคนก็จะหนีชีวิตที่ยุงยากกว่าวนายกลับไปชนบท
คนในกรุงเทพฯก็จะน้อยลง ปัญหาก็จะน้อยลง**

❖ Energy Farming คืออะไร

Energy Farming คือการผลิตพลังงานจากพื้นที่เกษตรกรรม เช่นการปลูกพืชน้ำมัน การปลูกพืชเพื่อผลิต Biogas รวมทั้งการใช้พื้นที่ในการผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานลม พลังงานแสงอาทิตย์ แทนที่จะผลิตเป็นอาหารหรือผลิตภัณฑ์อื่น เป็นการสร้างพลังงานทดแทนพลังงาน fossil ซึ่งนับวันจะราคาสูงขึ้นและหมดไปที่เร็วที่สุด แต่Energy Farmingไม่มีวันหมดไม่ทำลายสังคมและสิ่งแวดล้อม ผมพูดว่าไม่ทำลายสังคมนะครับ

❖ แรงบันดาลใจให้คุณสนใจเรื่องนี้

ปัจจุบันภาคเกษตรกรรมมุ่งผลิตเพื่อขายวัตถุดิบให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมมากกว่าการผลิตเพื่อบริโภค จากการพัฒนาและขยายพื้นที่การผลิตในสองสามทศวรรษที่ผ่านมาทำให้ผลผลิตล้นเกินในตลาด จากการศึกษาของผมพบว่าเรามีอาหารมากมายในโลกหรือหลายๆ ประเทศ ถ้าเราพูดถึงความหิวโหยมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งต้องพูดถึงเรื่องกระบวนการแจกจ่าย ไม่ใช่เรื่องเงินว่าเราจะได้เท่าไร เมื่อผลผลิตโลกมันล้นเกินทำให้ผลผลิตภาคเกษตรกรรมตกต่ำทั่วโลก การลงทุนที่สูงขึ้นทำให้ชาวนาในชนบทเป็นหนี้สิน จนถึงขีดที่ทุกคนไม่อยากทำการเกษตร ชายที่เดิน

ประวัติ Mr.Walter Danner เป็นชาวเยอรมัน
เกิด 15 มกราคม 2502 ปัจจุบันอายุ 47 ปี
ภรรยาชื่อ Paula Danner อายุ 43 ปี
มีลูกสาว 2 คน คือ

Katharina Danner อายุ 21 ปี และ
Teresa Danner อายุ 18 ปี

ที่อยู่

Haberskirchner Strasse 16
94436 Simbach-Ruhstorf, Germany

Tel.+49(0)9954-90 240

Fax. +49(0)9954-90 241

Email : w.danner@t-online.de

การศึกษา

Technical University Munich-
Freising/Weihenst.

Agricultural Engineering

Master Degree (Dipl.-Ing.)

ตำแหน่ง

Head of biogas division German
Renewable Energy

หรือทิ้งที่ดินไปขายแรงงานในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งในบั้นปลายของชีวิตเขาจะไม่เหลืออะไร

ขณะเดียวกันภาคอุตสาหกรรมพลังงาน ทำเงินอย่างมหาศาล และทุกคนใช้พลังงาน แม้กระทั่งในภาคเกษตรกรรม พลังงานที่วันนี้คือ พลังงานจาก Fossil ซึ่งพิสูจน์แล้วว่าเป็นพิษ ต่อสิ่งแวดล้อมและจะทำลายโลกในที่สุด ธุรกิจ พลังงาน Fossil ทรงอิทธิพลที่สุดและดูดเงิน จากทุกส่วนโดยเฉพาะภาคเกษตรกรรม โครงสร้างของสังคมถูกสร้างขึ้นโดยพลังงาน และ พลังงานที่ถูก ก็คือพลังงาน Fossil เช่น น้ำมัน และแก๊สธรรมชาติ ผมเห็นว่าเราสามารถช่วย เหลือชาวนาในชนบทได้ เพราะเมื่อเราต้องการ พลังงานมากและตลาดก็ไม่มีขีดจำกัด ทำไม ภาคเกษตรกรรมไม่ผลิตพลังงานจำหน่ายเสียเลย ในขณะที่ผมเป็นวิศวกรการเกษตร ผมสนใจเรื่อง การผลิตพลังงานจาก Bio mass โดยการผลิต เป็นกระแสไฟฟ้าส่งเข้าไปขายในระบบสายส่ง จัด ระบบ Energy Farming นำผลผลิตเข้าระบบ ผลิตพลังงาน ผลผลิตส่วนเกินในตลาดก็จะหายไป ราคา ก็จะสูงขึ้นปานติดจรวด เงินก็จะไหล กลับภาคเกษตรกรรมสู่คนส่วนใหญ่ของโลก คน ก็จะคืนถิ่นสู่ที่ดินที่เขาละทิ้งมา ชีวิตเขาก็จะดีขึ้น

ภายในโรงงานไบโอแก๊สจากขยะอินทรีย์ของชาวนา

สังคมก็จะดีขึ้นก็เท่านั้นเอง

❖ เหตุที่มั่นใจว่า Energy Farming จะช่วยแก้ ปัญหาสังคมได้

ต้องยอมรับกันก่อนว่า ปัญหาสังคมปัจจุบัน ทั่วโลก เกิดจากผู้ใช้แรงงานไม่ได้รับส่วนแบ่ง อย่างเป็นธรรมเพียงพอที่จะให้เขาอยู่ในสังคมได้ อย่างเป็นสุข ผู้มีกำลังเหนือกว่าได้ดูดเอาส่วน แบ่งจากแรงงานของเขาไปผ่านห่วงโซ่ที่เรียกกัน ว่าเศรษฐกิจ และชาวนาในชนบทคือห่วงโซ่ สุดท้ายที่ได้ส่วนแบ่งน้อยที่สุด จนต้องทิ้งถิ่นเพื่อ แสวงหาชีวิตที่ดีกว่า บั้นปลายชีวิตก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย มีหน้าซ้ำกลับแย่ลงกว่าเดิม จริงไหม

❖ คงจะจริง แล้วยังไงต่อ

เรามาดูสิ่งที่เราทำมาแล้ว ปัจจุบันที่เยอรมนี มีโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส 3600 แห่ง ในระยะ 10 ปี ที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่ใช้วัตถุดิบในระบบ Energy Farming โดยชาวนาเป็นเจ้าของกิจการไม่ใช่นัก ธุรกิจ

ผลเป็นอย่างไหรือ ชาวนามีรายได้จากการ ขายกระแสไฟฟ้าโรงงานละ อย่างน้อย 50,000 - 500,000 ยูโรต่อปี (2,350,00 23,500,000 บาท

เทียบ 1 ยูโร = 47 บาท) ขึ้นอยู่กับ ขนาดของโรงไฟฟ้า ถ้าขนาด 500 กิโลวัตต์จะมีรายได้อย่างน้อย 200,000 ยูโรต่อปี (9,400,000 บาท) แต่ถ้า โรงไฟฟ้าใดมีประสิทธิภาพสูงก็จะได้ เพิ่มมากกว่านี้ อาจจะเป็น 2-4 เท่า ส่วน รายได้จากกากของกระบวนการผลิต อย่างน้อยประมาณโรงงานละเท่ากับ หรือมากกว่าราคากระแสไฟฟ้า ขึ้นอยู่ ว่าจะขายกากในรูปแบบใด ในรูปปุ๋ยก็ ถูกหน่อย ในรูปเชื้อเพลิงอัดแท่ง จะได้ เพิ่มขึ้นหลายเท่า สรุปแล้วจะมีรายได้/

ปีอย่างน้อย 450,000 ยูโร/ปี (21,150,000 บาท) ถ้าขนาดใหญ่กว่านี้รายได้จะมากขึ้น โดยค่าไฟฟ้าที่รัฐบาลประกันให้เป็นเวลา 20 ปี ที่ราคา 17 เซนต์ (7.99 บาท) ต่อกิโลวัตต์ชั่วโมง

ส่วนชานาที่ไม่ มีโรงไฟฟ้าก็ได้รับผลประโยชน์เช่นกัน เพราะในพื้นที่ 150 เฮกตาร์ (937.5 ไร่ 1 เฮกตาร์ = 6.25 ไร่) ผลผลิตไม่มากพอป้อนโรงงาน เขาต้องซื้อจากชานาคนอื่นในราคาสูง และต้องสูงพอๆ หรือสูงกว่าที่พ่อค้าทั่วไปรับซื้อ ซึ่งนับวันจะสูงขึ้นทุกปี ตัวอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วราคาเมล็ดข้าวโพดพ่อค้ารับซื้อตันละ 80 ยูโร (3,760 บาท) ปีนี้ราคาตันละ 110 ยูโร (5,170 บาท)

❖ แบบนี้ราคาอาหารจะไม่สูงขึ้นหรือ

ต้องดูว่าอาหารประเภทไหนสูงขึ้น เอาเหตุการณ์จริงก็แล้วกันนะ เมื่อเราเริ่มระบบ Energy Farming โรงงานผลิตอาหารสัตว์ที่เคยกดราคาผลผลิต ต่างเอะอะโวยวายว่าเขาขาดทุนไม่สามารถขายในราคาที่ต่ำเช่นนี้ได้ ใครอยากให้ราคาต่ำ มีแต่นักธุรกิจต่างหาก ถ้าจะขึ้นราคาลินค้าเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสัตว์ก็ว่าไม่ ฉันปิดฟาร์มเลี้ยงสัตว์เปลี่ยนมาทำโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส ทำกันมาหลายรายแล้ว อุตสาหกรรมอาหารสัตว์ต่างร้องว่าฉันขาดวัตถุดิบ ประเทศอื่นก็มาดู

เราเช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก ก็มาดูแล้วกลับไปทำโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส (Biogas Plant) ภายใต้กฎหมายเดียวกัน ทำให้สามารถถึงผลผลิตส่วนเกินออกจากตลาดได้ ก็เท่านั้นเอง

คุณรู้ไหมผลตามมาเนื้อหมูแพงขึ้น เนื้อวัวแพงขึ้น เนื้อไก่แพงขึ้น นม และผลผลิตจากฟาร์มแพงขึ้น ผักไม่ค่อมแพงเท่าไร่ นั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะว่า 1 กิโลกรัมของเนื้อไก่ ต้องใช้อาหาร 10

กิโลกรัม ถ้าเปรียบเทียบกันน้ำหนักต่อน้ำหนักแล้วผักจะให้พลังงานที่มากกว่าและดีกว่าและราคาถูกกว่ามาก ต่อให้คุณเพิ่มราคาผักเพิ่มอีก 2 เท่า จะเป็นไรไป เพราะมันก็ถูกอยู่แล้ว และมันก็เป็นผลดีเพราะถ้าราคาเนื้อสัตว์สูงขึ้นคนจะได้น้ำมันผักมากขึ้น โรงฆ่าสัตว์ก็จะน้อยลงมลภาวะก็น้อยลงด้วย

❖ แล้วคนในเมืองไม่เดือดร้อนหรือ

คนในเมืองส่วนใหญ่มีฐานะดีอยู่แล้ว คนจนส่วนใหญ่เป็นแรงงานภาคเกษตรกรรมที่อพยพไปอยู่ในเมืองเพราะชนบทไม่มีงาน ไม่มีรายได้

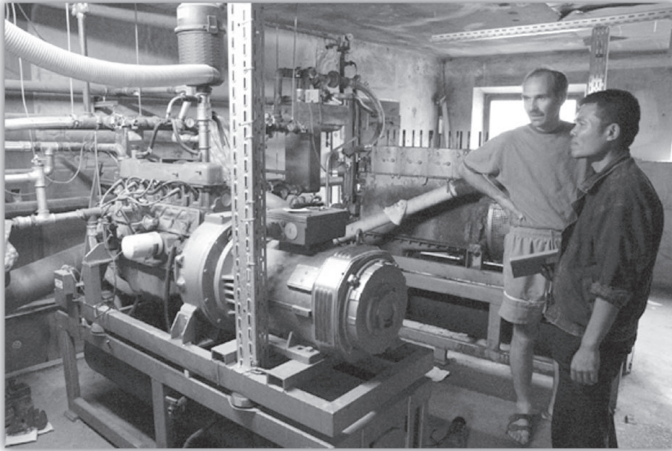
ในอดีตคนรวยเท่านั้นจึงมีเนื้อสัตว์กิน เพราะเนื้อสัตว์แพงมาก ในปัจจุบันน้ำมันราคาถูก พลัง

ถังหมักไบโอแก๊ส

ข้าวโพดถูกนำมาเก็บเพื่อเป็นวัตถุดิบ

เครื่องกำเนิดไฟฟ้ารุ่นแรกของชวานา

ใช่ รู้ไหม เนื้อสัตว์ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เยอรมนีเราพูดว่า ถ้าเราลดการบริโภคเนื้อสัตว์ลง 50 เปอร์เซ็นต์ มันจะไม่ดี แต่ที่อิตาลีบริโภคเนื้อสัตว์เพียง 50 เปอร์เซ็นต์ของเยอรมันเรียบร้อยแล้ว ไม่เห็นมีปัญหาอะไร รสชาติดีด้วย ถ้าเยอรมันลดลงได้สัก 50 เปอร์เซ็นต์ ก็จะมีดีมาก

โรงงานรุ่นใหม่ที่พัฒนาเป็นระบบอัตโนมัติ

❖ มีอะไรอีกใหม่ที่คุณบอกว่ามันช่วยแก้ปัญหาสังคมได้

มี จากประสบการณ์ 10 ปีที่ผ่านมาที่เยอรมนี เราได้เรียนรู้ว่าโรงไฟฟ้าไบโอแก๊สและระบบ Energy Farming มันหมายถึงการให้เงินช่วยเหลือก้อนใหญ่แก่คนในชนบท คนในชนบทส่วนใหญ่มีที่ดินเขาสามารถสร้างผลผลิตแล้วขายในรูปแบบของพลังงานซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นตลาดที่ไม่มีจำกัด ไม่ว่าจะเป็น Biogas Biomass หรือน้ำมันพืชบริสุทธิ์ ซึ่งเทคโนโลยีก็ไม่ล้าสมัย มีมาตั้งแต่หลายล้านปีแล้ว สิ่งสำคัญคือมันเป็นพลังงานที่คนในโลกเรียกร้องหา และไม่มีวันหมดตราบใดที่พระอาทิตย์ยังส่องแสง นี่แหละที่บอกว่ามันช่วยแก้ปัญหาสังคมได้ ถ้าเรารู้ต้นตอปัญหาและยินดีที่จะแก้ไขมัน

งานราคาถูก ทุกคนเลยมีเนื้อกิน ในอนาคตคนรวยเท่านั้นจึงจะมีเนื้อกิน คนธรรมดาอย่างคุณและผมโอกาสจะมีเนื้อกินเพียงอาทิตย์ละครั้งซึ่งมันก็พอเพียงแล้ว

❖ คนยุโรปเลยกินมังสวิรัตโดยอัตโนมัติ

ใช่ จากนั้นโรงฆ่าสัตว์และเลือดในตลาดก็จะหายไป ไม่มีอาหารจากความบาป (หัวเราะ) ทุกอย่างเป็นเหมือนโดมิโน

❖ ถ้าต้องการโปรตีนก็ปลูกถั่วกิน กากถั่วยิ่งดีใหญ่สำหรับทำไบโอแก๊ส ไม่จำเป็นต้องกินเนื้อสัตว์

❖ ครอบครัวของคุณคิดอย่างไรกับเรื่องนี้

ทุกคนเห็นด้วยและช่วยกันทำงาน ผมและภรรยาไม่ธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานทดแทนไม่ว่าจะเป็น Biogas Biomass หรือ PV Solar (เซลล์ไฟฟ้าพลังแสงอาทิตย์) เพียงแต่ภรรยาไม่ชอบการเดินทาง เลยทำงานที่บ้าน ลูกสาวเมื่อก่อนก็เคยเดินทาง ไปยังที่ต่างๆ ด้วยกัน แต่ตอนนี้ก็เลยเลิกทำงานอยู่ที่บ้าน

❖ คุณทำงานให้รัฐบาลเยอรมนีหรือเปล่า

เปล่า ผมทำงานให้สหประชาชาติในประเทศแอฟริกา, อินเดีย และ หมู่เกาะ มัลดีฟ

❖ ในประเทศเยอรมนีมีใครบ้างที่ทำโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส

ในประเทศเยอรมนีมีโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส 3,600 แห่ง เป็นของชาวนาเสีย 3,400 แห่ง

❖ โรงไฟฟ้าไบโอแก๊สในเยอรมนีแต่ละโรงราคาเท่าไร

1-2 ล้านยูโร (47-94 ล้านบาท) แล้วแต่ขนาด

❖ ชาวนาเยอรมันเอาเงินมาจากไหนมาสร้างกุ๊จากธนาคาร

❖ ไม่เข้าใจว่า ทำไมธนาคารให้ชาวนากู้เงินก้อนใหญ่ได้

จะเปรียบเทียบชาวนาเยอรมันกับชาวนาไทยไม่ได้ ชาวนาจะทำโครงการซึ่งแจกรายละเอียดของโครงการ แผนการใช้จ่ายและคืนเงิน การคำนวณผลตอบแทนและการคืนทุน ซึ่งธนาคารก็มีข้อมูลอ้างอิงอยู่แล้ว และธนาคารก็เห็นว่าธุรกิจโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส เป็นธุรกิจที่มีกำไร โรงไฟฟ้า

ไบโอแก๊ส ทำรายได้เฉพาะจำหน่ายกระแสไฟฟ้าอย่างน้อย 200,000 ยูโรต่อปี (9.4 ล้านบาทต่อปี) แต่ถ้าสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าในระดับ 1 MW จะมีรายได้อย่างน้อย 500,000 ยูโร (23.5 ล้านบาท) ธนาคารก็ยินดีให้กู้เพราะไม่มีหนี้เสีย ตลอดเวลา 10 ปีของโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส ชาวนาไม่มีหนี้เสียเลย ไม่เหมือนทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์

❖ ใครริเริ่มโครงการ Energy Farming

NGO ทำงานมาหลายปี ไม่ใช่มาจากรัฐบาล NGO ทำงานมากกว่า 20 ปี เราเห็นว่า ถ้าชาวนามีโรงงานไฟฟ้าไบโอแก๊ส ก็จะเกิดรายได้ในชนบท ชาวนามีก็จะส่งลูกหลานไปศึกษาเล่าเรียนในโรงงานเพื่อจะมาผลิตเครื่องจักรต่างๆ ที่ต้องการ เงินก็จะไหลไปสู่ชาวนาในชนบท แทนที่จะส่งเงินไปให้รัสเซีย, ลิเบีย, ตะวันออกกลาง แต่เราจ่ายเงินให้ชาวนาแทน เมื่อชนบทสามารถมีรายได้ดีๆ ลูกหลานก็จะกลับมาทำงานที่บ้านของเขา มันน่าจะเป็นความคิดที่ฉลาดกว่า

❖ โรงงานไบโอแก๊ส (Biogas Plant) กับ Energy Farming เหมือนกันไหม

ไม่เหมือนกัน โรงงานไบโอแก๊ส (Biogas Plant) จะผลิตแก๊สธรรมชาติอย่างเดียว วัตถุประสงค์จะรวมถึงอินทรีย์วัตถุจากขยะด้วย แต่ Energy Farming คือระบบการใช้พื้นที่เกษตรกรรมเพื่อผลิตพลังงานเช่นการปลูกพืชพลังงาน (Energy Crop) จะเป็นข้าวหรือข้าวโพดหรือพืชอะไรก็ได้เพื่อนำไปผลิตเป็นแก๊สธรรมชาติในโรงงานไบโอแก๊ส หรือปลูกพืชน้ำมัน เพื่อนำไปหีบทำน้ำมันเชื้อเพลิง รวมทั้งการใช้พื้นที่เกษตรกรรมในการติดตั้งกังหันลม หรือ เซลล์ไฟฟ้าพลังแสงอาทิตย์ด้วย อื่นๆ เข้าไปด้วย และโรงงานไบโอแก๊สก็รวมอยู่ใน

ภาพจากกระบวนการผลิตเป็นปุ๋ยบำรุงดินชั้นดี

ต่อท่อไปโอแก๊สเข้าสู่ระบบจำหน่าย

Energy Farming

❖ Energy Farming ได้รับความนิยมนจากคนเยอรมันใหม่

คนเยอรมันชอบ แต่บางพื้นที่ ชาวบ้านรอบข้างไม่ชอบ เพราะมันส่งกลิ่น แต่ขึ้นอยู่กับการจัดการ โดยปกติมันจะไม่มีกลิ่น ชีวียังเหม็นกว่า

❖ คุณเริ่มทำโรงงานไปโอแก๊ส (Biogas Plant) เมื่อไหร่

ผม เริ่มเมื่อปี พ.ศ. 2538 ก่อนหน้านั้นก็ยังมี Biogas Plant มันมีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2473 แต่น้ำมันยังราคาถูกลง คนจึงไม่ให้ความสนใจ แต่เราพัฒนาแบบคู่ขนานเรื่อยมา

❖ ประเทศไหนที่มี Biogas Plant มากที่สุด

เยอรมนี แต่ประเทศจีนก็มีมาก แต่เป็นขนาดเล็ก ใช้สำหรับหุงหาอาหาร อินเดีย เนปาล แอฟริกา แต่ถ้าพูดถึง Energy Farming มีในประเทศเยอรมนีเท่านั้น

❖ การซื้อผลผลิตจากชาวนามาผลิตกระแสไฟฟ้ากับการใช้ขยะอินทรีย์ อย่างไหนจะคุ้มทุนมากกว่ากัน

ในอดีตเป็นขยะ แต่ปัจจุบันเป็น Energy Crop

❖ ใช้ควบคู่กันได้ไหม

ได้ แต่ค่าไฟฟ้าจะแตกต่างกัน แยกกันโดยเด็ดขาด

❖ ช่วยอธิบาย

ถ้าคุณผลิตไฟฟ้าจากขยะคุณจะได้ 11 เซ็นต์(5.17 บาท) /หน่วย(Kilowatt Hour) แต่ถ้าคุณใช้ Energy Crop คุณจะได้เพิ่มอีก 6 เซ็นต์(2.82 บาท) รวมเป็น 17 เซ็นต์(7.99 บาท) จึงไม่มีเหตุผลที่จะผสมกันให้เสียราคา

❖ ใครเป็นผู้ตรวจสอบ

ตอนแรกผู้ประกอบการจะจดทะเบียนการผลิต ซึ่งกำหนดวัตถุดิบไว้ เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าจะ

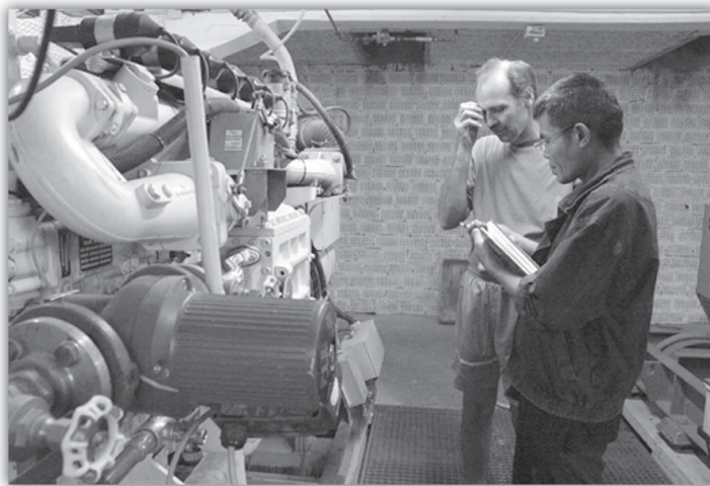
เป็นผู้ตรวจสอบถ้าเขาต้องการ ในการเดินเครื่อง โรงงานต้องกรอกจำนวนและชนิดวัตถุดิบที่ใช้ลงในสมุดบันทึก (Log book) ทุกวัน แต่ไม่มีความจำเป็นต้องตรวจสอบ เพราะชาวบ้านข้างๆ เห็นเขาก็จะเรียกตำรวจเอง ไม่มีโอกาสที่จะโกง

❖ เคยใช้ Biogas กับรถยนต์ในเยอรมันบ้างไหม มีปัญหาอะไรบ้าง

ในเยอรมันมีปั๊ม Biogas อยู่ 2 ปั๊ม สำหรับเติมรถยนต์ ไม่มีปัญหาใดๆ สำหรับรถยนต์

❖ ในการทำงานครั้งแรกมีปัญหามากไหม

มีแน่นอนในตอนแรกๆ ไม่มีใครมีความรู้กระบวนการผลิตไบโอแก๊สจริงๆ เลยเมื่อก่อนพวกเราใช้มูลสัตว์ เช่น มูลสุกร มูลวัว มูลไก่ เป็นวัตถุดิบใน

ชาวเยอรมันกำลังอธิบายการทำงานของเครื่องกำเนิดไฟฟ้ารุ่นใหม่

การผลิตแก๊ส ต่อมาเราใช้ขยะ เป็นโรงงาน Biogas ขนาดใหญ่ ซึ่งแพงมากเราจึงต้องพัฒนาคุณภาพการผลิตใหม่ ซึ่งผมก็ไม่รู้ ว่ามันเป็นอย่างไร แต่มันไม่เหมาะกับชาวนา เลยต้องลงมือพัฒนาค้นคว้าทดลองทีละขั้นๆ โดยใช้ผลผลิตจากพื้นที่เกษตรกรรมแต่ตอนนี้มีความรู้มากได้เรียนรู้ทุกวันล่าสุดผมได้สร้างโรงไฟฟ้าไบโอแก๊สร่วมกับเพื่อนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพมากกว่าเดิมถึง 4 เท่า

❖ มีวิธีการผลิตกระแสไฟฟ้าแล้วส่งไปขายในระบบสายส่งอย่างไร

เรื่องแรก เรามีกฎหมายที่ยินยอมให้ชาวนา

ส่งกระแสไฟฟ้าเข้าไปจำหน่ายในระบบสายส่งในราคาพิเศษที่กำหนดไว้ในกฎหมายกฎหมายนี้ NGO ผลักดันให้รัฐบาลประกาศบังคับใช้ เดียวนี้ชาวนามีสิทธิ์เทียบเท่ากับบริษัทไฟฟ้า

เรื่องที่สองในการผลิตกระแสไฟฟ้า เรามีวัตถุดิบที่แตกต่างกันคืออินทรีย์วัตถุจากขยะตามบ้านเรือนจากโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารหรือจากมูลสัตว์เช่นมูลสุกรเหมือนที่คุณทำที่นี่ แต่ที่สำคัญคือเราผลิตในท้องถิ่น อินทรีย์วัตถุเช่นข้าวโพด นำมาสับแล้วหมักเก็บไว้จากนั้น

ป้อนเข้าไปในระบบโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส

❖ ประเทศไทยมีการนำเข้าน้ำมันและแก๊สจากต่างประเทศเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า คุณคิดว่าประเทศไทยสามารถทำ Energy Farming เหมือนที่ประเทศเยอรมนีได้หรือไม่

ได้ ประเทศไทยสามารถทำได้ เมื่อเรามองไปที่แก๊สธรรมชาติไทยนำเข้าจากต่างประเทศ เรานำเข้าจากประเทศรัสเซีย เรามีการค้าขายแล้วและรัฐบาลเยอรมันได้ตั้งเป้าหมายแล้วว่าจะทดแทนแก๊สธรรมชาติจากรัสเซียภายในเวลา 30 ปี เราผลิตไบโอแก๊สจากวัตถุดิบในฟาร์มของชาวนาโดยผ่านโรงงานไบโอแก๊ส ทำความสะอาดแล้วส่งเข้าไปในระบบท่อแก๊ส จุดสำคัญคือเราไม่ต้องการส่งเงินให้กับชาวรัสเซียอีกต่อไป แต่เราต้องการส่งเงินไปให้ชาวนาในชนบท

❖ ในประเทศไทยมีความหลากหลายของพันธุ์พืช

คุณคิดว่ามันจะทำ Energy Farming ได้เหมือน ประเทศเยอรมนีหรือ

ได้ จากการคำนวณของผม ประเทศไทยมีความเป็นไปได้และจุดคุ้มทุนมากกว่าประเทศเยอรมนี ข้อหนึ่ง การลงทุนต่ำกว่า ไม่มีความจำเป็นต้องสร้างไซโลเก็บอินทรีย์วัตถุและปุ๋ย การดำเนินงานถูกกว่า สิ่งที่สำคัญคือเพาะปลูกได้ตลอดปี บางพื้นที่ปลูกข้าวโพดถึงปีละ 3 ครั้ง ในขณะที่ประเทศเยอรมนีปลูกได้เพียงปีละครั้ง ผลผลิตต่อไร่ต่อปีสูงกว่าที่เยอรมนีมาก ดังนั้นโอกาสและความเป็นไปได้ในการสร้างโรงงานไบโอแก๊สโดยใช้วัตถุดิบจาก Energy Farming จึงสูงกว่าเยอรมนีมากต่อมาก

❖ ชาวนาในเมืองไทยไม่รู้เรื่อง Energy Farming เลย ถ้ามีกลุ่มชาวนาที่สนใจและต้องการเทคโนโลยีการทำโรงงานไบโอแก๊ส คุณให้ความรู้และเป็นที่ปรึกษาได้ไหม

ได้ นั่นแหละคือเหตุผลที่ผมมาที่นี่ (หัวเราะ)

❖ การพัฒนา Energy Farming หรือพลังงานทดแทน คุณคิดว่าจะมีปัญหาหรืออุปสรรคอย่างไร และสามารถแก้ปัญหาสังคมไทยได้หรือไม่

ปัจจุบันปัญหาใหญ่จะเป็นทางด้านการเมืองและผู้มีผลประโยชน์จากธุรกิจพลังงาน ผู้ผลิตกระแสไฟฟ้าอิสระไม่สามารถเข้าถึงระบบสายส่งได้ สิ่งหนึ่งคือประชาชนไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ Energy Farming

ถ้าจะแก้ปัญหา

ถังหมักไบโอแก๊ส

นักการเมืองจะต้องเรียนรู้ว่า Energy Farming หรือพลังงานทดแทนไม่ว่าจะเป็นพลังงานจากเซลล์แสงอาทิตย์ (PV Solar) Biomass, Biogas เหล่านี้มันหมายถึงการให้เงินช่วยเหลือก้อนใหญ่แก่คนในชนบท เพราะคนในชนบทมีที่ดินที่จะผลิตกระแสไฟฟ้า และในเวลาไม่นานไฟฟ้าจาก Biogas ก็จะถูกลง แต่จะให้ถูกเหมือนไฟฟ้าจากถ่านหิน น้ำมันหรือแก๊สธรรมชาติ ที่ได้รับเงินอุดหนุนคงยาก เพราะ Biogas ไม่มีการอุดหนุนเลย แต่จากบทเรียนที่เราได้จาก เยอรมนี ในการพัฒนา Biogas คือถ้าชาวนารวย หมู่บ้านก็จะรวย ภาคนั้นก็รวย สังคมก็จะรวย ถ้าชาวนายากจน เราจะมีปัญหาลังคมบ่อยๆ เราต้องการให้ชาวนารักษาที่ดินของเขาไว้ไม่ไช่ขายที่ดินเพื่อนำไปใช้หนี้ จะแก้ที่กรุงเทพฯ ไม่ได้ คนมากกรุงเทพฯ เพราะต้องการหาเงินเลยต้องทนอยู่กับความอึดอัด แร้นแค้น ท่ามกลางความร่ำรวยอันฉ้อฉลของคนที่มีสถานะเหนือกว่าที่อยู่แค่เอื้อม ถึงจุดวิกฤตแห่งชีวิตซึ่งมีโอกาสเกิดขึ้นง่ายในเมืองใหญ่ๆ ของโลก เขาเหล่านั้นก็สามารถสร้างปัญหาอย่างใหญ่หลวงได้ ถ้าจะแก้ปัญหาเมืองกรุงเทพฯ ต้องไปแก้ที่ชนบทระบบ Energy Farming จะช่วยกระจายรายได้เข้าสู่ชนบท สมมติว่าเรามีโรง

ไฟฟ้าไบโอแก๊ส 10 แห่งในแต่ละภาค เงินก็จะไหลไปชนบทแทนที่จะไหลไปตะวันออกกลาง จะทำให้เขามีกงานมีรายได้ที่มั่นคง จากนั้นคนหลายคนก็จะหนีชีวิตที่ย่งยาก วุ่นวายกลับไปชนบท เพราะที่

นั่นเขาจะมีบ้าน มีอาหารกิน มีครอบครัว มีเครือญาติ มีที่ดินซึ่งจะสร้างรายได้ให้พวกเขาดีกว่าเป็นกรรมกร หรือคนขับแท็กซี่ โดยที่พวกเขาเลือกปลูกพืชอะไรก็ได้ที่ให้ผลเร็วไม่ต้องใช้สารเคมี ไม่ต้องกำจัดวัชพืช ขอเพียงเป็นพืชที่ย่อยสลายได้ ตัด ล้าง ขายให้โรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส ทุกคนในครอบครัวจะมีงานทำ มีรายได้ ตั้งแต่เด็กจนถึงคนชรา คนในกรุงเทพฯก็จะน้อยลง ปัญหา ก็จะน้อยลง

ปัจจุบันประจักษ์แล้วว่า Energy Farming ทำให้ราคาผลผลิตสูงขึ้น ซึ่งส่งผลให้ราคาที่ดินก็สูงขึ้นด้วย ชาวนาสามารถกู้ยืมเงินจากธนาคารได้ ซึ่งธนาคารก็ยินดี เพราะไม่มีหนี้เสียดังที่ปรากฏที่เยอรมัน ส่งผลให้เม็ดเงินกระจายเข้าไปในชนบท ไม่ไปกองในทีเดียวเหมือนเมื่อก่อน ที่เยอรมนีมีเมืองที่เป็นศูนย์กลางการเงินคือแฟรงค์เฟิร์ต ถ้าแฟรงค์เฟิร์ตรวยมากและที่อื่นจนเราก็จะมีปัญหาสังคม สิ่งที่สำคัญคือพลังงานทดแทนทั้งหมดต้องการผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นวิศวกรช่างเทคนิค หรือคนหนุ่มสาวชาวชนบทหลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยในเมือง เขาก็จะกลับไปชนบท เริ่มต้นทำธุรกิจพลังงานทดแทนที่บ้านในชนบท เมื่อก่อนเขาจะไปทำงานทำในมิวนิค เบอร์ลิน ซึ่งทำให้เกิดสมองไหลออกจากชนบท แต่ปัจจุบันเรามีสมองของหนุ่มสาวไหลกลับสู่ชนบท

❖ ปัจจุบันเมืองไทยกำลังกล่าวถึงเศรษฐกิจพอเพียง คุณรู้เรื่องนี้หรือไม่

รู้

❖ คิดว่าการพัฒนา Energy Farming จะสอดคล้องกับเศรษฐกิจพอเพียงได้หรือไม่

ตรงประเด็นที่สุดเลย ประเทศไทย มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ นอกจากพลังงานฟอสซิล แต่มีดินดี มีน้ำและแสงแดดที่พอเพียง ปลูก

อะไรก็ได้ นี่คือจุดเริ่มต้น ไม่มีความจำเป็นต้องส่งออกอาหารให้มากมายเพราะตลาดโลกมันต่ำมาก ตัวอย่างของสิ่งที่เราทำในเยอรมันนี้แต่ไม่ใช่ล็อตใหญ่คือเราผลิตพลาสติกจากพืชและถั่ว เมื่อใช้แล้วเราก็นำมาทำปุ๋ยหมัก เราปลูกพืช น้ำมันส่วนใหญ่เป็นเรพซิด นำมาทำเป็นน้ำมันพืชบริสุทธิ์ โดยใช้เครื่องมืออย่างง่าย กรองให้สะอาดแล้วนำไปใส่รถแทรกเตอร์ รถบรรทุก ในประเทศสวีเดนเขาใช้น้ำมันพืชบริสุทธิ์เติมรถไฟ คุณใช้น้ำมันพืชบริสุทธิ์กับเครื่องยนต์ดีเซลทุกชนิดนี่เป็นเพียงตัวอย่าง

ในเมืองไทยมีศักยภาพสูงในการปลูกพืชน้ำมันเรามีเพียงเรพซิด และดอกทานตะวัน แต่คุณมีพืชน้ำมันมากมายกว่าประเทศเยอรมนี ส่วนอุปกรณ์ ไม่ยาก คุณผลิตได้ในประเทศ แต่ผมทำคือผมผลิตอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับโรงไฟฟ้าไบโอแก๊สในเมืองไทยแล้วส่งไปขายที่เยอรมนี เพราะค่าแรงที่เมืองไทยถูก ที่เยอรมนีค่าแรงของช่างเทคนิคชั่วโมงละ 35-40 ยูโร (1600-2000 บาท) คุณคงพอนึกออกนะครับว่ามันแพงแค่ไหน หากคุณสร้างโรงงานไบโอแก๊สก็จะถูกกว่าเยอรมนีมาก

❖ ประเด็นราคา ถ้ามันแพงคนไทยก็ไม่ชอบ เพราะไม่มีเงิน คนไทยชอบของถูก แต่ผมคิดว่าคนไทยอาจยอมซื้อของแพงเพราะเห็นว่ามันดีกว่า ยิ่งหากมั่นใจว่าในอนาคตมันจะถูกลงมันยิ่งดีใหญ่ คุณคิดว่า Energy Farming จะทำให้พลังงานถูกลงไหม

ผมไม่ยากพูดว่ามันถูกลงเพราะในระบบธุรกิจทุนนิยม ไม่มีสินค้าตัวไหนถูกลงในเมื่อคนยังต้องการรายได้ที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี บอกได้แต่เพียงว่ามันจะถูกกว่าพลังงานฟอสซิล ซึ่งมีอยู่อย่างจำกัดและกำลังหมดไปจากโลก ในระยะแรกจะให้มันถูกลงเหมือนพลังงานฟอสซิลคงไม่ได้ เพราะพลังงานฟอสซิล มีการให้เงินอุดหนุน แม้

กำลังพ่นปุ๋ยน้ำที่เหลือจากการผลิตไบโอดีเซล

กระนั้นราคายังสูงขึ้นทุกปี แต่ Energy Farming ไม่มีเงินอุดหนุน สุดท้ายพลังงานฟอสซิลก็จะแพงกว่าพลังงานจาก Energy Farming ในการคิดราคาต้องคิดในภาพรวมถึงผลประโยชน์ที่คนส่วนใหญ่พึงได้รับ จะกี่ปีต้องวางแผนและคำนวณเอาและไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินอุดหนุนเพราะเป็นเงินของประชาชนเหมือนกัน

ที่ประเทศเยอรมนีเราพัฒนาแบบคู่ขนานและเราปรับปรุงประสิทธิภาพให้สูงขึ้น ปัจจุบันเราสามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้เป็นสี่เท่าโดยใช้วัตถุดิบเท่าเดิม นั่นหมายถึงรายได้ของคนในชนบทเพิ่มขึ้นสี่เท่า จะมีประโยชน์อันใดที่เราได้พลังงานราคาถูกแต่เงินต้องไหลออกนอกประเทศไม่มีหยุด เหมือนคนเลือดไหลไม่หยุด อาจต้องจ่ายเงินแพงบ้างในตอนแรกเพื่อไปหาหมอ ดีกว่าอ่อนแอลงและต้องจ่ายแพงขึ้นกว่าเดิมหายร้อยเท่าในตอนท้ายหรือตายในที่สุด

❖ ในระบบทุนนิยมส่วนใหญ่พนักงานก็จะพูดว่าธุรกิจของเขาสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนแต่ตัวเขาเองกลับรวยเอาๆ ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่กลับจนลงๆ แถมยังจนกว่าตอนที่ไม่มีธุรกิจของเขาเสียอีก ในประเทศของคุณเป็นอย่าง

นี้หรือเปล่า

เยอรมนีเป็นประเทศผลสมระหว่างทุนนิยมและสังคมนิยม เรียกว่าสังคมนิยมบนทุนนิยม(Social Approach Capitalism) ซึ่งศัพท์นี้บัญญัติขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1960 (พ.ศ.2503) เราไม่ต้องการให้เป็นทุนนิยมหรือสังคมนิยมแท้ๆ แต่เมื่อคุณมีกำไรตามระบบทุนนิยม ต้องมีการเฉลี่ยสู่คนส่วนใหญ่สังคม และต้องไม่มีความยากจน เรามีเครือข่ายประชาสังคมที่เข้มแข็งเพื่อช่วยเหลือคนยากจน ซึ่งเป็นกองทุนจากรัฐบาลแต่ความจริงไม่ใช่เงินของรัฐบาลเพราะรัฐบาลไม่มีรายได้ กรรมกร ช่างนา นักธุรกิจ ห้างร้านต่างๆ เท่านั้นที่มีรายได้ และเสียภาษีตามกฎหมาย เงินช่วยเหลือคนจนของเครือข่ายประชาสังคมจึงเป็นเงินของพวกเขาเอง จากรายได้ของพวกเขา

❖ ชุมชนของเราใช้ระบบบุญนิยมซึ่งแตกต่างจากระบบทุนนิยมโดยสิ้นเชิงเหมือนกับว่าเราว่ายทอนน้ำจากที่ได้สัมผัสพวกเรากลับแล้ว ชุมชนเราจะเอาตัวรอดและอยู่ในระบบของโลกได้หรือ

ข้อแรกรอดแน่นอน ข้อสองผมคิดว่าพวกคุณไม่ได้ว่ายทอนน้ำแต่พวกคุณลอยอยู่บนกระแสน้ำต่างหาก เพราะปรัชญาของพวกคุณมันแตกต่างพวกคุณไม่ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยเงิน แต่พวกคุณใช้จิตวิญญาณซึ่งเป็นปรัชญาอีกระดับหนึ่ง ในระบบนี้ไม่ใช่คนทั้งหมดจะเข้าถึง นอกจากคนที่ต้องการวิถีชีวิตแบบนี้จึงจะเข้าถึง พวกคุณมีความตั้งใจที่จะใช้ชีวิตตามปรัชญา ผมขอพูดว่าสิ่งนี้จะเป็นแบบจำลองในอนาคต และระบบนี้จะยังคงอยู่แม้ว่าระบบทุนนิยมจะล่มสลายไปแล้ว

สิ่งที่พวกคุณมีอยู่ที่นี่เหมือนกับสิ่งที่รัฐบาลเยอรมันอยากให้เป็นในอีก 30-40 ปี ข้างหน้า ที่ผมเห็นที่นี่เช่นห้องสมุด ศิลปะ การดนตรี การศึกษา

ในระบบสังคมนิยมทุนนิยม(Social Approach Capitalism)รัฐบาลเยอรมันต้องจ่ายเงินอุดหนุนเป็นจำนวนมาก ที่นี้ทุกอย่างฟรีหมด แต่ที่เยอรมนีทุกคนต้องจ่ายทั้งหมด ระบบที่ทุกคนต้องจ่ายทุกอย่างในที่สุดจะต้องล่มสลายเพราะว่าสุดท้ายจะไม่มีใครมีเงินจ่ายในทุกอย่าง แต่ทุกคนต้องจ่ายดอกเบี้ย คนรวยก็จะรวยเอาๆ จากการดูดเงินจากข้างล่างจากประชาชน **นี่คือเหตุผลว่าพวกคุณจะรอด แต่ระบบทุนนิยมจะล่มสลาย**

ในหมู่บ้านของคุณไม่มีใครมีรถยนต์ส่วนตัว แต่รถยนต์ที่พวกคุณใช้คุณภาพดีมาก เห็นไหมว่าในระบบชุมชนมันทำได้ง่ายมาก นี่คือเหตุผลที่ผมว่าเยอรมนีจะล่มสลาย เพราะระบบชุมชนหายไป แม้กระทั่งระบบครอบครัวถูกแบ่งแยกไม่มีการร่วมมือกัน สิ่งที่เรามีในขณะนี้คือบ้านพักคนชราสำหรับดูแลผู้สูงอายุที่ร่างกายไม่แข็งแรง ไอ้โฮ..ค่าใช้จ่ายมันสูงมาก ในอดีตพวกเราในครอบครัวช่วยกันดูแลคนเหล่านั้น เดี่ยวนี้เราเลยจนเพราะต้องขายบ้านเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดูแลคนชรา เราจึงต้องสูญเสียทุกอย่างทุกอย่าง เนื่องจากคนครอบครัวไม่ร่วมมือช่วยเหลือกัน

❖ **มีนักธุรกิจในเมืองไทยหลายคนหันวิตกว่าหากประเทศไทยพัฒนาโดยแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง อาจจะทำให้ประเทศไทยถลำหลัง เกิดปัญหาในการแข่งขันในระบบทุนนิยมโลกาภิวัตน์คุณเป็นนักธุรกิจคุณเห็นอย่างไร**

ผมขอตอบเชิงคณิตศาสตร์ก็แล้วกันไม่เกี่ยวกับการเมือง ระบบเศรษฐกิจทั้งหมดสูญเงินโดยเฉพาจากประเทศยากจนสู่แหล่งการเงินต่างๆ

แต่ในกรณีนี้เมื่อผลิตและใช้ทุกอย่างทุกอย่างในประเทศ เงินก็อยู่ในประเทศ มีนิทานกรีกเรื่องหนึ่ง มีเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งชื่อเมืองสุบาเรียน ไม่มีอ่าว ไม่มีการทำมาค้าขาย ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผลิตขึ้นมา ต้องกินเองใช้เอง มีงานรื่นเริง มีงานเฉลิมฉลอง และทุกคนมีความสุข ส่วนอีกเมืองหนึ่งคือเอเธนส์มีอ่าวมีการทำมาค้าขายจนร่ำรวย และสปาทาร์มีกองทัพซึ่งต้องมีค่าใช้จ่าย

เก็บเกี่ยวข้าวโพดเพื่อนำไปผลิตกระแสไฟฟ้า

จ่ายจำนวนมาก ตอนท้ายเอเธนส์ร่ำรวยมาก ทำให้สปาทาร์และเมืองอื่นๆ เกิดความอิจฉาและอยากได้ เลยยกกองทัพเข้ามายึดปล้นสดมภ์และทำลายเมืองเอเธนส์ ส่วนเมืองที่ไม่มีการค้าขายและไม่ร่ำรวยอย่างสุบาเรียนไม่มีใครอยากได้ จึงไม่ถูกทำลาย เรื่องนี้ไม่ใช่นิทานแต่เป็นประวัติศาสตร์

❖ **จากธุรกิจและความเชี่ยวชาญของคุณ คงจะทำให้คุณร่ำรวยได้**

ถ้าไม่ใช่คนดี คุณอาจจะเป็นคนที่ย่ำรวยที่สุดในโลกแต่ไม่มีความสุข จะหาศีลธรรมและความสุขจากเศรษฐกิจมันยาก ในการที่ผมจะทำ

โครงการอะไร ผมจะคำนึงถึงประโยชน์ที่มีต่อโลกต่อสิ่งแวดล้อม และจะสนุกในการทำงานนั้น ถ้าผมทำงานแล้วมุ่งหาเงินมันทำให้ผมปวดหัว หากผมเริ่มจากความรู้สึกที่ดีเงินก็จะมาเอง เป้าหมายของผมไม่ใช่ว่าต้องร่ำรวยในเยอรมัน การเป็นมหาเศรษฐีในหลุมฝังศพมันเป็นเรื่องเหลวไหล การมีชีวิตอย่างมีความสุขและมีประโยชน์มันสำคัญยิ่งกว่า

❖ มองคนไทยเป็นอย่างไร

คนไทยไม่สนใจการดูแลรักษา คนไทยไม่สนใจคุณภาพ คนเยอรมันก่อนจะลงทุนอะไรเขาจะคำนวณว่าสิ่งใดถูกที่สุดตลอดอายุการใช้งาน อาจจะเป็น 10 หรือ 20 ปี หรือ 30 ปี ไม่ใช่ถูกที่สุดในขณะซื้อ คนเยอรมันจึงทำและอยู่เพื่ออนาคต เมื่ออยู่ในอนาคตได้เราก็กต้องอยู่ในปัจจุบันได้เช่นกัน เรารู้ว่าหลังจากฤดูหนาว ฤดูใบไม้ผลิจะมาถึง หลังจากงานหนัก ผลตอบแทนจะตามมา แต่คนไทยอยู่เพื่อวันนี้ไม่ใช่เพื่ออนาคต จึงลำบากทั้งวันนี้และอนาคต ยกตัวอย่างเช่นถ้าเครื่องจักรเสียหายต้องแก้ไขวันนี้ หากแก้ไขวันนี้พรุ่งนี้ความเสียหายจะยิ่งมากขึ้นหลายเท่าทวีคูณ

❖ ถ้าเมืองไทยจะสร้างโรงงานBiogas จาก Energy Farming จะทำอย่างไร

อันดับแรกต้องสร้างโรงงานต้นแบบขนาดตามที่ต้องการ แล้วพัฒนาจากต้นแบบนี้ทีละขั้น ซึ่งมันไม่ยาก คุณก็จะมีความรู้และเทคโนโลยีเป็นของตัวเอง ไม่ต้องไปซื้อเทคโนโลยีจากต่างประเทศแม้แต่เยอรมนี จากนั้นต้องให้ความรู้แก่ชาวไร่ชาวนามีตัวอย่างโรงไฟฟ้าไบโอแก๊สเมืองไทยไปซื้อเทคโนโลยีของฝรั่งมาและลอกมาทั้งดุ้น เน้นความทันสมัยตามแบบฝรั่งมากเกินไป โดยไม่ปรับปรุงให้เหมาะกับธรรมชาติของคนไทย ความทันสมัยคือความสิ้นเปลืองอย่างหนึ่ง การ

ลงทุนที่สูงแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ทำให้คนมองว่าโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส ไม่มีความเป็นไปได้ในเมืองไทยถือว่าเป็นความล้มเหลวทั้งของฝรั่งและคนไทย

ที่จริงแล้วโรงงานไบโอแก๊สไม่ต้องการความทันสมัยแต่ต้องการประสิทธิภาพที่สูง ผมจึงมุ่งพัฒนาประสิทธิภาพมากกว่าความทันสมัย ซึ่งในปัจจุบัน เทคโนโลยีของผมได้พัฒนาจนมีประสิทธิภาพสูงกว่าเดิมถึง 4 เท่า

ขั้นต่อไป NGO จะต้องร่วมทำงาน ช่วยให้รัฐบาลออกกฎหมาย ให้ชาวนาและผู้ลงทุนทำโรงไฟฟ้าไบโอแก๊สสามารถขายกระแสไฟฟ้าในระบบสายส่งได้ ในราคาพิเศษให้เกิดจุดคุ้มทุนในระยะเวลา 10 ปี จากนั้นค่อยลดราคาลงมาปีต่อปี เพื่อบังคับให้เจ้าของกิจการเพิ่มประสิทธิภาพของการผลิต เพราะในเวลาดังกล่าวชาวนาหรือเจ้าของกิจการเกิดทักษะและความรู้เพียงพอแล้ว เหมือนเกิดขึ้นที่เยอรมันนี้

❖ รบกวเวลาคุณมาก แต่ได้คุยกันทำให้ได้เรียนรู้ะไรอีกมากมายคุณจะฝากอะไรถึงคนไทยบ้างไหม

เมืองไทยคงหนีโลกาภิวัตน์ไม่ได้ ไม่ว่าจะประเทศไหนในโลกก็หนีไม่พ้น เพราะมันเป็นระบบเศรษฐกิจทุนนิยม พลังดูดมันสูงมาก พลังดูดที่ว่ามีต้นตอมาจากพลังงานฟอสซิล ซึ่งใช้เวลาเป็นแสนปีเป็นล้านปีกว่าจะสังเคราะห์ได้ ที่สำคัญมันทำลายสิ่งแวดล้อม เมื่อเมืองไทยของคุณไม่มีพลังงานฟอสซิล คุณก็ไม่มีพลังไปต้านพลังดูด แต่ Energy Farming จะสามารถช่วยสร้างพลังที่สะอาด รวดเร็ว และไม่วันหมดให้คุณได้ ทรายใต้ที่คุณมีที่ดิน มีน้ำ มีแสงแดด และมีคนบนพื้นดินแห่งนั้น นอกจากนี้มันยังช่วยคุณแก้ปัญหาทั้งในเมืองและในชนบทได้พร้อมๆ กัน ตรงกับแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าแผ่นดินไทย ที่รัฐบาลของคุณนำมาเป็นนโยบายบริหารประเทศ ผมช่วยแนะนำคุณได้หากคุณจะทำจริงๆ **๒**

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษ และฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็น ผู้เจริญ ตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยิ่งยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลก ให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัว มาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๑๙๘)

ระบบ“ทุนนิยม”

กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด

ต้องปรับตัวมาเป็น

ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้

สังคมจึงจะไปรอด

- แปลงผักกะหล่ำปลีไร้สารพิษ ที่ชุมชนศาลือโคก กะหล่ำปลีบางหัวหนักกว่า ๔ กิโลกรัม

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมจากจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำการ**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี**ความฝืน** **ความลำบาก**อยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตทานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยกที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้น

ว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขย้อธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตตสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทีปฏิว่า “รู้เห็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่แค่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด เชิญอ่านดูเถิด

มิจฉาทิฎฐิตูต

(๒๕๔) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล“**รู้**อยู่”(ชานต)อย่างไร “**เห็น**อยู่”(ปัสสโต)อย่างไร จึงจะละ**มิจฉาทิฎฐิ**ได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

บุคคล“**รู้**เห็น”(๑)**จักขุ** แล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะละ **มิจฉาทิฎฐิ**ได้

“รู้เห็น”**รูป** แล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะละ**มิจฉาทิฎฐิ**ได้

“รู้เห็น”**จักขุวิญญาน** แล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะละ **มิจฉาทิฎฐิ**ได้

“รู้เห็น”**จักขุสัมผัส**แล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะละ **มิจฉาทิฎฐิ**ได้

“รู้เห็น”แม้**สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนา**ที่เกิดขึ้น เพราะ**จักขุสัมผัสเป็นปัจจัย** โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะ“ละ**มิจฉาทิฎฐิ**ได้”

บุคคล“รู้เห็น”(๒)**หู** แล

บุคคล“รู้เห็น”(๓)**จมูก** แล

บุคคล“รู้เห็น”(๔)**ลิ้น** แล

บุคคล“รู้เห็น”(๕)**กาย** แล

บุคคล“รู้เห็น”(๖)**ใจ** แล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะละ **มิจฉาทิฎฐิ**ได้

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

“รู้เห็น”ธรรมารมณ แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

“รู้เห็น”มโนวิญญาน แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

“รู้เห็น”มโนสัมผัส แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

“รู้เห็น”สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออุทกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะ“ละมิจฉาทิฏฐิได้”

เมื่อบุคคล“รู้อยู่”(ซานโต)อย่างนี้ “เห็นอยู่”(ปัสสโต)อย่างนี้แล จึงจะละ มิจฉาทิฏฐิได้

สักกายทิฏฐิสูตร

(๒๕๕) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล“รู้อยู่”(ซานโต)อย่างไร “เห็นอยู่”(ปัสสโต)อย่างไร จึงจะละสักกายทิฏฐิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

บุคคล“รู้เห็น”(๑)จักขุ แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”รูป แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”จักขุวิญญาน แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละสักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”จักขุสัมผัส แล โดยความเป็นของเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”แม่สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออุทกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะ“ละสักกายทิฏฐิได้”

บุคคล“รู้เห็น”(๒)หู แล

บุคคล“รู้เห็น”(๓)จมูก แล

บุคคล“รู้เห็น”(๔)ลิ้น แล

บุคคล“รู้เห็น”(๕)กาย แล

บุคคล“รู้เห็น”(๖)ใจ แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”ธรรมารมณ แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต)

จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”มโนวิญญาน แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”มโนสัมผัส แล โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

“รู้เห็น”สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออุทกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นทุกข(ทุกขโต) จึงจะ“ละสักกายทิฏฐิได้”

เมื่อบุคคล“รู้อยู่”(ซานโต)อย่างนี้ “เห็นอยู่”(ปัสสโต)อย่างนี้แล จึงจะละ สักกายทิฏฐิได้

อตตานทิฏฐิสูตร

(๒๕๖) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล“รู้อยู่”(ซานโต)อย่างไร “เห็นอยู่”(ปัสสโต)อย่างไร จึงจะละอตตานทิฏฐิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า

บุคคล“รู้เห็น”(๑)จักขุ แล โดย ความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”รูป แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”จักขุวิญญาน แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”จักขุสัมผัส แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”แม่สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออุทกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึงจะ“ละอตตานทิฏฐิได้”

บุคคล“รู้เห็น”(๒)หู แล

บุคคล“รู้เห็น”(๓)จมูก แล

บุคคล“รู้เห็น”(๔)ลิ้น แล

บุคคล“รู้เห็น”(๕)กาย แล

บุคคล“รู้เห็น”(๖)ใจ แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”ธรรมารมณ แล โดย ความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานทิฏฐิได้

“รู้เห็น”มโนวิญญาน แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานุกิฎฐิ ได้

“รู้เห็น”มโนสัมผัส แล โดยความเป็นอนัตตา(สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน) จึงจะละ อตตานุกิฎฐิ ได้

“รู้เห็น”สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึงจะ “ละ อตตานุกิฎฐิ ได้”

เมื่อบุคคล “รู้ อยู่” (ชานโต) อย่างนี้ “เห็น อยู่” (ปัสสโต) อย่างนี้แล จึงจะละ อตตานุกิฎฐิ ได้

๓ สูตรนี้ อ่านดูดีๆเถิด ทั้ง ๓ สูตร ข้อความทั้งหมดเหมือนกันทุกประการ

จะต่างกันอยู่ที่แค่ **ความหมายสำคัญ** คือ

สูตรที่ ๑ ความเป็นของ **ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ “**ละมิจจาทิฎฐิ** ได้”

สูตรที่ ๒ ความเป็น **ทุกข์**(ทุกขโต) จึงจะ “**ละสังกายทิฎฐิ** ได้”

สูตรที่ ๓ ความเป็น **สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน**(อนตตโต) จึงจะ “**ละอตตานุกิฎฐิ** ได้”

และเนื้อหาสำคัญทั้ง ๓ นั้น ผู้มีความรู้พอประมาณก็จะเห็นได้ดีกว่า ผู้จะบรรลुरुธรรม ชั้น “**ละมิจจาทิฎฐิ** ได้” นั้น คือผู้ “**รู้ อยู่**” (ชานโต) “**เห็น อยู่**” (ปัสสโต) ในความเป็นของ **ไม่เที่ยง** (อนิจจโต) ณ ปัจจุบันนั้นแหละที่เดียว

ส่วนผู้จะบรรลुरुธรรม ชั้น “**ละสังกายทิฎฐิ** ได้” นั้น คือผู้ “**รู้ อยู่**” (ชานโต) “**เห็น อยู่**” (ปัสสโต) ในความเป็น **ทุกข์** (ทุกขโต) ณ ปัจจุบันนั้นแหละที่เดียว เช่นกัน

และผู้จะบรรลुरुธรรม ชั้น “**อตตานุกิฎฐิ** ได้” นั้น ก็คือผู้ “**รู้ อยู่**” (ชานโต) “**เห็น อยู่**” (ปัสสโต) ในความเป็น **อนัตตา** หรือ **สิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน** (อนตตโต) ณ ปัจจุบันนั้นแหละที่เดียว อีกเช่นกัน

ฉะนั้นแลคือ การ “**รู้แจ้ง**(ชานาติ)-**เห็นจริง**(ปัสสติ)” สัจธรรม ที่เป็น “ไตรลักษณ์” ถึงขั้น “ปรมาตถธรรม”

ซึ่งจะไม่ใช้การ “**รู้แจ้ง**” ไตรลักษณ์ แคร์ู้หรือเข้าใจ ในการขบคิดทบทวนเหตุผลที่เป็น **ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป** ของสิ่งทั้งหลาย ที่มันไม่เที่ยง-เป็นทุกข์หรือทนอยู่ไม่ได้-ไม่ใช่ตัวตน อย่างเข้าใจซาบซึ้งชัดแจ้งในความหมายที่ว่านี่จนแทงทะลุ หรือได้จากการนั่งหลับตาสมาธิแล้วก็วิปัสณา

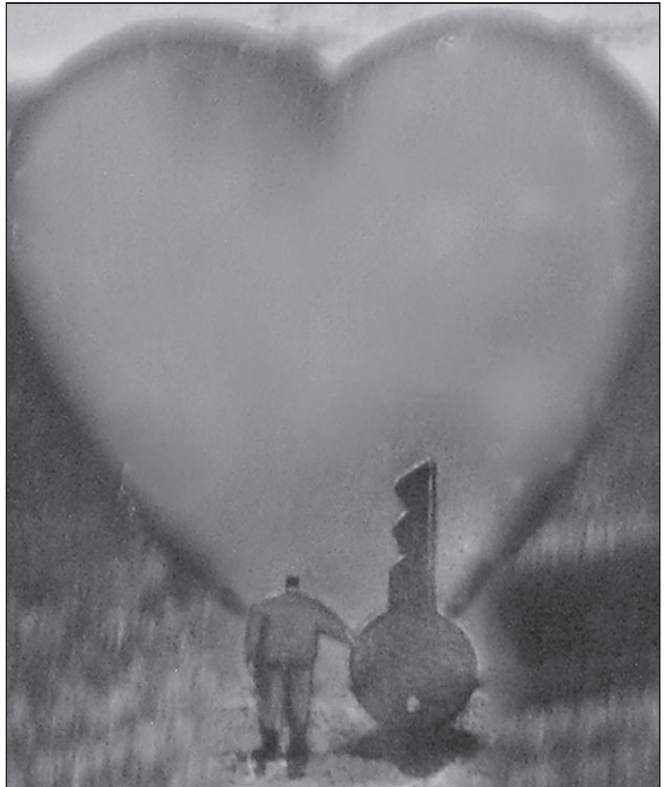
ตามที่เรียนๆรู้ๆมา โดยไม่มีทวาร ๕ สัมผัสเหตุภายนอก จะมิใช่ “**ความรู้-ความเห็น**” แค่นี้เท่านั้น ซึ่ง “**ความรู้-ความเห็น**” แค่นี้ ยังเป็นความรู้แค่ขั้นตรรกะหรือเป็น “**ผลของความขบคิด**” เท่านั้นยังมีใช่ “**การรู้แจ้งของจริงตามความเป็นจริง**” ที่ต้องมีการสัมผัส “**รู้**” (ชานาติ) และ “**เห็น**” (ปัสสติ) **ตั้งที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้** นั้น

“**การรู้แจ้งของจริงตามความเป็นจริง**” นี้เป็นการรู้แจ้ง “**นามรูป**” ได้แก่ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ชนิดที่มี “**ญาณทัสสนะหรือวิปัสณาญาณ**” ซึ่งเป็น “**วิชา**” ข้อที่ ๑ ใน “**วิชา ๘**” อันเป็น “**ธาตุรู้**” ที่เรียกว่า “**อภิปัญญาชั้นวิชา**” นั้นเห็นว่ ที่ “**รู้**” (ชานาติ)-**เห็น** (ปัสสติ) “**อยู่** ณ บัดเดี๋ยวนั้น

“**วิปัสณาญาณ**” นี้ เป็น “**ญาณทัสสนะพิเศษ**” ข้อแรกและหมายถึง “**ความรู้ยังเห็นจริงอันพิเศษของพุทธ**” ซึ่งจะสามารถเจริญต่อไปอย่างวิจิตรพิสดารจนครบครันเป็น “**วิชา**” อีก ๗ ข้อ ถึงที่สุดก็ครบ “**วิชา ๘**” ประการนั่นเอง “**วิปัสณาญาณ**” คือชื่อเรียก “**ญาณทัสสนะอันพิเศษ**” หรือ “**ความรู้ยังอันพิเศษเหนือสามัญมนุษย์**” ที่สามารถรู้ลึกละเอียดชัดแจ้งชัดเจนในภาวะที่เป็น “**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**” ครบครันไปตั้งแต่ความเป็น “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” จนกระทั่งครบ “**มรรคญาณ-ผลญาณ-ปัจจุเวกชนญาณ**” ทั้ง “**ญาณ ๑๖**” โดยแท้ ตามที่มีผู้ตั้งชื่อ “**ญาณ**” ตั้งชื่อจิต-เจตสิกต่างๆนั้นไว้ ไม่เพียงแต่ “**วิปัสณาญาณ ๘**” หรือ “**จิต ๑๒๑ เจตสิก ๕๒**” เท่านั้น จิตและเจตสิกมีมากกว่านั้น ซึ่งสภาวะธรรมที่ละเอียดหลากหลายมากมายสามารถตั้งชื่อเรียกสภาวะธรรมที่ละเอียดได้มากกว่านี้อีกด้วยซ้ำ แต่แค่นี้ก็เพียงพอที่จะรู้แจ้งปรมาตถธรรมถึงที่สุดได้แล้วสำหรับผู้เกิด “**วิปัสณาญาณ**” หรือ “**วิชา**” จริงแท้

ดังนั้น ผู้มี “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” จริงจึงสามารถแยก “**นาม**” แยก “**รูป**” ได้ ชนิดที่ลึกเข้าไปถึง “**อุปาทายรูป**” (รูปที่อาศัยเกิดอยู่ภายในจิต, รูปที่เกิดสืบเนื่องจากมหานุตรูป) ซึ่ง “**รูป**” ในที่นี้ ก็คือ “**สิ่งที่เป็นตัวถูกรู้**” (คือ **รูปจิต-อรูปจิต ของตน** นั้นเอง) และ “**นาม**” คือ “**สิ่งที่สามารถเป็นตัวรู้หรือญาณ**” และ “**รูป**” ที่ว่านี้เป็น “**นามกาย**” คือองค์ประชุมของ “**นามธรรม**” หรือที่เป็น “**อรูปธรรม**” ไม่ใช่ “**รูป**” หยาบอยู่แค่ภายนอกอันสัมผัสทางทวาร ๕ แค่มหาภูตรูป” เท่านั้น

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

สุดยอดปาฏิหาริย์

คือการรู้ใจตนหรือเที่ยวไปรู้คนอื่น

ใจะเป็นการปฏิบัติธรรมที่ออกนอกเป้า เข้าป่าแห่งมัจฉาทิฎฐิจนสุดภู ถ้าเข้าใจไป
 ว่าเป็นการปฏิบัติธรรม คือมาฝึกเพียรเรียนรู้ใจคนอื่น ใครทำได้ถือว่าสุดยอดระดับ
 พระอรหันต์กันทีเดียว และยังหลงผิดไปเข้าใจด้วยว่า นี่คือ “เจโตปริยญาณ” อัน
 เป็นหนึ่งในวิชา ๘ ของพุทธศาสนา น่าเสียดายว่า ความเข้าใจผิด ๆ กับการไปหลง
 ฤทธิ์แบบโลกีย์ ที่พระพุทธเจ้าตรัสบริภาษเอาไว้ว่า

พระองค์เกลียดชัง (ชุกฺขณฺมิ) อึดอัดใจ (อัญญฺยติ) และเปื้อนระอา(หฺรยติ) กับโลกีย์
 ฤทธิ์ อันได้แก่ อิทธิปาฏิหาริย์ (เหาะเหิน เดินน้ำ ดำดิน ฯลฯ) และ อาเทศนา
 ปาฏิหาริย์ (การหยั่งรู้ใจ รู้ความคิดของผู้อื่น) ซึ่งปาฏิหาริย์ เหล่านี้พระพุทธองค์ทรง
 ห้ามสาวกไม่ให้กระทำเด็ดขาด เพราะเป็นเดรัจฉานวิชาที่ไม่พาให้พ้นทุกข์แต่อย่างใด

จากวิถีแห่งการปฏิบัติ วิถีแห่งพระอาจารย์มั่น วิถีแห่งบรรลุลหฺรณ โดย คุณดวงเดือน
 ประดับดาว ซึ่งมติชนได้นำมาตีพิมพ์เมื่อ ๑๘ ธค. ๒๕๔๕ น่าจะสะท้อนให้เห็นถึง
 แนวทาง ความเข้าใจ และค่านิยมของชาวพุทธในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี.....

ที่พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต รู้ว่า พระมหาปิ่น ปัญญาพโล กำลังคิดอะไรอยู่ เช่นนี้ภาษาพระเขาบอกว่าท่านมี “เจโตปริยญาณ”

หยิบหนังสือ “พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์” ของ พระธรรมปิฎก (ป. อ.ปยุตโต) ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๐ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๖ ไปยังหน้า ๔๐ สดมภ์ ๒ อธิบายไว้ดังนี้

เจโตปริยญาณ ปรีชากำหนดรู้ใจผู้อื่นได้ รู้ใจผู้อื่นอ่านความคิดของเขาได้ เช่น รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ ใจเขาเศร้าหมองหรือผ่องใส เป็นต้น (ข้อ ๕ ในวิชา ๘, ข้อ ๓ ในอภิญาญา ๖)

พลิกไปหน้า ๒๒๘ วิชา ๘ คือ (๑) วิปัสสนาญาณ ญาณในวิปัสสนา (๒) นโนมยทธิ ฤทธิ์ทางใจ (๓) อิทธิวิธี แสดงฤทธิ์ได้ต่างๆ (๔) ทิพพโสต หูทิพย์ (๕) เจโตปริยญาณ รู้จักกำหนดใจผู้อื่นได้ (๖) ปุพเพนิวาสานุสสติ (๗) ทิพพจักขุ ตาทิพย์ (๘) อาสวักขยญาณ

เมื่อพลิกไปหน้า ๓๒๒ ตรงอภิญาญาก็อธิบายเจโตปริยญาณว่า ญาณที่ทำให้ทายใจคนอื่นได้ ขณะที่ ปุพเพนิวาสานุสสติ คือ ญาณที่ทำให้ระลึกชาติได้ และอาสวักขยญาณ คือ ญาณทำให้อาสวะสิ้นไป

ประเด็นอันเป็น คำถาม ก็คือ พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ได้ เจโตปริยญาณ ขึ้นมาได้อย่างไรและเมื่อใด

ในหนังสือ “รำลึกวันวาน” ของ พระอาจารย์ทองคำ จารุวัณโณ มีหมายเหตุน่าสนใจ เป็น “หมายเหตุ” ที่หน้า ๓๑ บอกว่า

“เรื่องสถานที่บรรลุนิพพานของท่านพระอาจารย์มั่นนี้ หลวงตาทองคำเล่าว่า ท่านพระอาจารย์มั่นไม่เคยระบุตรงๆ ว่าเป็นสถานที่ใด แต่ท่านจะกล่าวถึงการปฏิบัติโดยเทียบเคียงกับสิ่งที่พระพุทธรูปเจ้าทรงเทศนาไว้ ศิษย์ต้องจับและเทียบเคียงกับเรื่องการออกอุตถงค์และจำพรรษาของท่านพระอาจารย์เอง ทั้งหมดนี้เป็นความเข้าใจของหลวงตาทองคำ”

ขณะเดียวกัน ในอีกบรรทัดหนึ่งของ “หมายเหตุ” ก็บอกด้วยว่า

“อนึ่ง หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เล่าไว้ในหนังสือประวัติท่านพระอาจารย์มั่นถึงเรื่องเดียวกันนี้ไว้กว้างๆ ว่า ท่านพระอาจารย์มั่น บรรลุนิพพานที่ถ้ำสาริกา จังหวัดนครนายกและที่จังหวัดเชียงใหม่ ตามลำดับ”

“หมายเหตุ” นี้ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดที่ปรากฏในหนังสือ “ประวัติ พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ฉบับสมบูรณ์” ของ พระญาณวิริยาจารย์ (พระอาจารย์วิริยงค์)

คำถามก็คือ แล้วจริงๆ พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต บรรลุนิพพานที่ไหนอย่างไร ?.....

**เจโตปริยญาณ ต้องอ่านใจตนเอง
ท่านโพธิ์รักษ์ ฟันธง**

พ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์ อธิบายเรื่อง เจโตปริยญาณจาก พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ในสามัญญผลสูตร โดยเฉพาะ ประเด็นเรื่อง การรู้ใจสัตว์อื่น (ปรสัตตานัง) และบุคคลอื่น (ปรบุคคลานัง) ในหนังสือ “พุทธเป็นอเทวนิยม อย่างนี้”

๖. เจโตปริยญาณ คือ จิตใจของตนเองนั่นเอง ที่มีประสิทธิภาพ มีความเก่งกำหนดรู้จิตวิญญาณของตนเองได้ว่า จิตตนดีขึ้นหรือเลวลงสู่ความเป็นสัตว์โลกชนิดใดๆ กล่าวคือ สามารถรู้แจ้งว่า จิตที่มีความเป็นสัตว์โลกชนิดใดๆ กล่าวคือ สามารถรู้แจ้งว่า จิตที่มีความเป็นสัตว์โลกตามที่ตนเกิดจริงเป็นจริง อย่างไรที่ตนได้เป็น อย่างไรที่ตนได้เปลี่ยนไปเป็นสัตว์โลกอื่น ซึ่งต่างภพต่างภูมิกันไป ไม่ว่าจะเป็นสัตว์นรก สัตว์เทวดา สัตว์มนุษย์ (ปรสัตตานัง) หรือจิตวิญญาณที่เป็นบุคคลอื่นอันต่างภพต่างภูมิไป ไม่ว่าจะ...จะเป็นปุถุบุคคล กัลยาณบุคคล อาริยบุคคล (ปรบุคคลานัง) ดังนี้

สัตว์อื่น-บุคคลอื่น คือจิตตนเอง

เพราะเป็นผู้มี “วิชา ที่ ๖” ที่ชื่อว่า “เจโตปริยญาณ” นั้น จะสามารถรู้จิตตนอย่างชัดเจน

●●
“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” เป็นคุณที่พิเศษ
ยิ่งกว่าการเหาะได้ การหายใจได้
เพราะสามารถทำตาม
“คำสอนได้เป็นอัศจรรย์”
●●

แจ่มแจ้งว่า ตนมีราคะ ก็รู้ว่า ตนมีราคะ ตนมีโทสะ ก็รู้ว่า ตนมีโทสะ ตนมีโมหะ ก็รู้ว่าตนมีโมหะ และตนสามารถปฏิบัติตนได้มรรคผล ก็รู้ว่า ตนมีจิตเจริญขึ้นๆ ไปตามลำดับ จิตยังไม่เจริญหรือเจริญขึ้นๆ ก็รู้ จิตถึงที่สุดหรือยังไม่ถึงที่สุด ก็รู้ จิตปราศจากราคะ ก็รู้ ไม่ปราศจากราคะ ก็รู้ จิตปราศจากโทสะ ก็รู้ ไม่ปราศจากโทสะ ก็รู้ จิตปราศจากโมหะ ก็รู้ ไม่ปราศจากโมหะ ก็รู้ เช่นรู้แจ่มแจ้งจริงได้ว่า จิตที่เริ่มมีมรรคผลบ้างแล้ว แต่ยังไม่ดีเลย ยิ่งเกร็ง ยิ่งหดหู่ (สังขิตตะ) ยังกระจัดกระจาย ยังฟุ้งซ่าน (วิกขิตตะ) ยังไม่เป็นเอกัคตา นั่นเอง หรือจิตที่เจริญขึ้น จิตไปสูง (มหัคคตะ) จิตไม่เจริญ ไม่ไปสูง (อมหัคคตะ) จิตดีขึ้นมากแล้วแต่ยังมีดีอื่นที่ยังกว่านี้อีก (สอตุตตะ) จิตที่ดีเยี่ยมเลิศ ไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่าอีกแล้ว (อนุตตะ) เพราะได้ตรวจสอบ แกไขจนละเอียดสุดแล้วว่า จิตมีมรรคผลสมบูรณ์แน่แท้จนตั้งมั่นแล้ว(สมาหิตะ) หรือยังไม่ตั้งมั่น (อสมาหิตะ) ก็ได้ตรวจสอบซบซ้อนละเอียดประณีต และจิตหลุดพ้นแน่แท้ (วิมุติ) หรือมีส่วนที่หลงเหลือเศษธุลียังไม่วิมุติ (อวิมุติ) อย่างไรก็ตาม ก็ได้ตรวจสอบแก้ไขซ้ำแล้วซ้ำอีก (อาเสวนา) เกิดเป็นผลนั้นแน่แล้วแน่อีก (ภาวนา) และทำกันแล้วๆ เล่าๆ มากแล้วมากอีก (พหุลีกัมมัง) กระทั่งบริสุทธิ์บริบูรณ์อย่างสะอาดหมดจดสัมบูรณ์

เปรียบเสมือนหญิงสาวชายหนุ่มที่ชอบการแต่งตัว ก็จะส่องกระจกดูเงาหน้าของตนว่าบริสุทธิ์สะอาดหมดจดไหม หน้าตาของตนมีไผ่ไผ่ ก็จะรู้ว่ามิไผ่ไผ่ หรือหน้าตาของตนไม่มี

ไผ่ไผ่แล้ว ก็จะได้รู้ว่าไม่มีไผ่ไผ่แล้ว ผู้มี “เจโตปริยญาณ” ก็ฉันทันแล (จะเห็นได้ว่า อุปมาที่พระพุทธเจ้าทรงยกขึ้นมานี้ ท่านทรงให้ส่องดูหน้า ดูขี้มูกขี้ตา ของตนก่อน)

“เจโตปริยญาณ” จะมีใช้..ความเก่งที่เกี่ยวไปหยั่งรู้ “จิตใจของคนอื่น” แบบ “อาเทศนาปาฏิหาริย์” อันเป็นเรื่องนอกกริต ไม่เข้าข่าย “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” เป็นอันขาด เพราะขัดกับคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ชาวพุทธทุกวันนี้กลับมิฉลาดไปเข้าใจว่า ถ้าทำตรงข้ามกับสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามนี้สิ ถึงจะเป็น ปาฏิหาริย์ เช่น ทรงห้ามไม่ให้เหาะ อย่าเล่นหายใจ ดักใจ อย่าวรตน้ำมันตร์ พนน้ำมันตร์ ซึ่งเป็นศิลปะของพระที่ทรงห้ามไว้ แต่กลับไปเชื่อกันว่า ถ้าพระทำได้นี่คือ ปาฏิหาริย์ แทนที่จะไปเข้าใจว่า ถ้าทำตามที่พระพุทธเจ้าสอนได้ เช่น อย่าไปอยากเหาะ (ตามที่ได้ทรงห้ามพระโมคคัลลาน์) อย่าไปเล่นหายใจ ดักใจ คนนั้นคนนี้ได้ ซึ่งผู้ใดที่ทำตามได้จริงๆ นั้นก็ย่อมเป็นผู้มีปาฏิหาริย์ เรียกเต็มๆ ว่า บรรลุ “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” เป็นคุณที่พิเศษยิ่งกว่าการเหาะได้ การหายใจได้ เพราะสามารถทำตาม “คำสอนได้เป็นอัศจรรย์” เช่น สอนให้ปฏิบัติ อธิศีลจนเกิดผล ก็ปฏิบัติได้สำเร็จถูกถ้วน สอนให้ปฏิบัติอธิจิต ที่เป็นสัมมาสมาธิ ก็ปฏิบัติได้สำเร็จถูกถ้วน สอนให้ปฏิบัติจนเกิดอภิญญา ก็ปฏิบัติได้สำเร็จถูกถ้วน สอนให้ปฏิบัติจนเกิดสัมมาวิมุติ ก็ปฏิบัติได้สำเร็จถูกถ้วน ดังนี้ คือ “คำสอนเป็นอัศจรรย์” อันเป็น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

ซึ่งผู้ “มิจฉาทิฎฐิ” จะเห็นผิดไปว่า **ไมวิเศษเท่า หรือน่าที่งู้ “โลกียปาฎิหาริย์ทั้ง ๒”** ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ พระพุทธเจ้าได้ทรงบริภาษ “โลกียปาฎิหาริย์” อยู่ต้งๆ ชัดๆ ดังที่ได้ยกอ้างมาแล้ว

เพราะฉะนั้นชาว “อเทวนิยม” ที่ล้สมาทิฎฐิ จะละเว้น “อิทธิปาฎิหาริย์” และ “อาเทสณา ปาฎิหาริย์” เด็ดขาด แม้ผู้นั้นจะมี “อิทธิหรือ อาเทสณาปาฎิหาริย์” ในตนด้วยซ้ำก็ตาม ก็จะไม่ ยินดี ไม่ส่งเสริม ไม่แสดง จะมุ่งแต่ “อนุสาสนิ ปาฎิหาริย์” ตรงๆ ถ้ายเดียวเท่านั้น

คุณวิเศษที่เป็น “โลกียปาฎิหาริย์” คือ การ แสดงฤทธิ์ต่างๆ (อิทธิปาฎิหาริย์) หรือการหยั่งรู้ ใจคน รู้ความคิดของผู้อื่น (อาเทสณาปาฎิหาริย์) เป็นความเก่งที่น่าอัศจรรย์ เป็นความเก่งวิเศษ เกินสามัญมนุษย์จริงแน่นอน เรียกว่า อุตตริ มนุสสรธรรม ซึ่งพระพุทธเจ้าและพระสาวกของ พระองค์ ก็มีในตนเป็นได้ในตนอยู่มากมาย หลากหลาย แต่ท่านไม่อวด ไม่แสดง เพราะ อิทธิปาฎิหาริย์และอาเทสณาปาฎิหาริย์ทั้ง ๒ เป็นอุตตริมนุสสรธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงห้ามอวด ห้ามแสดงโดยเด็ดขาด ไม่ว่ากรณีใดๆ แม้ใครจะมี ในตนจริง ชินอวด ชินแสดงก็ต้องอับดีทุกกฎ แต่ถ้าใคร “ไม่มีในตนจริง” ไม่ว่าปาฎิหาริย์ใดทั้ง ๓ ปาฎิหาริย์ รวมทั้ง “อนุสาสนิปาฎิหาริย์” ชิน อวดด้วยวาจา ไม่ต้องถึงกับแสดงออกมาให้ดู แค้โกหกว่าตนมี ก็อับดีปาราชิกทันที

ดังนั้น อุตตริมนุสสรธรรม ที่แสดงไม่ได้ **โดย เด็ดขาด** ไม่ว่ากรณีใดๆ จึงได้แก่ **อิทธิปาฎิหาริย์** และ **อาเทสณาปาฎิหาริย์** นี้เอง **ไม่ใช่ทรงห้าม แสดง “อนุสาสนิปาฎิหาริย์” เด็ดขาด** แต่ยังมีผู้ เข้าใจล้บสนไปเป็นว่าอุตตริมนุสสรธรรมที่แสดงไม่ได้ **อย่างเด็ดขาด** ไม่ว่ากรณีใดๆ นั้นหมายถึง “อนุ- สาสนิปาฎิหาริย์” ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว “อนุสาสนิ- ปาฎิหาริย์” แสดงได้ และต้องแสดงกันชนิดต้อง พยายามชวนชวายเป็นเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่า แสดงอย่างมีเงื่อนไขตามวินัยกำหนด ไม่เช่นนั้น จะมีผลข้างเคียงพาเสียหายได้ ซึ่งการแสดง

“อนุสาสนิปาฎิหาริย์” นั้นพระพุทธองค์ตรัส แก่พระสาวกถึงขนาดว่า ให้แสดงอย่าง “**บันลือ สิหนาทโดยชอบ** ปานฉะนั้นทีเดียว

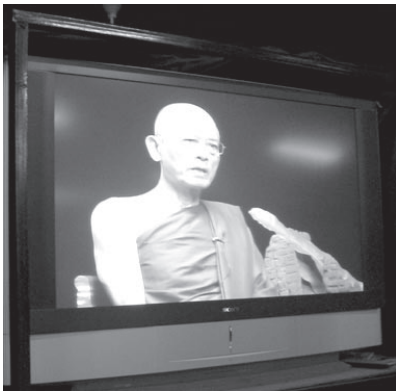
เพราะถ้าซิ่นไม่ให้เห็น “อนุสาสนิปาฎิหาริย์” ไม่ให้เห็นว่าเราเป็น “อาริยะ” ให้คนทั้งหลาย คาดเดากันเอาเอง ให้ใช้ความสามารถพินิจ วินิจฉัยกันเอาเอง เจ้าตัวผู้เป็นอาริยะจะยืนยัน ว่าตนเป็นอาริยะกับใครก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนี้คนมี คุณวิเศษแท้ คนบรรลुरुธรรมจริงก็ถูกปิดบังกันไป หมด ความเป็นอาริยะธรรมก็ต้องเดาเอาทั้งนั้นว่า เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ตามแต่ใครจะเดากันไป ต้งที่เป็นๆ กันมาแล้ว จึงเกิดความคลุมเครือ ไม่ รู้ชัดรู้จริง

บทสรุป เพราะมีความเชื่อกันว่า ผู้ใด อวดตัวเองว่าเป็นอาริยะ ผู้นั้นย่อมไม่ใช่อาริยะ จึงทำให้อนุสาสนิปาฎิหาริย์ ไม่มีใครกล้ายื่นหัด ยืนยัน เปิดเผยความจริง ที่เป็น มรรค ผล ออกมา เลยต้องปล่อยให้เป็นที่ของลูกศิษย์ลูกหา ที่ จะเดาใจพระอาจารย์ว่า น่าจะบรรลुरुธรรมแล้ว ณตรงนั้น ตรงนี้เจโตปริยญาณของพุทธ จึง กลายเป็นปาฎิหาริย์ที่พระพุทธองค์ทรงห้ามไว้ (อาเทสณาปาฎิหาริย์) ก็คงจะอยู่ที่วิจารณ์ญาณ ของชาวพุทธ ที่จะตัดสินว่าเจโตปริยญาณ ของพุทธที่พระพุทธองค์ทรงมุ่งหมายน่าจะเป็นการมุ่งเข้ามาเรียนรู้ใจตน มุ่งเข้ามาทำนา ของตน หรือการไปเที่ยวละเมียดลิตธิธส่วน บุคคลของชาวบ้าน มัวไปยุ่งุ่นวายกับนาของ ชาวบ้าน อันไหนน่าจะทำให้เราพ้นทุกข์ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ก่อนกัน ? และ แบบไหนน่าจะเป็นสากลมากกว่า เป็นสิ่งที่คน ส่วนใหญ่ประพฤติ ปฏิบัติตามได้ อันเป็น สามีบุญผล คือ ผลที่ทำให้ บรรลุเป็นสมณะ ตั้งแต่สมณะที่ ๑ ถึง สมณะ ที่ ๔ ตามลำดับ ได้ถูกทางกว่ากัน ?

>>ต่อจากฉบับที่ ๑๙๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“เป็นพระธรรมกถึก” ข้อนี้เป็นเครื่องชี้ชัดว่า ผู้ที่มี “ศรัทธา” สูงขึ้นจะต้องเป็นผู้ที่ทั้ง “มีความเมตตา แก้อกุลผู้อื่น” ทั้ง “มีความสามารถที่เป็นประโยชน์ ต่อสังคม” และทั้ง “ทำงานสืบทอดพระศาสนา ได้ไม่ให้สูญสิ้นลงง่ายๆ” พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ผู้มี “ศรัทธาที่บริบูรณ์” ในศาสนาพุทธนั้น ก็จะต้อง “เป็นพระธรรมกถึก” ซึ่งหมายถึงเป็น **ผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวสอนธรรม** นั่นเอง

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย การทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดเ็น
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่จะ
ปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธานที่
จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความ**เชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละ**คือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ

ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความ**เชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ** ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**ความเป็น“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้อง**รู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานติ)“เห็น”(ปัสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**มีผล**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**องค์ธรรม**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เทียบอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อวิชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อวิชชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตาม**ทิฏฐิ“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**เทวนิยม** เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วน**ทิฏฐิ“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่อ้าง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มี**มรรคผล**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรง**นิยามความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมี**คุณธรรม**เข้าขั้น**โลกุตระ**จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และ**มรรคผล**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ**

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น **“พุทธธรรมนุญ”** หรือ **“ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็จะเห็นต้งๆ ซัดๆว่า **ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณ จะ “งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่อง ที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง **ไม่มี** ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

ตามความเข้าใจโดยทั่วไป ในวงการพุทธปัจจุบันนี้ เข้าใจพุทธศาสนาว่า การปฏิบัติธรรมเพื่อบรรลุมรรคผลเป็น **อาริยบุคคล** นั้นคือ นั่งสมาธิ เดินจงกรม ต้องไปอยู่ในที่เงียบๆ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการทำงาน คือมี “ปัญญา” เข้าใจอยู่แค่ว่า ถ้าจะปฏิบัติธรรมแล้วยังเกี่ยวกับคน เกี่ยวกับงานอยู่นั้น ปฏิบัติธรรมไม่ได้ ต้องปลีกตัวออกจากคนออกจากงาน จึงจะปฏิบัติธรรมขั้นสูงถึงนิพพานได้ หรือที่ถือว่าผู้ปฏิบัติธรรมดีที่สุดก็ต้องเข้าป่า แล้วก็ปฏิบัติอย่างสมบุกสมบันเท่าไรยิ่งดี เป็นต้น ถือว่า ต้องเย็นๆนั้นแหละคือ แบบแผนการปฏิบัติ-การประพฤติเพื่อบรรลุมรรคผลไปสู่นิพพาน เป็น **“ทางเอก”** เป็น **“ข้อปฏิบัติสำคัญ”** แน่แท้ยิ่งกว่าวิธีอื่นๆ อย่างสนิทใจ ดูเหมือนจะหมดหวังวงการพุทธแล้ว

ซึ่งเป็นการหลงผิดโดยแท้ ยิ่ง “มิจจาทิฎฐิ” อยู่ ยังไม่รู้ **“ทางเอก”** ของพุทธยัง **ไม่มีสัมมาทิฎฐิ** ว่า **“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”** หรือ **“อปัลลภกปฏิปา๓”** นั้นคือ **“ข้อปฏิบัติ”ทางเอก** จึงไม่

ใสใจใสใจว่า **“สารวมอินทรีย์๖”** เป็นการปฏิบัติสำคัญ ไม่ใช่ใสใจใสใจว่า **“โภชนเนตตัญญา”** เป็นการปฏิบัติสำคัญ จึงไม่สามารถปฏิบัติให้ **“ชาคริยานุโยคะ”** พัฒนาจากแนวระนาบสู่แนวลึกเป็นปรมัตถธรรม จนกระทั่งเจริญจาก **“ความตื่น”** ที่เป็น **“ชาคริย”** อภิวินัยพัฒนาขึ้นสู่ความเป็น **“พุทธ”** อันเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน สู่ “โลกุตระ” เข้าถึง “นิพพาน” สัมบูรณ์ได้ เพราะได้หลงเชื่อถือ-ยึดถือไปแล้วว่าปฏิบัติอย่างที่ตน

มี **“มิจจาทิฎฐิ”** อยู่นี้แหละ เป็น **“ข้อปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง”**

ซึ่งก็เห็นกันชัดๆว่า **มันไม่ถูกต้อง** เพราะ **“ข้อปฏิบัติ”** ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า **“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”** นั้น ไม่ใช่การนั่งหลับตาทำสมาธิ ไม่ใช่เดินจงกรม ไม่ใช่ไปอยู่ในที่เงียบๆ ไม่ใช่เข้าป่าต้องปลีกตัวออกจากคนออกจากงานแล้ว จึงจะปฏิบัติธรรมขั้นสูงเกิด “ฉาน” เกิด “สมาธิ” สู่นิพพานได้ว่าเป็น **“ข้อปฏิบัติทางเอกอันสำคัญ”** ซึ่งก็เห็นอยู่ไหนไหนว่ามันไม่มี **“ข้อปฏิบัติ”** ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **“อปัลลภกปฏิปา๓”** เพราะ... **“อปัลลภกปฏิปา๓”** นั้น ได้แก่

๑. **“สารวมอินทรีย์ ๖”** ก็คือ การปฏิบัติที่มีความรับรู้เต็มสภาพทั้ง ๖ ทวาร โดยไม่ต้องงมงายไปหาที่สงบ แล้วจึงจะ **“ทำสมาธิ”** ได้ แต่ **“สมาธิ”** ของพระพุทธเจ้านั้น ท่านทรงเรียกของท่านว่า **“อริโย สัมมาสมาธิ”** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓) ซึ่งปฏิบัติธรรมขั้นสูงจนถึงนิพพานได้ในขณะที่ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ เปิดรับรู้ชัดเจนนทุกทวาร แล้วก็ปฏิบัติตลอดกาลจัดกิลสไป ในขณะที่ชีวิตดำเนินไปตามปกติสามัญนี้เอง

ไม่ใช่หลับตาดัดความรับรู้ไปจาก..ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย

“สัมมาสมาธิ” เกิดจากการปฏิบัติ “ไตรสิกขา” เกิดจากการปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เกิดจากการปฏิบัติ “จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติศีล **“สารวมอินทรีย์ ๖-โภชนเนตตัญญา-ชาคริยานุโยคะ”** แล้วจะเกิด **“วิริ-โธตตบปะ-พาหุสัจจะ-วิริยะ-สติ-ปัญญา”** และ **“ฉาน”** ทั้ง ๔ กระทั่งเกิด **“สัมมาสมาธิ”** ชนิดลึมหามีชีวิตดำเนินอยู่ปกติ ปฏิบัติให้ “ความดำรงสัมมา-วาจาสัมมา-การกระทำสัมมา การทำอาชีพสัมมา” โดยมี **“สัมมาทิฎฐิ”** และ **“สัมมาวาจา-สัมมาสติ”** ช่วยกัน ก็จะเกิด **“อริโย สัมมาสมาธิ”** ที่เป็น **“สมาธิ”แบบพุทธ** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓)

ที่จริงการปฏิบัติที่ชาวพุทธทุกวันนี้ **หลงผิด** ดังกล่าวมา

แล้ว เช่น นิ่งหลับตาสมาธิก็ดี เข้าป่าปฏิบัติหนึ่งสังคมก็ดี นั้น เป็น“ข้อปฏิบัติ”ชั้นรอง ข้อปฏิบัติเสริม ปฏิบัติเพื่อเป็นอุปการะเท่านั้น คนที่มี**สัมมาทิฐิ**จะปฏิบัติเสริมยอมเป็นอุปการะนั้น..จริง

แต่ผู้ที่**มีจกาทิฐิ**นั้นจะไม่ใช่เป็นอุปการะแน่ๆ เพราะยอมเข้าใจผิดหลงยึดเอา“**มีจกามรรค-มีจกามผล**”ว่าเป็น“**มรรค-ผล**”ที่ถูกต้อง นี่สิ..ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งพากันเตลิดไปใหญ่**ทั้งหลงปรุ้งหลงแต่งเสริมใส่ในวิธีปฏิบัติบ้าง ทั้งหลงคว้าเอา“มีจกามรรค-มีจกามผล”ที่ตนหลงผิดนั้น มายึดมาติดให้หนักบ้าง ทั้งนำไปส่งเสริมเผยแพร่ให้มากบ้าง จึงยิ่งพากันกระจายความผิดให้แพร่หลายให้ผิดลึก ผิดห่างไกลออกไปจาก“สัมมามรรค-สัมมาผล”ยิ่งๆขึ้น**

บาทพุทธวันนี้จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อารยธรรม”กันแล้ว

แต่ผู้ที่“สัมมาทิฐิ”ที่มีบารมีพอจริงๆ ถึงจะไม่ปฏิบัติ“นิ่งหลับตาสมาธิ”หรือ“ทำเจโตสมถะ”ไม่ต้องออกไปเป็นต้นนั้น ไม่ต้องเสริมส่วนที่เป็นอุปการะที่ว่ามันเลย ก็สามารถบรรลุธรรมเป็นอรหันต์ของพุทธได้ แต่ถ้าใครยังไม่มีบารมีพอ ก็ควรปฏิบัติเสริมไปตามฐานะ **ซึ่งต้อง“สัมมาทิฐิ”จริงๆ** จึงจะเป็น**อุปการะ**

๒. โภชนะมัตตัญญูตา ก็คือ การปฏิบัติต้องเกี่ยวกับเครื่องบริโภค-อุปโภค ซึ่งได้แก่ อาหารการกิน เครื่องใช้ ไม่สอยต่างๆนั้นเอง นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติไม่หนีพรากไปจากเรื่องการกิน-การใช้ในชีวิตประจำวัน ต้องปฏิบัติธรรมที่มีเรื่องของการกิน-การใช้ ในเรื่องบริโภคและอุปโภค ต้องรู้สารลัจจะของการกินการใช้ ต้องลดละกิเลส มีปัญญาไม่เป็นทาสเครื่องบริโภค-อุปโภค

ซึ่งตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ของผู้ปฏิบัติต้องมีสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับเครื่องบริโภค-อุปโภค ก็หมายความว่า ไม่ใช่ต้องทิ้งอะไรต่ออะไรไปอย่างที่เขาเข้าใจผิด หรือเอาให้แน่ๆก็คือ ไม่ใช่ต้องหลบลูบลูตามปฏิบัติหนีเครื่องบริโภค-อุปโภค นั้นเอง

แล้วก็ปฏิบัติ ให้ถูกต้อง และต้องให้ถูกต้องเป็น**“สัมมาทิฐิ”** จนกระทั่งเกิด**“สัมมามรรค-สัมมาผล”** ตาม**“จรณะ ๑๕”** ซึ่งก็คือ**“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”** หรือแม้แต่**“ไตรสิกขา”** ดังที่ได้อธิบายมาแล้วมากมายนั้นแล

ยิ่ง**“โภชนะมัตตัญญูตา”**นี้แหละ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติธรรมเพื่อมรรคผลของพุทธนั้น ยิ่งแปลกไปจาก**“ศรัทธา-ความเชื่อ”**ที่ไปหลงยึดเอาแบบวิธีของฤๅษีเก่าแก่ดั้งเดิม ที่รู้จักกันได้ง่ายๆ มีมาติดำบรรพินมนานกาลแล้วคือ แบบ**“สมาธิ”** ที่นั่งหลับตาปฏิบัติก็ดี ยึดเอาการออกป่าก็ดี เป็นทางเอก เป็นแกนในการปฏิบัติสำคัญ เป็นต้นนี้ ก็ยิ่งเห็นความสำคัญของคำว่า **“อัปณณกปฏิบัติ ๓”** ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติยืนยันไว้

๓. ชาคริยานุโยคะ ก็คล้ายๆกันกับ**“สัรรวมอินทรีย์ ๖-โภชนะมัตตัญญูตา”** ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติที่..ไม่ใช่ให้จมหรือยิ่งให้ดิ่งลงไปกับ**“ความหลับ”** หรือ**“ความไม่รู้จักตื่น”**

“ชาคริยา” แปลว่า **ความตื่น, ความระมัดระวัง, การทำต้องให้ตื่นอยู่, การเฝ้าสังเกต, การระวังระวัง, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีหมายถึง ผู้ระวังอันตราย ซึ่งอาจเกิดขึ้นในขณะที่พยายามจะให้ถึงซึ่งความดีพร้อม**

ความหมายของ **ชาคริยานุโยคะ** หรือ **ชาคริยงอนุยุดโต** คือ การประกอบความเพียรเครื่องตื่นอยู่ หรือ การปฏิบัติให้ถึงซึ่ง**ความตื่น**

“ความตื่น”นี้ กินความตั้งแต่..ต้องฝึกเป็นผู้ไม่หลงติดการหลับการนอนธรรมดาคำนี้เองเป็นขั้นต้น ซึ่งก็ต้องกำจัดกิเลส**ภินมิทระ(ความง่วงเหงา)** เป็นผู้ตื่นเต็มด้วยสติสดชื่นเบิกบาน

ความหมายสำคัญ ก็คือ **“ตื่น”จากความเป็นทาสโลกีย์ จิต“ตื่นเต็ม”หลุดพ้นจากความเป็นโลกีย์** นั่นคือ หลุดพ้นจาก**“โลกเก่า”** ได้เข้าสู่**“โลกุตระ”**อันเป็น**“โลกใหม่”** หรือ**“ปรโลก”** ที่**พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ** หรือ**“โลกอื่น”ที่ไม่ใช่โลกีย์** นั้นเอง

เมื่อปฏิบัติ**“ชาคริยา”**เจริญขึ้นสูงขึ้นเป็น**ปรมัตถธรรม** ก็จะเป็นผู้มี**“ความรู้-ความตื่น-ความเบิกบาน”**จะรู้จัก**รู้แจ้งรู้จริงใน“ความตื่น”** ใน**ความรู้กว้าง-ความรู้เปิด-ในความเป็นสังคัมสิ่งแวดล้อมที่ดีที่เจริญอย่างประเสริฐ** ที่เรียกว่า**“พุทธ”** เป็น**“ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน”**

ซึ่งมันต่างกันเป็นตรงข้ามกับลัทธิที่มุ่งเข้าไปหาการหลบลี้หนีโลกหนีสังคัม-ความแคบเข้าไปหาภุมมูมิที่ยังไม่รู้โลก

ความหมายสำคัญ ก็คือ **ชำระจิตไม่ให้มีกิเลสนิวรณ์**

เป็น**“ผู้ตื่น”**จากความหลงโลกีย์ หรือหลงวนเวียนอยู่กับลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกีย์สุข เหมือนคนหลับที่ฝันอยู่ไม่รู้จักตื่น นั่นก็คือ คนผู้ตกอยู่ในภุมิหรือในฐานะที่ยังมี**“ความไม่รู้”**(อวิชชา)ว่า ตนมีชีวิตหลับไหล-หลงไหลมีตนมัวเมาอยู่กับโลกีย์ **“ไม่รู้จักตื่น”** ตนหลงวนอยู่ใน**“โลกีย์”**มี**“ชีวิตสุขทุกข์”** ดิ้นรนอยู่ในความฝัน เป็นคน**“หลับฝัน”**ที่ยัง**“ไม่ตื่น”** เพราะไม่มี**“ญาณหรือปัญญาชั้นวิเศษ”** จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“โลกีย์”**ที่แท้ ไม่มี**“โลกวิทู”**(รู้แจ้งโลกีย์) ไม่มี**“โลกุตรจิต”**(จิตเหนือโลกีย์หรือหลุดพ้นจากโลกีย์) และไม่มี**“โลกานุกัมปา”**(อนุเคราะห์โลก เกื้อกูลช่วยเหลือชาวโลกที่ยังไม่ตื่น) ซึ่งไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การปฏิบัติต้องปฏิบัติอยู่ใน ๓ ข้อนี้ จึงจะเป็น**“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”**ของ**“ศาสนาพุทธ”**

บางคนศึกษาศาสนาพุทธมามาก รู้มากด้วยซ้ำ แต่ยังไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เพราะผู้รู้มากนั้นยังไม่มีการสั่งของ**“ศรัทธา”**หรือ**“ความเชื่อ”** ที่เรียกว่า**“ศรัทธินทรีย์”**อย่างมี**“ปัญญาบารมี”**ที่**“สัมมาทิฐิ”**แท้จริง และมากเพียงพอ จึงไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อจะได้**“อาริยทรัพย์”**ที่มี**“ค่า”**ยิ่งยวดนี้

บางคนทั้งหลายที่รู้ว่า ที่ตนปฏิบัติอยู่นั้นเป็นเรื่องนอกศาสนาพุทธ แต่ก็ยัง**“สะสม”**บุญนอกขอบเขตพุทธอยู่นั่นเอง เช่น ชาวพุทธส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดในเมืองไทย ต่างก็มี**“ความเชื่อถือ”**หรือ**“ศรัทธา”**ในศาสนาพุทธอย่างมากกว่าศาสนาอื่น แม้ให้เปลี่ยนศาสนาไปเป็นอื่นก็ไม่ยอมหรือ แต่**“ความเชื่อ”**ของปุถุชนหรือกัลยาณชนนี้ประกอบด้วย**“ปัญญา”**ที่ยังไม่มีคุณภาพสูงและมากพอถึงขั้นจะ**“เชื่อฟัง”**(ศรัทธินทรีย์)ในคำสอนของความเป็น**“อาริยะ”**หรือ**“โลกุตระ”** จนมีน้ำหนักเข้าขีด**“อยากได้ความมีคุณค่า”**นั้นเป็นกำลัง จึงจะลงมือ**“ทำตาม”**คำสอนกันจริงๆ เพื่อจะได้**“ทรัพย์”**ได้**“สมบัติ”**เป็นมรรคผล ที่เรียกกันว่า**“อาริยะ”**หรือ**“โลกุตระ”**

หรือจะพูดว่า **“ศรัทธา”**ที่ยังมี**“โลกุตรปัญญา”**ไม่เพียงพอ ยังไม่ถึงขีด ก็ได้ คือ แค่นั้นศรัทธาเปลือกๆแนวระนาบ อาจจะเป็น**“เชื่อถือ”**(ศรัทธา)สิ่งนั้นเรื่องนั้นมาก ถึงขั้น**“เชื่อถือ”**อย่างเทิดทูนก็ได้ แต่ยังไม่มีความลึกถึงขั้นซาบซึ้งในคุณค่าของ**“อาริยธรรม หรือโลกุตรสัจจะ”** ที่ตนเชื่อนั้น

“ความเชื่อ”ที่มีคุณภาพสูงยิ่งกว่าคำว่า**“เชื่อถือ”**(ศรัทธา) อาตมาเอาภาษาไทยคำหนึ่ง คือ**“เชื่อฟัง”**มาใช้กับ**“ความเชื่อ”**ของคนที่เชื่อนั้นมีปัญหาเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิ และมีแนวลึกถึงขั้นซาบซึ้งในคุณค่าของ**“อาริยธรรม หรือโลกุตรสัจจะ”**มากถึงขีดหนึ่ง ก็จะเป็น**“เชื่อฟัง”** นั่นคือ คนผู้นั้นจะ**“ทำตาม”**ความเชื่อ นั้น หรือ**“ทำตาม”**คำสั่งคำสอนนั้นๆ **“ศรัทธา”**ที่มีคุณธรรมถึงขั้นนี้ เรียกว่า**“ศรัทธินทรีย์”** ผู้ที่มี**“ศรัทธินทรีย์”** เมื่อเริ่ม**“ทำตาม”**ความเชื่อที่มีคุณภาพของความเชื่อดังกล่าว ซึ่งปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าไปเรื่อยๆ ก็จะมีมรรคผลเจริญไปตามลำดับ นั่นคือ **“อินทรีย์”**(อำนาจหรือความเป็นใหญ่)ของ**“ความเชื่อ”**ก็จะพัฒนามากขึ้นและสูงขึ้นๆ จนถึงที่สุดสูงที่สุดถึงขั้น**“เชื่อมั่น”** ก็เรียกได้ว่า**“ศรัทธาพละ”**

คนที่**“เชื่อมั่น”**คือคนที่มีความเชื่ออย่างสัมบูรณ์เพราะตนรู้แจ้งเห็นจริงในมรรคผลที่ตนบรรลุนั้น ซึ่งเจริญจาก**“ศรัทธินทรีย์”**ที่มีคุณภาพถึงขั้น**“ศรัทธาพละ”** หมายความว่า**“อำนาจหรือกำลัง”**ของ**“ความเชื่อ”**เจริญมากขึ้นๆ และมากจนสูงถึงขีดสุด มีคุณธรรมเต็ม มีความสัมบูรณ์

นี่คือ**“ความเชื่อที่เป็น”****“สัทธรรม”**ของพระพุทธเจ้า สารสัจจะของ**“ศรัทธา”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘ มีถึง ๘-๑๐ ประการ คือ

๑. **“ศรัทธา”** หมายถึง **“ความเชื่อ”**กลางๆ ที่เชื่ออะไรก็ตาม จะเชื่อมากเชื่อน้อยก็ตาม ก็เป็นเพียง**“ความเชื่อ”**ที่ผู้เชื่อก็อธิษฐานไปอย่างนั้นเอง ลึกแต่ว่า**“เชื่อ”** แต่ยังไม่**“องค์ประกอบความเชื่อ”**ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ก็เป็น**“ความเชื่อ”**ที่ยัง**“ไม่”****“รู้”**ในคุณค่าของสิ่งที่ตน**“เชื่อ”**

เพราะว่า**“ไม่มี”****“ความรู้หรือปัญญา”**แจ่มแจ้งลึกล้า **ชัดเจนเพียงพอ**ว่า สิ่งของตน**“เชื่อ”**นั้น **“เนื้อแท้คืออะไร? ดีเยี่ยมยอดถึงขนาดไหน? เป็นสิ่งที่เรารู้ได้ชื่อว่า”**เป็น**“คน!!”** **“ควรได้ควรมี ควรไขว่คว้าเอามาให้แก่ตนหรือไม่?”**

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“ธรรมที่พระองค์ตรัสรู้นี้เป็น”****“ของสูงสุดยอดดีเยี่ยมสำหรับชีวิต”** ที่คนทั้งหลาย**“ควรไขว่คว้าเอามาให้ได้”** ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ใน**“สวากขาตธรรม”** ว่า เป็น**“โอปนยิโก”** นั่นเอง

ตามธรรมดานั้น **“สิ่งใด-อะไร”** ก็ตาม ถ้าแม้ในใคร

มีปัญญา“รู้”แจ่มแจ้งลึกซึ้งชัดเจนเพียงพอ ใน“สิ่งนั้น-อันนั้น”ว่า เป็น..“**ของสูงสุดยอดคดีเยี่ยมสำหรับชีวิต**” คนผู้นั้นจะต้องมุ่งมั่นพากเพียรบากบั่นอุทิศสทาหะไขว่คว้าเอื้อมเอา“สิ่งนั้น-อันนั้น”มาให้แก่ตนให้ได้แน่ๆ

แต่..เพราะ**ผู้ที่มี“ความเชื่อ”ในเนื้อหาของศาสนาพุทธ**ไม่ได้ทำปัญญาให้แจ่มเพียงพอ หรือปัญญาไม่มีคุณภาพพอจะ**“รู้แจ้งในเนื้อหาจริงของสิ่งนั้นว่าดียิ่งสำหรับชีวิตแท้”**ดังกล่าวแล้ว **ผู้นั้นจึงไม่มุ่งมั่นพากเพียรบากบั่นอุตสาหะไขว่คว้าเอื้อมเอามาให้แก่ตนให้ได้**

ใน“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”ของคนที่รักษาชาติอมันจริงจังกับ“ศาสนาพุทธ” ก็ต้องมีอะไรที่เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเราเป็น**“พุทธศาสนิกชน”**ที่รักษาชาติอมันจริง นั่นก็คือ ต้องมี**“เนื้อหาของความเป็นพุทธ”**อยู่ใน**“ความประพฤติ”**ประจํา**ชีวิตยืนยันได้** จึงจะเรียกได้ว่า**“ผู้นั้นเป็นพุทธมามกะ”**แท้ หากไม่มีแม้แต่**“ศีล”**ของศาสนานั้นๆสักข้อ อยู่ใน**“ความประพฤติ”** คือ**“จรณะ ๑๕”**ที่ พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ ซัดๆ **“ความเชื่อ”**นั้น ก็คือ **“ความเชื่อ”**ที่ไม่มี**“องค์ประกอบ”**ยืนยัน**“ความบริบูรณ์”**ในเนื้อหาของ**“ความเชื่อ”**สักสิ่งอย่าง

แม้แต่ข้อต้นข้อที่ ๑ ของ**“ความประพฤติ”**(จรณะ ๑๕)ที่บ่งชี้ว่าเป็น**พุทธมามกะ-เป็นคนมีธรรมในศาสนาของตนที่ตนนับถือ-เป็น**“ความประพฤติสามัญของผู้จะได้ประโยชน์จากศาสนา”**(จรณวัณฺศ) ก็ไม่มี “ศรัทธา”หรือ“ความเชื่อ”นั้น ก็ไม่ใช่“ศรัทธา”ที่อยู่ในเกณฑ์ขั้นแรกข้อต้นของ**“ความเชื่อ”****

เพราะฉะนั้น ใน“หัวข้อ”ที่เป็นเงื่อนไข ซึ่บ่งว่า ผู้มี**“ความเชื่อ”**จะเป็นคนมีศาสนาหรือมีธรรมตามลัทธินั้นๆ จึงต้องเป็นคนมี**“ศีล”** ซึ่งเป็น**“ความประพฤติ”**(จรณะ)ข้อที่ ๑ อันเป็น**“ความประพฤติ”**ของคนที่ชื่อว่า มี**“ความเป็นพุทธ”**

ถ้าคนที่**“ศรัทธา”**ศาสนาพุทธ แต่ใน**“ความประพฤติ”**ของคนผู้**“ศรัทธา”**พุทธ แต่**“ศีล”**ที่เป็นขั้นแรก ก็ยังไม่มีเป็น**“องค์ประกอบ”**ยืนยัน**“ความเชื่อ”**ของตนเลย คนนั้นก็ยังไม่มีส่วนเป็นเครื่องยืนยัน**“ความเป็นพุทธ”**เลย สักอย่าง เพราะฉะนั้น **“ศรัทธา”**จะบริบูรณ์ได้แค่ขั้นต้นต้องมี**“ศีล”** ถ้า**“ศรัทธา”**ใด**ไม่มี“ศีล”**ประกอบอยู่ใน**“ศรัทธา”**นั้น ก็**“ยังไม่บริบูรณ์”**ใน**“ความเป็นศรัทธา”**ของศาสนาพุทธ นี้เพียง**“ความบริบูรณ์ของศรัทธา”**แต่องค์ธรรมที่ ๑

“ความบริบูรณ์ของศรัทธา”ยังมีองค์ประกอบอื่นอีกที่ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ถึง ๙ ชั้น ถึง ๑๐ ข้อ

เมื่อมี**“ศีล”**จึงจะเป็น**“ศรัทธา”**ที่บริบูรณ์ในขั้นที่ ๑ ที่นับว่า**“มีศีล”** ก็ยังมีรายละเอียดอยู่อีกว่า ถ้าแค่**“สมาทานศีล”** แต่ยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติต่ออะไรเลย มันก็ไม่ใช่คน**“มีศีล”**อะไร ก็เพียงแค่อตั้งใจจะถือศีล หรือรับศีล

ขั้นต่อไปเมื่อเริ่มประพฤติปฏิบัติ คือ**“สังวรศีล”** ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่างลัมมาทัญญู ก็จะทำให้เกิดมีมรรคมีผลขึ้นไปตามลำดับ เป็น**“ศีลสัมปทา”** ซึ่งแปลว่า การเข้าถึงศีลหรือบรรลุมรรคตามศีลนั้นๆ จนที่สุดจะถึงผลขั้น**“วิมุตติญาณทัสสนะ”**ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘

ที่พระพุทธองค์ทรงสรุปว่า **“ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังความเป็นอรหัตต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”** หรือใน**“ศรัทธาสูต”**นี้ ก็จะถึงผล**“การกระทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้”** ซึ่งก็เป็น**“ผลธรรม”**เดียวกันกับการปฏิบัติ**“ศีล”**นั้นแล จึงจะ**“บริบูรณ์”**ถึงขั้นสูงสุดเป็นที่สุด

ลำดับ**“องค์ประกอบของศรัทธา”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ๑๐ ข้อนั้น คือ

๑. ศรัทธา
๒. ศีล ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว
๓. ต้องมี**“พาหุสัจจะ”** จึงจะบริบูรณ์ ในขั้นต่อไป
๔. ต้อง**“เป็นพระธรรมกถึก”**จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไปอีก
๕. ต้อง**“เข้าสู่บริษัท”** จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
๖. ต้อง**“แก้หลักกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท”**จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
๗. ต้อง**“ทรงวินัย”** จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
๘. ต้องฝึก**“อยู่ป่าเป็นวัตร หรือยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
๙. ต้องสามารถมีคุณวิเศษถึงขั้น**“ได้โดยไมยาก ได้โดยไม่ลำบากในฉานทั้ง ๔”** จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
๑๐. ต้องมีคุณวิเศษขั้น**“กระทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้”** จึงจะบริบูรณ์เป็นขั้นที่สูงสุดในข้อที่ ๓ **“พาหุสัจจะ”**เป็นลำดับต่อจาก**“ศีล”**นี้ คือ**“ผลธรรม”**ที่ได้ปฏิบัติเจริญขึ้นนั่นเอง **“พาหุสัจจะ”**เป็น**“อารยทรัพย์”**ข้อ ๑ ใน ๗ คือ **ทรัพย์อันประเสริฐ** คุณธรรม

ภายใน ซึ่งก็หมายถึง จิตบรรลุมลธรรม หรือการบรรลุมลธรรม
ชั้นอาริยะนั้นแล และเป็น“สัทธรรม”ข้อ ๑ ใน ๗ คือ ธรรม
ที่แท้ คุณธรรมภายใน เช่นกัน

“พาหุสัจจะ”หรือ“พหุสูต”นี้ ไม่ใช่แค่มีความเป็นผู้
ได้ยินได้ฟังมาก หรือได้เรียนรู้มากที่เป็นขั้นปรีชาที่อ่าน
เรียนมาก จำได้มากเท่านั้น ถ้าจะหมายถึงแค่นั้นก็เป็นเพียง
เบื้องต้น แต่ยังไม่ถูกถ้วน เพราะเป้าหมายแท้ เนื้อหาแท้ของ
“พาหุสัจจะ”นี้ คือ ความรอบรู้ที่หมายถึง **ความรู้มากที่เป็น
มรรคผล เป็นความรู้ชั้นบรรลุมลธรรม** ที่เดียว ซึ่งพระพุทธเจ้า

ทรงยืนยันอยู่ชัดๆว่า เป็น“**อาริยทรัพย์**”หรือเป็น“**สัทธรรม**”
ถ้า“**ศรัทธา**”ใด มี“**ศีล**”ที่เป็นอาริยะหรือ“**ศีลสัมปทา**”
แล้วก็มี“**พาหุสัจจะ**”เป็น“**องค์ประกอบ**”เข้าไปอีก ก็เป็น
“**ศรัทธา**”ที่“**บริบูรณ์**”ยิ่งขึ้นๆ

ในข้อที่ ๔ “**เป็นพระธรรมกถึก**” ลำดับต่อไปนี่

ข้อนี้ยังเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ผู้ที่มี“**ศรัทธา**”สูงขึ้นไปอย่าง
ถูกต้องตามแบบพุทธนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ทั้ง“**มีความเมตตา
เกื้อกูลผู้อื่น**” ทั้ง“**มีความสามารถที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม**”
และทั้ง“**ทำงานสืบทอดพระศาสนาได้ไม่ให้อ่อนถ่วงง่ายๆ**”
เพราะพระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ผู้มี“**ศรัทธาที่บริบูรณ์**”ใน
ศาสนาพุทธนั้น ก็จะต้อง“**เป็นพระธรรมกถึก**” ซึ่งหมายถึง
เป็นผู้**แสดงธรรม ผู้กล่าวสอนธรรม** นั้นเอง

ดังนั้น ถ้าปฏิบัติไม่ถูกถ้วน ปฏิบัติเป็นเมิจฉาภิภูมิลูกอยู่
ย่อมไม่มีผลตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้แน่ คือ **สอนไม่เป็น**

ยิ่งเป็น“**ศรัทธา**”ข้อที่ ๕ ต้อ“**เข้าสู่บริษัท**” ซึ่งแปลว่า
“**การเข้าสู่หมู่ชน**” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป บริษัทคือ หมู่ชน
นี้ยิ่งบ่งชี้ชัดแจ่มแจ้งกว่าความชัดซ้อก่อนๆอีก ว่า

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่อยู่กับสังคม อยู่กับหมู่ชน ไม่ได้
ปลีกแยกไปจากมวลมนุษย ไม่ใช่ศาสนาที่..“**ไม่ประกอบด้วย
หมู่ หรือไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่ชน**” ตามที่เข้าใจผิดๆใน
คำตรัสของพระพุทธองค์ที่ว่า “**อสังคณิกะหรืออสังสัคคะ**”

“**อสังคณิกะหรืออสังสัคคะ**”นี้ นัยสำคัญคือไม่คลุกคลี
หรือไม่ประกอบด้วยหมู่ที่เป็น “**คนชั่ว-ความชั่ว-เหตุแห่งการ
ทำชั่วคือกิเลส**” พระพุทธเจ้าให้**คบคุ่น(อาเสวนา)**กับบัณฑิต
หรือคนดี-ความดี -เหตุแห่งการทำดี คือ กุศลจิต-วิชา
ซึ่ง**คบคุ่น**นั้นยิ่งกว่า**คลุกคลี(สังสัคคะ,สังคณิกะ)**ด้วยซ้ำ และ

ที่ลึกซึ่งแน่แท้ก็หมายถึง**ปรมัตถ์** นั่นคือ **ไม่คลุกคลี-ไม่
เกี่ยวข้องกับกองกิเลส หรือไม่ประกอบ-ไม่ประชุมด้วยกิเลส**
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เมื่อเราปฏิบัติธรรมนั้นจะต้อง
ออกไปสู่ป่า หนีสังคม หรือการปฏิบัติจะต้องหลบไปหาที่
สงบๆแล้วนั่งสมาธิเท่านั้นอย่างที่เราเข้าใจผิดสุดโต่งเลยเถิดกันไป
ในมวลชาวพุทธส่วนใหญ่พากันเข้าใจผิดกันนั้นไม่

ถ้าเข้าใจ“**หลักสำคัญ**”ในการปฏิบัติของพระพุทธเจ้า
เป็น“**สัมมาทิฐิ**”ดีแล้ว แม้แต่หลักการปฏิบัติเพื่อให้เกิด
“**ฌาน**” เกิด“**สมาธิ**” ก็ทำให้“**ฌาน**” ทำให้“**สมาธิ**”ที่ได้จาก
การนั่งหลับตาสะกดจิตจนเป็นฌาน เป็นสมาธิ ตามแบบ
ฤๅษีพาปฏิบัติกันมาเก่าแก่แต่โบราณนั้น..ไม่

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของคุณ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “**ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้นที่ ๕ กับ อวิชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“**รูป**”ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้นที่ ๑**
ส่วน“**นาม**”ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้นที่ ๔, อวิชา**
“**ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“**ชีวิตนี้**” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “**ชีวิตนี้**” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสาน
สัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่
ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้ง
ด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น

เมื่อนิยามออกมาเป็น “**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า **“ชีวิตนี้เป็นอยู่**” ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกันแค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะมีผลลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นไป トラาบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว

เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือขาทาน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น**

หากใครได้สั่งสม **“กรรม”** ไม่ว่าจะดีหรือชั่วชั่วนั้นๆ มากจะมี **“วิบาก” (ผลแห่งกรรม)** มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนนำมาห้ศรัทธาปานใดๆ ก็เป็น **เรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้คือสิ่งที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่ **“อำนาจของขาทาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ” ของตนจริง** ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “พระเจ้า” ที่จะบันดาลบันดาล**

อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก **“พระเจ้า” อย่างสุดร้องสุดขอ** ปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”** บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี **“ผลบาป” ของตนจริง** ก็จะมี **ขาทาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยอมก็ได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป” ของผู้นั้นๆ** นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเออะหรือไม่มี **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจขาทาน”** ต่างหากขณะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเลิกละของธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น **“ชาติริเริ่มดำริ”** ขึ้นในใจ (อภิปกษัตถุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น **“วิบาก” (ผลของกรรม)** นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า **“กัมม”** ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **“กัมมัสสกะ”** หรือ **“กัมมัสสโกมทิ”** และ **“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๑ ไปแล้ว และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๑-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”** จบไปอีก ตอนนี้นำกลับมาอธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพตีสู่ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้ จึงเป็น

เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสสะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ**“จุลศีล”**มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้**“มัชฌิมศีล”**อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ**“มหาศีล”**อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“เกวัญกุสูตร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ**“จรณะ ๑๕”**นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ** ลองอ่านเนื้อความเต็มๆในสูตรนี้ดูเถิด

“ดูกรแก้วกัณฐ์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เห็นรูปด้วยจักขุแล้ว ไม่ถืออนิมิต ไม่ถืออนุพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสำรวมจักขุอินทรีย์ที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษามินทรีย์ ชื่อว่าถึงความสำรวมในจักขุอินทรีย์ ภิกษุฟังเสียงด้วยโสต... ตมกลิ่นด้วยฆานะ... ลิ้นรสด้วยชีวหา... ถูกต้องโณภูมิลัพพด้วยกาย... รู้แจ้งธรรมารมณด้วยใจแล้ว ไม่ถืออนิมิต ไม่ถืออนุพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสำรวมมโนอินทรีย์ ที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษามินทรีย์ ชื่อว่าถึงความสำรวมในมโนอินทรีย์ ภิกษุประกอบด้วยอินทรีย์สังวรอันเป็นอริยะเช่นนี้ ย่อมได้เสวยสุขอันบริสุทธิ์ ไม่ระคนด้วยกิเลสในภายใน ดูกรแก้วกัณฐ์ **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์**

ดูกรแก้วกัณฐ์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมทำความรู้สึกตัวในการก้าว ในการถอย ในการแล ในการเหลียว ในการคู้เข้า ในการเหยียดออก ในการทรงสังฆาภิบาตรและจีวร ในการ

ฉัน การตี้ม การเคี้ยว การลิ้ม ในการถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ ย่อมทำความรู้สึกตัวในการเดิน การยืน การนั่ง การหลับ การตื่น การพูด การนิ่ง ดูกรแก้วกัณฐ์ **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

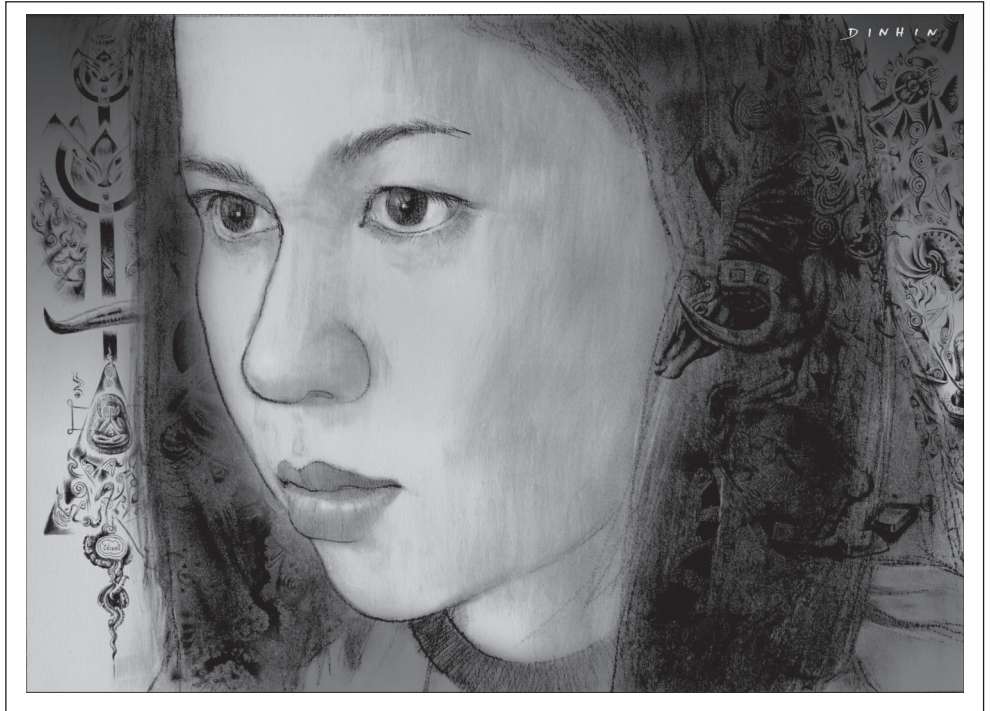
ดูกรแก้วกัณฐ์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้สันโดษด้วยจีวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง ดูกรแก้วกัณฐ์ นกมีปีกจะบินไปทางทิศภาคใดๆ ก็มีแต่ปีกของตัวเองบินไปฉันใด ภิกษุก็ฉันนั้นแล เป็นผู้สันโดษด้วยจีวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง ดูกรแก้วกัณฐ์ **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

ภิกษุนี้ ประกอบด้วย**ศีลขันธ อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษอันเป็นอริยะ**เช่นนี้แล้ว ย่อมเสพเสนาสนะอันสงัด คือ ป่า โคนไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชฎ ที่แจ้ง ลอมฟาง ในกาลภายหลังภัต เธอกลับจากบิณฑบาตแล้ว นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรงดำรงสติไว้เฉพาะหน้า เธอละความเพ่งเล็งในโลก มีใจปราศจากความเพ่งเล็งอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความเพ่งเล็งได้ ละความประทุษร้ายคือพยาบาท ไม่คิดพยาบาท มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความประทุษร้ายคือพยาบาทได้ละถีนมิทระแล้ว เป็นผู้ปราศจากถีนมิทระ มีความกำหนดหมายอยู่ที่แสงสว่าง มีสติสัมปชัญญะอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากถีนมิทระได้ ละอุทธัจจกุกกุจจะแล้ว เป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่าน มีจิตสงบ ณ ภายในอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์อุทธัจจกุกกุจจะได้ ละวิจิกิจฉาแล้ว เป็นผู้ข้ามวิจิกิจฉา ไม่มีความคลางแคลงในกุศลธรรมทั้งหลายอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากวิจิกิจฉาได้

อ่านมาถึงตรงนี้ ก็ขอให้สังเกตลำดับของการปฏิบัติ คือ ตั้งแต่แรกก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเริ่มต้นหัวข้อ**“ศีล”** ท่านก็ตรัสว่า **“...สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย”** ซึ่งก็คือ **อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา** ที่ต้องปฏิบัติเป็นองค์รวมไปทั้ง ๓ สิกขา นั่นเอง ไม่ได้แยกกัน

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

เกือบไปแล้วแม่จ๋า

บ่อยครั้งที่แม่เตือนเรื่องการออกไปเที่ยวกับผู้ชายสองต่อสอง ว่าไม่เหมาะสมสำหรับลูกผู้หญิง ผิดประเพณีอันดีงามที่สืบทอดกันมา แม่คอยย้ำเตือนจนรู้สึกชินชาแล้ว หนูชอบสังเกตุ ในชอยนี้ที่บ้านร่วมสองร้อยหลังคาเรือน ต่างมีความสัมพันธ์อันดีฉันที่ฉันน้อง ที่มีลูกสาวเหมือนแม่ และอยู่วัยเดียวกับหนูก็มีเยอะ เป็นเพื่อนนักเรียนก็มีไม่น้อย มองหากคนถือประเพณีพอเป็นตัวอย่างตามที่แม่สอนนั้นไม่มีสักคน หนูจึงเลิกใส่ใจคำว่าประเพณีของแม่ไปนานแล้ว

แม่จ๋า... เรามีค่านิยมที่ต่างสมัยกัน สมัยแม่นุ่งผ้าถุงใส่ผ้าซิ่นไปวัด ประแป้งใส่น้ำอบหอมฟุ้งเดินตามหลังพี่ป้าน้าเอาไปฟงหมอลำ รักษาเนื้อรักษาตัวไว้บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่โลกเปลี่ยนไปแล้ว ประเพณีกลายเป็นเรื่องคร่ำครึ พรหมจารีที่แม่พร่ำให้หวงนักหวงหนานั้นมันย่อยยับไปตั้งแต่หนูเดินเข้าประตุมัธยมแล้ว!

โลกกำลังสดใสแจ่มจรัส สำหรับวัยอย่างหนูจะปล่อยให้ผ่านพ้นไปอย่างไม่แยแสกระนั้นหรือ?

เพื่อนๆ จัดกลุ่มแข่งกันล่าเพื่อนชาย ในหนึ่งเดือนใครจะคว้าผู้ชายมาครองได้มากกว่ากัน แล้วยังมีการออมเงินค่าขนมเอาไว้เลี้ยงอาหารเพื่อนๆ ตอนสิ้นเดือนด้วย เราจะหมუნเวียนกันเลี้ยงอาหารเครื่องดื่มที่เราชื่นชอบตามร้านต่างๆ

เราจะเฟ้นเพื่อนผู้ชายที่หุ่่นดีเอาไว้คงคู่เที่ยวห่างแม่จ๋า... หนูรักแม่นะ แต่เรื่องส่วนตัวของหนู แม่อย่ารับรู้เลยนะ แม่นะ?

“ลูกสาวเราซั๊กแก่แดดขึ้นทุกวันแล้วละพ่อ” แม่เอ่ยขึ้นลอยๆ ในขณะที่พ่อกำลังโกนหนวดหอมแหร้มหน้ากระจก

“อือ...ช่างเถิด ลูกสาวใครก็เหมือนกันนั่นแหละเด็กสมัยนี้”

“บอกทีไรแทนที่จะช่วยตักเตือน กลับให้ท้ายเสียอีก” แม่ตัดพ้อค้อนพ่อขวับๆ

พ่อโกนหนวดไปเรื่อยๆ โดยไม่สนใจ ลูบคลำเคราปลายคาง ก่อนที่จะแฉ่งให้แม่ฟัง

“ฉันก็อยากให้คุณเป็นคนดี แต่เด็กๆ สมัยนี้ ดูใจยาก ยิ่งเทคโนโลยีฝรั่ง ระบาดเข้ามามากเท่าไร สังคมไทยก็วิปริตมากเท่านั้น บางครั้งก็รู้สึกท้อแท้แม่ กลับมาจากทำงานตอนค่ำ เห็นเด็กผู้หญิงยกพวกตีกัน เพราะหึงหวงผู้ชาย บางครั้งก็ลากผู้ชายไปขืนใจ”

“ฉันก็ได้ยินอยู่เหมือนกัน แต่ไม่เชื่อว่าผู้หญิงที่ โทษจะกล้าขืนใจผู้ชาย เรื่องพิเรนทร์อย่างนี้มีด้วยหรือ?” แม่ส่ายหน้าไปมาแบบไม่ยอมเชื่อ เป็นธรรมดาที่แม่ที่ไม่เคยติดตามข่าวสารบ้านเมืองมาแต่ไหนแต่ไร นอกจากเป็นแม่เรือนที่ดี

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเหตุเกิดขึ้นที่หมู่บ้านใกล้ๆ เด็กผู้หญิงวัยรุ่นสามคนดึงเอาเด็กผู้ชายเข้าไปขืนใจแล้วก็ขับรถพากันหนีไป ชาวบ้านหลายคนเห็น เป็นเรื่องแปลกจึงได้พากันแอบดู เมื่อหนีกันไปแล้วจึง ได้พาเด็กผู้ชายไปหาพ่อแม่ ชาวบ้านถือเป็นเรื่องแปลก จึงเล่าขานชวนขบขันกันไปปากต่อปาก บางคนก็ว่า บ้านเมืองจะเกิดเหตุเภทภัย แต่บางคนก็ว่าหลานชาย ของเขาโชคดี ที่อยู่ดีๆ มีสาวๆ มาบริการถึงที่ โชคดี อย่างนี้ทำไมไม่เกิดกับเขาบ้าง” พ่อเล่า

“ท้อ... ไม่รู้จะสอนอย่างไรเขาถึงจะฟังเรา” แม่ รีบขัดจังหวะเหมือนไม่อยากฟังเรื่องนี้ต่อไปอีก

“บางทีการบอกตรงไปตรงมาเขาอาจจะยอมรับไม่ได้ ลู่วางใจขอยกข้อผิดพลาดของเพื่อนๆ ที่เขารู้จักมาอ้างอิงจะดีกว่า จะมองเห็นภาพความสมเหตุสมผลที่ไม่เชื่อฟังพ่อแม่” พ่อชี้แนะ

“กลัวว่ามันจะเกิดกับลูกของเราเสียก่อนนะสิ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ถือว่าเป็นกรรมของเรา อะไรมัน จะเกิดก็ต้องเกิด บางทีกรรมแต่หลังมันก็ตามมาส่ง ผลในชาตินี้ ถ้ามันเกิดขึ้นมาเราไว้คอยคิดแก้ไขกัน”

“จะปล่อยไปตามกรรมโดยไม่คิดป้องกันเลยหรือ? รอให้เกิดแล้วค่อยแก้มันก็สายไปนะ” แม่แย้ง

“เรื่องยังไม่เกิดก็ไม่มีเรื่องจะแก้ เราวิตกว่าจะเกิดเรื่องอย่างโน้นอย่างนี้ ก็เพราะกังวล เมื่อฝนยังไม่ตกแต่ห่มผ้าเพราะกลัวหนาว ก็มีแต่จะร้อนอบอ้าวจน ต้องโยนผ้าห่มทิ้ง มันจะมีประโยชน์อะไร ปัญหานี้เกิดขึ้นเพราะความกังวลไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรเลย”

“ฉันคงสร้างบุญมาน้อย ใครมีลูกอยู่ในโอวาท

ถือว่าเป็นบุญเหลือเกินแล้ว” แม่รำพึงรำพัน

“ใครก็กรรมนำมาเกิดทั้งนั้น อย่าคิดอะไรไกลเลย ก่อนที่จะมาเกิดเป็นลูกเราเขาอาจเคยเป็นที่ เป็นน้อง เป็นพ่อเป็นแม่เรามาก่อนก็ได้ ลองย้อนคิดว่าคนตายเหล่านั้นตอนยังมีชีวิตอยู่ได้ทำบาปทำบุญอะไรบ้าง ตาสีกันแต่เหล่าเมาแล้วนอนข้างถนน ไม่เคยเข้าวัด จำศีลฟังธรรมเลย ตายไปเมื่อสิบหกสิบเจ็ดปีที่แล้ว ยายไฟตายเพราะเขาหวาน ชอบเข้าวัดจำศีลแต่ชอบฆ่าสัตว์ ไ้แก้วหลานเราตายเพราะเมาเหล่าขับรถชน ราวสะพาน ใครต่อใครอีกมากมายที่ตายก่อนที่ลูกสาว เราจะมาเกิด ถ้าคนเหล่านั้นมาเกิดเป็นลูกสาวก็คงเอาดีอะไรกว่านี้ไม่ได้ แต่เราก็ตกใจโชคดีที่ได้มาพบพุทธศาสนา มีโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลสะสมเสบียงไว้ ก็ถือว่าเรายังโชคดี ไม่อยากเป็นอย่างที่เราเป็นอยู่ที่นี่ก็เพียรสร้างบุญสร้างกุศล ทำคุณงามความดีมากๆ ก็แล้วกัน”

แม่หันหลังเดินเข้าครัว โดยไม่แยแสเรื่องบุญกรรมที่พ่อพูดถึง หนูเองก็ไม่เข้าใจบุญกรรมอะไร บ้านเราอยู่ไม่ไกลจากวัดก็จริง แต่นานๆ ครั้งก็แม่กับหนูจะได้ไปวัดก็เฉพาะวันสำคัญๆ ทางศาสนา ส่วนพ่อก็เป็นเรื่องธรรมดาเพราะพ่อชอบวัด พูดภาษาวัดได้ทั้งวันไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

พ่อออกจากบ้านไปทำงานตั้งแต่เช้า ส่วนแม่ขลุกอยู่กับสวนครัวหลังบ้าน วันนี้หนูมีนัดที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งกับเพื่อนๆ ก่อนที่จะไปหาความสนุกกับเพื่อนผู้ชายคนใหม่ซึ่งลงทุนซื้อมอเตอร์ไซด์มารับถึงบ้าน แม่คงจะเข้าใจอยู่แล้วว่าวันหยุดเรียนหนูจะต้องออกไปเที่ยวนอกบ้านเป็นประจำ แม่ก็มึนหนารดน้ำตอรู้ว่าถึงห้ามปรามหนูก็ไม่เชื่อฟัง ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายที่จะหันมาสั่งเสียด้วยความเป็นห่วง “ไปเที่ยวกันแล้วก็อย่าพากันกลับค่านันนะ แม่เป็นห่วง”

ท้องฟ้ากำลังครึ้มเมฆฝน คิดว่าอีกไม่ถึงชั่วโมงคงจะโปรยเม็ด แม่ก็จะเบาแรงไม่ต้องรดน้ำไปอีกหลายวัน รถวิ่งผ่านหน้าโรงหนังแถวตลาดใต้รุ่ง ผู้คนเดินขวักไขว่ บ้างก็แอดออยู่หน้าโรงหนัง ส่วนพวกเรา กำลังเร่งทำเวลาไปพบเพื่อนฝูงเพื่อหาความสุขตามประสา

ฝนปรอยเม็ดลงมาเร็วกว่าที่คาดไว้ ผู้คนรีบ

หลบเข้าร้านค้า คนดูหนังรีบซื้อตั๋วหลบเข้าข้างในโรง ส่วนเพื่อนชายปิดคันเร่งแข่งกับสายฝนไปสู่นัดพบ หนู กอดเอวคนขับแน่น หลับตาแนบหน้ากับแผ่นหลังหลบ สายฝน และลมปะทะหน้า เสียงลมหวีดหวิวจนหูอื้อ แล้วหนูก็ไม่รู้สึกอะไรเลย

ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเปิดประตูต้อนรับ ผู้ป่วยรายใหม่อย่างทุลักทุเลเมื่อตำรวจอุ้มคนเจ็บลงจากรถเลือดโชนที่ต้นขาและศีรษะ ร่างนั้นแน่นิ่งหมดสติมี แต่ลมหายใจรววยรินเท่านั้นที่บ่งว่ายังมีชีวิต ญาติหลายคนเข้ามารุมล้อมจนเจ้าหน้าที่ต้องขอทาง

“คะนองละซี ้วยรุ่นก็เป็นอย่างนี้แหละ” มีเสียง วิพากษ์วิจารณ์

“คงแย่นะ เลือดไหลไม่หยุดอย่างนี้”

“ผู้หญิงด้วยลูกเต๋าเหล่าใคร ไม่รู้ล่ะ?”

“อีกคนหนึ่งก็ดูเหมือนกับบาดเจ็บเหมือนกันนะ แต่คงไม่มากเพราะลงมาช่วยตำรวจอุ้มเพื่อนลงเปลได้ คงไม่เจ็บมากกระมัง”

“หมอนั้นแค่ทายาแดงก็คงกลับบ้านได้” เสียง วิพากษ์วิจารณ์ต่ออีกยี่ตยาว บ้างก็ยกเรื่องคน ข้างบ้าน บ้างก็ยกเอาลูกหลานตัวเองมาเล่า...

การปฐมพยาบาลดำเนินไป กัดผ้าก็ออลชิ้นหนา ท่อสำลีลงบนปากแผลเพื่อห้ามเลือด นักการลำบึกผิว คล้ำเข็นรถด่วนจี๋ไปตึกอุบัติเหตุ แข่งกับเวลาที่จะมา พรากเอาชีวิตผู้เคราะห์ที่ร้ายไป แพทย์เวรจบใหม่รุดเข้า มาประจำการอย่างรีบเร่ง

“ซีตเหลือเกิน” เขาสายหน้า “ขอเลือดด่วน เลยนะ ได้มาแล้วให้เลยคนป่วยกำลังแย่” แพทย์หนุ่ม ก่ำซับ “ โอยโย... เลือดไหลไม่หยุดแบบนี้เส้นเลือด ใหญ่ขาดแน่ๆ รีบเช็คเลือดแล้วเบิกคลังด่วน ขอเครื่องมือเซ็ททำแผลแคล้มป์ด้วยนะ” เขารีบสวมถุงมือใช้นิ้ว แหวกดูแผลที่ต้นขา เส้นเลือดใหญ่ขาดจริงๆ เขาใช้ แคล้มป์ซึ่งเป็นคีมมีฟันซี่เล็กๆ จับเส้นเลือดคิบดึงขึ้น มาแล้วบีบให้แน่น เลือดหยุดไหลในทันที เหงื่อเม็ดโต ผุดขึ้นบนใบหน้าของแพทย์และพยาบาล เลือดที่เจาะ ได้รับส่งเข้าห้องแล็บเพื่อตรวจหากฎีก่อนเบิกคลังใน ทันที

อากาศหลังฝนจางเย็นเยือก แอร์ยังเย็นฉ่ำ คน ภายนอกหนาวจนมือชา เสียงประหลาดจากตึกไอ.พี.ดี บอกให้ญาติคนป่วยเข้าเยี่ยมได้ตอนเที่ยงวัน แม่ของ สาวน้อยคนเจ็บปราดเข้ามาพร้อมน้ำตาปนเสียงสะอื้น จับมือลูกสาวรำพันอย่างน่าเวทนานัก ส่วนพ่อยืนเกาะ ขอบเตียง

“ลูกผมจะปลอดภัยหรือเปล่าครับคุณหมอ?”

เสียงพ่อเอ่ยถาม

“ปลอดภัยครับ ตอนนี้อยู่แต่เพียงให้เลือด”

“ช่วยลูกฉันด้วยนะคะคุณหมอ ฮือ ฮือ...”

เสียงแม่วิงวอน

“อย่าห่วงเลยครับ เราช่วยเต็มที่อยู่แล้ว”

เสียงโทรศัพท์ดังแทรกขึ้นมา พยาบาลรีบเดิน ไปรับสาย แล้วเธอก็อุทาน “ไม่มี... ไม่มีเลยรี?”

“.....”

“ถ้าขึ้นโพนด่วนเลยนะ ค่ะ ด่วนมาก...” แล้ว เธอก็รีบเดินกลับมาที่เตียงคนไข้บอกแพทย์ว่า “ห้อง แล็บโทรมาบอกว่าเลือดคนป่วยกรุ๊ปเอบี และคลังแจ้ง ว่าเลือดกรุ๊ปนี้ไม่มีสำรองอยู่เลยคะ”

“อะไรนะ! ไม่มีสำรองเลยรี?”

“กำลังโพนขอรับบริจาคอยู่คะ” พยาบาลรายงาน นายแพทย์ทอดสายตาไปทางคนไข้อย่างใช้ ความคิด “ทันไหมหนอ” คนป่วยดูเลวลงไปทุกที หาย ใจถี่ขึ้น ออกอาการอ่อนเพลียเต็มที่ ไกลจะป่วยโง่ เข้าทุกที แล้วเสียงหนึ่งก็กล่าวขึ้น

“เอาเลือดผมก็ได้ครับคุณหมอ” หมอหันขวับ

ไปตามเสียงนั้น เป็นเสียงของเพื่อนชายที่ซึบซึรถมา ด้วยกัน แต่เขามีแผลลอกเล็กน้อย ขณะนี้พยาบาล เช็ดแผลทายาให้แล้ว

“น้องก็บาดเจ็บด้วยไม่ใช่หรือ?” แพทย์ถาม อย่างสงสัย

“เล็กน้อยครับ” เขาตอบ

“ไม่เป็นอะไรมากนะ?” หมอถามเพื่อความมั่นใจ

“ไม่ครับ เอาได้เลย” เขาตอบยืนยัน

“น้องเลือดกลุ่มไหน?” พยาบาลถาม

“เอ.บี ครับ”

“ดีเลย เชิญน้องที่ห้องแล็บเลยครับ” หมอยิ้ม

ออกมาอย่างมีความหวัง

สาววัยรุ่นนอนไร้สติหายใจระรวยเครื่องไอ.ซี.ยู. ถูกนำมาติดตั้งเพื่อช่วยในการหายใจ น้ำเกลือสูตร จำเป็นหยดลงทั้งซ้ายขวา แพทย์เหลือบดูเวลาอีกครั้ง ก่อนที่จะหันมาเปรียบกับพยาบาลที่ยืนถือเครื่องมือรอ อยู่ใกล้ๆ “ทำไมช้าจัง” เพื่อนชายผู้บริจาคเลือดช่วย ชีวิตเพื่อน หลังจากถ่ายเลือดแล้วก็มาเยี่ยมเพื่อนที่ เตียงอีกครั้ง มองหาถุงโลหิตยังไม่ได้นำมาแขวน เขา เหลือบดูนาฬิกาที่ผนัง ดูห้องแขนข้อพับของตนที่มี พลาสเตอร์ปิดกันเลือดซึมถึงสองชั้น มองดูเพื่อนที่ นอนไร้สติ มีสายจากเครื่องช่วยชีวิตต่างๆ ห้อยระโยง ระยางเต็มไปหมด

เสียงโทรศัพท์จากเคาน์เตอร์ห้องพยาบาลดัง ขึ้นอีกครั้ง พยาบาลคนเดิมเดินไปรับสาย แล้วเธอก็ ต้องอุทานอย่างผิดหวังอีกครั้ง

“อะไรนะ! เลือดขวดนั้นใช้ไม่ได้ เพราะอะไร? ตายเลย จะทำอย่างไรดี” วางหูโทรศัพท์ หันกลับมา ก็ เจอสายตานายแพทย์หนุ่มที่รอฟังอย่างร้อนใจ

“ไม่ได้ใช่ไหม?” เขาถามอย่างเศร้าๆ

“ค่ะ...”

“ไม่ใช่กรุปเอบี รึ?”

“ใช่อยู่ค่ะ แต่เป็นเลือดบวก”

“อ้อ...”

“เรียกรถโรงพยาบาลส่งคนป่วยด่วนเลย” เขา ออกคำสั่ง “ส่งโรงพยาบาลศูนย์หรือคะ...” พยาบาล สาวถาม

“ใช่...”

“จะทันรึ?...”

“เราไม่มีเวลาตัดสินใจมากกว่านี้อีกแล้ว รีบ ดำเนินการเลย”

“ต้องรีบส่งคนป่วยไปโรงพยาบาลศูนย์ด่วนนะ ครับ คุณแม่เตรียมตัวได้เลย คุณพ่อไปไหน?” เขาถาม

“พ่อขอตัวลงไปทำธุระข้างล่างค่ะ” เธอตอบ

“คุณแม่รีบลงไปบอกคุณพ่อก็ได้ มีเวลาไม่มาก ให้พ่อรอขึ้นรถพยาบาลหน้าตึกได้เลย” หมอบอก

“แล้วเลือดของผมเล่าครับคุณหมอ?” เสียง เพื่อนชายผู้ขอสละเลือดถามขึ้น หมอชะงักนิดหนึ่ง

แต่เหมือนจะคิดอะไรได้

“เลือดของน้องยังฆ่าเชื้อไม่เสร็จ คนป่วย อาการแย่อะไรไม่ได้แล้วนะ” หมอกล่าว เขามีสีหน้าสลด ลงแสดงอาการหมดหวัง “น้องอย่าน้อยใจเลย เดี่ยว ฆ่าเชื้อเสร็จจะนำไปให้ที่โรงพยาบาลศูนย์ น้องไปรอพบ หมอที่ห้องเบอร์หนึ่งนะ เดี่ยวไปโรงพยาบาลศูนย์ด้วยกัน”

เจ้าหน้าที่ทางห้องแล็บถือขวดโลหิตเดินเข้ามา อย่างรีบร้อน พยาบาลสาวรับโลหิตขวดนั้นพร้อมกับ ใบแจ้งพิสูจน์แล้วรายงานนายแพทย์หนุ่ม ซึ่งกำลังง่วน อยู่กับอุปกรณ์ส่งตัวผู้ป่วยทันที

“คุณหมอคะ ได้เลือดแล้ว”

“หือ...!” เขาหันมามองอย่างแปลกใจ

“นี่ไงคะ...” เธอชูขวดโลหิตให้ดู

“ดีเลย ได้จากไฟนไซไหม?” เขาถาม

“จากบิดาของคนป่วยค่ะ” เธอตอบ

“เยี่ยมเลย อย่างนี้เราส่งโรงพยาบาลศูนย์ก็ทันการ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มออกมาอย่างมีความหวัง

ไม่นานเลือดในขวดนั้นก็ถูกปล่อยให้ไหลเข้าสู่ เส้นโลหิต

ฝ่ามออาทิตย์ผ่านไป อาการบาดเจ็บของหนู ทุเลาลงมากแล้ว หมอให้ออกจากโรงพยาบาลมา พักฟื้นที่บ้าน มีพ่อกับแม่คอยดูแลอย่างใกล้ชิด หนู ทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา หนูคงไม่โชคดีเสมอไป ถ้ายังประพุดิตัวแบบเก่าๆ ดินะที่หนูยังไม่มီးอะไรกับ เพื่อนชายคนนั้น และโชคดีที่หนูไม่ได้รับเลือดขวดนั้น จากเพื่อนชาย พ่อให้ชีวิตหนูอีกเป็นครั้งที่สอง หลัง จากพ่อให้กำเนิดชีวิตในครั้งแรก พ่อชิงชีวิตหนูคืนมา จากพญามัจจุราช ด้วยเลือดเนื้อของพ่อ แล้วยังได้ คุณหมอที่ดูแลอย่างใกล้ชิด ถึงแม้จะโชคร้ายหนนี้ แต่ ยังมีความโชคดีซ่อนอยู่ภายใน เหตุการณ์ร้ายครั้งนี้ ช่วยทำให้หนูหุดาสว่าง เพื่อนชายหายหน้าไปหลังจาก ทราบผลเลือด หนูไม่ต้องการต่อว่าอะไรเขา แต่อยาก ขอบคุณน้ำใจ เขานึกไม่ถึงเลยว่าจะเอาโรคร้ายมาซ้ำ เติม เหตุการณ์คราวนี้หวาดเสียวและน่ากลัวที่สุดใน ชีวิต หนูควรพุดให้กำลังใจเขาต่อสู้กับโรคร้าย ขอให้ เขาเข้มแข็ง และต่อสู้ไปจนกว่าจะถึงที่สุด

สลากกินแบ่ง สลากกินรวบ หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ หวยบนดิน หวยใต้ดิน ” ได้ผ่านพ้นความซุลมุนวุ่นวายไปช่วงหนึ่ง หลังจากผู้ใหญ่ในรัฐบาลออกมาตีตเบรก ส่วนจะมีการสตาร์ทใหม่อีกหรือไม่ ก็คงต้องคอยดูกันต่อไป

ศึกกินรวบ กินแบ่งในคราวนี้ ยุติลงระยะหนึ่ง เพราะมี “ ผู้กล้า ” ออกมาเผชิญหน้า ทำทายเป็นอาณัติ ท้วงติง ยับยั้ง เหล่าผู้กล้าทั้งหลายคงถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ไม่มากก็น้อย นอกจากนี้ยังมีข่าวเรื่องผู้กล้าเตือน พลศจิกายน เนื่องในวันที่ ๒๕ พ.ย. เป็นวันรณรงค์ต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อสตรี และเด็ก

เรื่องกินตัว-กินใจที่คนกินไม่ลง

แม้วันนี้จะผ่านพ้นไปแล้วปีแล้ว ก็ยังไม่อาจยับยั้งสถิติอาชญากรรมทางเพศให้ลดน้อยถอยลง มีหน้าซ้ำกลับจะดุเดือด โหดเหี้ยมมากขึ้น ไม่จำเพาะแต่สังคมไทยเท่านั้น ประเทศใกล้เคียง เช่น พม่า ก็เป็นอีโร (แยะ) เรื่องนี้เหมือนกัน ดังข่าวจากมดิสชน ฉบับวันที่ ๗ ธ.ค. ๒๕๔๙ เล่าว่า

สถานการณ์สร้างวีรบุรุษได้ฉับฉูด สถานการณ์ก็ย่อมสามารถสร้างวีรสตรีได้เช่นกัน ดังเช่นหญิงสาวชาวไทยใหญ่ที่ชื่อ “จ๋ามตอง” ที่ลุกขึ้นมาใช้ “หนึ่งสมอง สองมือ หนึ่งหัวใจ” ต่อสู้กับความโหดเหี้ยมของรัฐบาลเผด็จการทหารพม่า ด้วยการใช้ชีวิตที่ลี้ภัยอยู่ในเมืองไทยตลอดเวลาหลังจากอยู่ในบ้านเด็กกำพร้า ที่พ่อแม่จับใส่ตะกร้าผูกติดไว้กับหลังม้า ฝากเพื่อนบ้านพาถึงเข้าเมืองไทยตั้งแต่อายุ ๖ ขวบ ปัจจุบัน

อายุ ๒๕ ปี สามารถพูดภาษาไทยได้ชัดเจน ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาไทยใหญ่อีก ทำให้เธอมีโอกาสเข้าร่วมกระบวนการ “เครื่องข่ายปฏิบัติงานสตรีไทยใหญ่” หรือ “สาวอน” ตั้งแต่อายุ ๑๗ ปี และกล้านำเสนอเรื่องราวที่ทหารเผด็จการพม่ากระทำต่อสตรีอย่างเหี้ยมโหด ทารุณให้ทั่วโลกได้รับรู้ว่า

“การข่มขืนถูกนำมาใช้เป็นอาวุธในการทำสงครามของทหารในการควบคุมประชาชน ผู้หญิงถูกข่มขืนอายุน้อยที่สุด ๖ ปี อายุมากที่สุด ๖๒ ปี การข่มขืนเกิดในทุกพื้นที่ หลายกรณี ผู้หญิงถูกทหารข่มขืนหมู่ ตั้งแต่ ๓-๓๐ คน

บางกรณีทหารชั้นผู้ใหญ่ข่มขืนให้ทหารผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาดู บางรายถูกข่มขืนแล้วถูกฆ่าตาย และเด็กบางคนหลังจากถูกข่มขืนได้ถูกเผา อวัยวะเพศทั้งเป็น รวมทั้งผู้หญิงท้อง ๓ เดือน ถูกข่มขืนหมู่ ๑๐ คน เป็นการข่มขืนอย่างเป็นระบบ โดยไม่มีกฎหมายลงโทษผู้กระทำผิด และผู้หญิงไม่สามารถเรียกร้องความยุติธรรมได้ เพราะจะถูกทหารฆ่าทั้งครอบครัว หรือถูกตัดลิ้น” ยิ่งกว่านิยาย ยิ่งกว่าโกหก หากคนที่ชื่อ “จ๋ามตอง” ไม่มีตัวตนจริงๆ ให้เห็นจากภาพถ่ายในหน้าหนังสือพิมพ์ ไม่มีประวัติว่าเธอได้รับการยกย่องได้รับคัดเลือกจากนิตยสารแมรี่เคลร์ ให้เป็น ๑ ใน ๑๒ ของผู้หญิงทั่วโลกที่ทำงานเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น เมื่อปี ๒๕๔๘ เธอได้รับรางวัลริบอ กิวแมน ไรท์ อวอร์ด ใน

ฐานะตัวแทนคนหนุ่มสาวที่ทำงานเพื่อสิทธิมนุษยชน และเป็น ๑ ใน ๑๐๐๐ คนที่ควรได้รับการเสนอชื่อเพื่อเข้าชิงรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ และเธอยังเป็นคนเดียวที่ จอร์จ ดับเบิลยู บุช ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเชิญเข้าพบที่ทำเนียบขาว ล่าสุด ได้รับยกย่องให้เป็นวีรสตรีแห่งอาเซียนประจำปี ๒๕๔๘ ของนิตยสารไทม์

การกระทำของทหารเผด็จการพม่าต่อสตรีที่ถูกเปิดเผย เป็นการยืนยันสำหรั้มที่ว่า “ผู้มีกำลังย่อมข่มเหงผู้อื่นที่ด้อยกว่า” โดยไม่ได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีของผู้มีกำลังว่าควรกระทำในทางที่พึงยกย่อง หากผู้มีกำลังจะนำกำลังมาปกป้องคุ้มครอง ดังที่เคยได้ยื่นข่าวจากประเทศเยอรมันว่า มีกระบวนการหนึ่งที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยคุ้มครองช่วยเหลือสตรี ในเวลาใดก็ตาม ตามชอกตรอก ถนน ฦ ที่ใดก็ตาม หากได้ยินเสียงสตรีร้องขึ้น ก็จะได้รับกรช่วยเหลือทันที ผู้กระทำการจะต้องเป็นฝ่ายหาพยานยืนยันความบริสุทธิ์ เพราะจะต้องถูกตั้งข้อหาเป็นผู้กระทำผิดไว้ก่อน ฉะนั้นสตรีในเยอรมันจะมีสวัสดิภาพทางเพศดีมาก ซึ่งตรงกันข้ามกับเรื่องที่คุณจ้ำมตองเล่ามาโดยสิ้นเชิง

ที่หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเพราะวาระวันรณรงค์ต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อสตรีและเด็กเวียดนามมาถึง ประกอบกับพฤติกรรมเช่นนี้ในวันจะเพิ่มความรุนแรง ความหยาบคาย จำนวนผู้กระทำผิดมากขึ้นทุกหย่อมหญ้า ไม่ยกเว้นประเทศไทย ดังที่ผู้เขียนได้อ่านหนังสือ “เมืองไทยในสายตาผม” ของคุณแอนดรูว์ บีกส์ นักเขียน นักพูด นักวิชาการ ฯลฯ ที่มาอยู่เมืองไทยทำงานอยู่ที่เนชั่นสุดลับดาห์ เป็นเวลา ๑๐ กว่าปี ได้เล่าถึงพฤติกรรมของผู้ชายไทย รสนิยมเรื่องเพศรสของชายไทย วิเคราะห์ข้อเขียนของนาย LONGMAN ที่แปลความหมายเมืองไทยหรือกรุงเทพฯว่าเมืองโสเภณีหรือเมืองเซ็กส์นั้น เขาพูดความจริง และเขาเป็นคนกล้าพูดความจริง คนไทยควรจะกล้ายอมรับ

ความจริง เพื่อจะได้นำมาแก้ไข แทนที่จะไปโกรธหรือเผาหนังสือที่เขาเขียนบอกข้อบกพร่องให้ มิฉะนั้นเมืองไทยก็คงจะไม่เจริญในทางที่ดีแน่

คุณแอนดรูว์ บีกส์บอกว่า เพราะผู้ชายไทยมีค่านิยมผิดๆ ที่นิยมการเที่ยวผู้หญิงเพื่อยืนยันความเป็นผู้ชาย ลังเกตโรงแรมมาหรูเมืองไทยมีมากมายเหลือเกิน แม้แต่เพื่อนเขาเองที่มีลูกสาวมาทั้งหมด ๔ คน อยากรู้ได้ลูกชาย พอได้ลูกชายคนแรก ก็ไปฉลองด้วยการไปเที่ยวโสเภณี รวมทั้งนักการเมืองใหญ่ๆ ที่ยามจะเลี้ยงขอบคุณพวกหัวคะแนน ก็ยังพาไปหาโสเภณี เพียงแค่ฝรั่งมาถึงสนามบินเมืองไทย แท็กซี่ก็เสนอเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก พร้อมที่จะแนะนำสถานที่ให้ในราคาค่าตอบแทนเพียง ๔๐๐ บาท ถ้าฝรั่งเป็นนักธุรกิจเงินหนา ก็จะพาไปหาโสเภณีชั้นสูงที่อยู่ในตู้กระจก เขียนบอกเกรดว่า “ธรรมดา” หรือ “ห้าดาว” ชนิดที่คุณแอนดรูว์บอกว่ายังกะขายเนื้อสด (ลืมไปว่าเป็นคนหรือเปล่า)

แม้ว่าคุณแม่ของคุณแอนดรูว์เอง เมื่อเขากลับไปประเทศออสเตรเลีย แม่ไปหาหมอปอแม่บอกหมอมว่าคุณแอนดรูว์ทำงานอยู่ที่เมืองไทยเท่านั้นแหละ หมอก็บอกตากว้างแล้วพูดว่า “บอกแอนดรูว์ให้ระวังตัวดีๆ ละ ประเทศนั้นกำลังจะระเบิดแตกออกเพราะโรคเอดส์อยู่แล้ว”

ช่วงที่คุณแอนดรูว์ไปที่ฮ่องกง ขณะที่คุณแม่แนะนำฝรั่งคนหนึ่งให้รู้จัก ระหว่างจับมือกันเมื่อทราบว่าคุณแอนดรูว์ทำงานอยู่เมืองไทยเท่านั้นแหละ เพื่อนของเพื่อนก็รีบดึงมือกลับทันที เพราะอิทธิพลข่าวร้ายสื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมของชายไทยในประเทศไทยเรื่องการเที่ยวผู้หญิงอย่างนี้เอง แล้วจะไม่ให้คนต่างชาติแปลความหมายของคำว่ากรุงเทพฯดังที่กล่าวมาแล้วได้อย่างไร

แม้แต่ข่าวการก่อกรรมชั่วเราที่ถี่ขึ้น อายุผู้กระทำผิดน้อยลงๆ ไม่ว่าจะเป็นครุบาอาจารย์ ทำต่อนักเรียนประถม นักเรียนทำต่อนักเรียนนักเรียนนั่นเอง ผู้บังคับบัญชาทำต่อนักเรียน

ข่าวการก่อกรรมชั่วเราหนาหู มากคดีขึ้นทุกปี แม้เคยมีกรณีใหญ่ๆ
ผู้กระทำผิดเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ยังชนะคดีได้

ปู้ตาทำต่อหลาน พ่อทำต่อลูก ฯลฯ แม้แต่
หนักบวชทำต่อสีกา เป็นการยืนยันถึงความเลว
ร้ายของพฤติกรรมเช่นนี้ที่ควรแก่การเกิด
กระบวนการรณรงค์ต่อต้านหรืออย่างไร

น้อยรายที่จะจับผู้ก่อการได้ น้อยรายที่จะ
ยอมเปิดเผย เพราะไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลง
แก้ไข หรือลดจำนวนอาชญากรรมชั่วเราลง แม้
แต่จำตอง หญิงสาวไทยใหญ่คุณนี่ก็ยังบอกว่า

“จำตองนับถือผู้หญิงที่กล้าเล่าให้ฟังว่า
เธอถูกทหารพม่ากระทำอย่างไรบ้าง เพราะการ
เล่าให้ฟังอีกครั้ง เหมือนเป็นการถูกข่มขืนซ้ำ แต่
พวกเขาอกล้า เพราะไม่อยากให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับ
ใครอีก และหวังว่ารายงานฉบับนี้จะถูกเผยแพร่
ไปสู่คนทั่วโลก ให้คนรู้เยอะๆ เพื่อจะได้มาช่วย
หยุดการกระทำอันโหดร้ายนี้”

แต่น่าเวทนานักที่ว่า แม้รางวัลเปรียบ
เสมือนการยอมรับของนานาชาติที่หันมาสนใจ
สถานการณ์ในพม่า แต่ถึงกระนั้น เราก็ยังต้อง
ทุ่มเททำงานต่อไป เพราะแม้นานาชาติจะรับรู้
และเข้ากดดันทหารพม่า แต่ความเปลี่ยนแปลง
ยังไม่เกิดขึ้น หญิงพม่ายังถูกละเมิดทางเพศ ชาว
บ้านยังถูกทารุณกรรมทุกรูปแบบ เราจึงต้องทำ
งานต่อไป เพื่อสิทธิและเสรีภาพ เพื่อทุกคนจะได้

มีชีวิตอย่างสันติสุข แม้มันอาจจะเลือนราง แต่
เราต้องหวัง เพราะถ้าไม่ทำอะไรให้เปลี่ยนแปลง
ความหวังจะเป็นจริงได้อย่างไร

ไม่แตกต่างจากเมืองไทยนักที่ยามเกิดกรณี
ขึ้นศาล เพื่อพิจารณาตัดสินลงโทษอาชญากร ผู้
เสียหายก็ถูกซักถามประหนึ่งโดนซ้ำเราซ้ำ จนแม้
ผู้พิพากษาหญิงก็ตะขิดตะขวงใจที่จะนั่งรับฟังข้อ
แก้ตัว การแก้ต่างเพื่อเอาตัวรอด เพราะจำเลย
ไม่ยอมจำนน แม้จะมีหลักฐานยืนยันครบถ้วน
เพียงใด

เคยดูหนังอินเดียเรื่องหนึ่งที่ผู้หญิงอยู่ใน
ห้องล้าฟัง ผู้ชายเข้าไปข่มขืน แต่ผู้หญิงถูกใส่
ร้ายการณกลับตลปัตรผู้ถูกกระทำเป็นฝ่ายผิด
เพราะความปลิ้นปล้อนของทนายจำเลยที่เข้าข้าง
ลูกความ จนทำให้ผู้พิพากษาเกิดความอับอาย ที่
จะตัดสินทั้งๆ ที่รู้ว่าความจริงคืออะไรแท้ๆ
สุดท้ายจึงต้องยอมถอดเสื้อครุยลาออกจาก
ตำแหน่งผู้พิพากษาชดเชยให้แก่หญิงผู้นั้น
เป็นการช่วยบรรเทาความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูก
กระทำ แต่ตัวอย่างดีๆ อย่างนี้เราไม่เคยได้ยิน ไม่
เคยพบในชีวิตประจำวันจริงๆ ในสังคมเมืองไทย
ที่เราได้ยินข่าวเรื่องการก่อกรรมชั่วเราหนาหู
มากคดีขึ้นทุกปี แม้เคยมีกรณีใหญ่ๆ ในทำนองนี้

ผู้กระทำผิดเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ในกระทรวง
ยังชนะคดีได้

เพราะสัญญาชดเชยการข่มขืนเป็นอำนาจ
อย่างหนึ่งที่ธรรมชาติมอบให้ ดังหนังสือคดีเรื่อง
ลิงในต่างประเทศที่น่าออกมาฉายให้ดูทำให้เรารู้
ว่าลิงตัวเมียจะเข้าหมู่ได้ จะต้องได้รับการยอมรับ
จากลิงตัวผู้ที่เป็นจ่า หรือที่แข็งแรงก่อน หากไม่
ยอมเป็นเมียก่อน จะเข้าอยู่ในหมู่ไม่ได้ แสดงว่า
ตัวผู้จะไม่ยอมช่วยเหลือตัวเมียโดยประการใดๆ
ทั้งปวง หากไม่ยอมเอาตัวเข้าเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน

**สัญญาชดเชยนี้ยอมมีในสัตว์ทุกชนิด ไม่
ยกเว้นคน พระพุทธเจ้าจึงตีเตียนเรื่องนี้
รุนแรงมาก เพื่อจะยกฐานะ พัฒนาคุณภาพ
ชีวิตของคนให้ยิ่งกว่าสัตว์ชนิดอื่น** และทรงเห็น
ว่าเป็นเรื่องร้อน เรื่องแย่งที่สุด จนกระทั่งพระ
สูตรบทหนึ่งเขียนถึงเรื่องนี้ชนิดที่มากคนคงรับไม่
ค่อยได้ เช่นที่พระพุทธองค์บอกภิกษุว่าเอา
องคชาติของเธอใส่ในปากงูเห่า หรือเอาเผาไฟยัง
ดีกว่าไปกระทำเมถุนกรรมกับมาตุคาม เป็นต้น

ภิกษุในเมืองไทยได้รับความเคารพนับถือ
เพราะเป็นสายปฏิบัติที่เน้นความเข้มงวดในเรื่องนี้
สีกาจึงรู้สึกปลอดภัยกว่าการคบหากับบุรุษเพศ
ฆราวาส ฉะนั้นแม้ภิกษุต้องการปัจจัย ๔ อย่างใด
จึงได้รับการตอบสนอง จนทำให้เกิดมุมมองจาก
บางคนว่ามาบวชสบาย เพราะไม่ได้สาวไปถึง
เหตุของความสบายว่าท่านต้องเข้มงวดกับตัวเอง
ในเรื่องนี้เพียงใด เพราะถ้าสบายจริง ทำไมคน
บวชจึงน้อยนัก แม้จะมีประเพณีนิยมให้บวชก่อน
เบียดแล้วก็ตาม ความยึดถือที่จะต้องบวชก่อน
เบียดปัจจุบันก็แทบจะหาไม่ค่อยได้

การบวชแม้จะบวชชั่วคราว ก็ยังได้มี
โอกาสไปฝึกฝนตนเองให้ระงับดับกามตัณหา ตั้ง
แต่เรื่องเมถุนกาม ไปจนกระทั่งความเกี่ยวข้องกับ
วัตถุกาม ทำให้รู้จักระมัดระวัง มีกามสังวร
ไม่ปล่อยกายปล่อยใจ ด้วยเสขียวัตถ์ และศีล
สำรวมเป็นรั้วกันการกินที่มีรสเป็นเสน่ห์นำจุดใหญ่
ก็ต้องควบคุมด้วยหลักโภชนาการมัตตัณยุตา ไม่ให้

กินเอร็ดอร่อย ไม่ให้กินเล่นกินหัวไม่ให้กินฟุ่มเฟือย
แต่รู้จักหลักในการกินเพื่อเพียงเลี้ยงชีพไว้ปฏิบัติ
พรหมจรรย์เท่านั้น

การนอนก็ไม่ให้นอนเพราะติดความอร่อย
ในการนอน ที่นอนนุ่ม ห้องนอนสบาย มีความสุข
มีเครื่องนอนบำรุงบำเรอ ต้องนอนอย่างมี
สติสัมปชัญญะ ตื่นด้วยชาคริยานุโยคทุกขณะ
แม้กายจะหลับ แต่ใจจะต้องไม่หลับไหลด้วย แต่
นอนด้วยความรู้ว่าเพียงเพื่อผ่อนคลาย รับประทานอาหาร
วันต่อไป

หากไม่ฝึกหัดในการกิน การนอนให้น้อยไว้
ไม่ควบคุมในการกิน การนอนให้สม่ำเสมอ จิตก็
จะฟุ้งซ่านไปตามกระแสกิเลสที่มักซ่านไปตาม
ผัสสะที่อาศัยตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจเป็นแดนเกิด
กินอาหารอร่อย นอนอร่อย ก็จะต้องมีเรื่องผู้
หญิงมาเกี่ยวข้องด้วย ดังมีคำพังเพยของไทย
ประโยคที่ว่า “เลี้ยงดูปุเลอ” หมายถึงการต้อนรับ
ด้วยอาหารการกิน และการนอน อาจรวมไปถึง
เรื่องหญิงบริการด้วย

ความจริงในประเด็นนี้ ดูได้จากสถานที่
เจริญรมย์ แหล่งอบายมุข แหล่งเที่ยวกลางคืน
แหล่งบริการทางเพศ ฯลฯ ที่จะต้องมีการกินเหล้า
กินของมีเงินเมา กินของเสพติด กินของอร่อยๆ
แปลกๆ สัตว์ที่ปกติเขาไม่กินแถมแกล้มเหล้า
สุดท้ายจบลงด้วยเรื่องหิวหญิงบริการที่มีอยู่ดาษดื่น
ไม่ว่าจะเป็นสีลม สุขุมวิท รัชดา ฯลฯ

อาชญากรรมทางเพศก็เกิดขึ้นตามแหล่ง
เที่ยวกลางคืนเหล่านี้ เป็นเรื่องกินตัวคนไทย กิน
ใจคนรักดีซ้ำๆ ซากๆ และเป็นหนทางหนึ่งในการ
ทำลายทรัพย์สินบุคคลที่สุด

ปรากฏการณ์ในเรื่องดังกล่าวนี้ คงจะเป็น
สาเหตุหนึ่งในบรรดาเรื่องอื่นๆ ที่ทำให้รัฐบาลยุค
พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ ผู้ที่กล้าเปิดเผยตนเอง
ว่าเป็นคนมีศีล ๕ ต้องจัดทำยุทธศาสตร์การจัดสรร
งบฯ โดยให้ความสำคัญแก่แนวคิดการพัฒนา
ประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่ง
ชาติ ฉบับที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔ ที่มีคน

เป็นศูนย์กลางการพัฒนา เพื่อมุ่งสู่สังคมอยู่เย็น เป็นสุขร่วมกัน รวมทั้งได้นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนนโยบายที่รัฐบาลได้แถลง ใช้เป็นแนวทางการจัดทำงาน

โดยรัฐบาลพลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์คนมี คิล ๕ ได้จัดสรรงบประมาณ ๗ ยุทธศาสตร์ คือ

๑. การขจัดความยากจน และพัฒนาชนบท ๕๗,๖๒๐.๔ ล้านบาท หรือ ๓.๗ เปอร์เซ็นต์

๒. การพัฒนาคน และสังคมที่มีคุณภาพ ๕๙๓,๑๖๖.๕ ล้านบาท หรือ ๓๗.๙ เปอร์เซ็นต์

๓. การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้ขยายตัวอย่างสมดุล ๑๘๕,๘๕๙.๗ ล้านบาท หรือ ๑๑.๙ เปอร์เซ็นต์

๔. การบริการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ๔๗,๒๑๕.๕ ล้านบาท หรือ ๓.๐ เปอร์เซ็นต์

๕. การปรับประสิทธิภาพในการใช้พลังงาน ๒,๒๓๒.๒ ล้านบาท หรือ ๐.๑ เปอร์เซ็นต์

๖. การรักษาความมั่นคงและส่งเสริมธรรมาภิบาล ๓๔๘,๘๙๖.๙ ล้านบาท หรือ ๒๒.๓ เปอร์เซ็นต์

๗. การปรับปรุงการบริหารงานภาครัฐ ๓๓๑,๒๒๙.๕ ล้านบาท หรือ ๒๑.๑ เปอร์เซ็นต์

จากตัวเลขที่ปรากฏแสดงให้เห็นแนวโน้มว่าทางรัฐให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน และคุณภาพของคนมากที่สุด เพราะว่าจะพัฒนาอะไรก็ตาม จะได้ผลดีหรือไม่นั้น จะต้องพัฒนาคนก่อน เพราะคนคือกลไกตัวหลักสำคัญในการสืบเนื่องเชื่อมโยงในเรื่องอื่นๆ ทั้งหมด โดยเฉพาะพัฒนาคนรายบุคคลแต่ละคนๆ ที่รู้ว่าตนนั้นยังมีความเสื่อมเรื่องได้อยู่

คนดีน่าจะเป็นผู้นำโดยปริยายไม่ต้องรอแต่งตั้ง หรือไม่น่าจะต้องผ่านกระบวนการแต่งตั้ง เพราะคนดีคือคนที่โลกต้องการ สังคมขาดแคลนอยู่แล้ว ดังกระแสพระราชดำรัสที่เคยตรัสว่าควรช่วยกันส่งเสริมคนดี และอย่าเปิดโอกาสให้คนเลว เพราะเราจะทำได้ดีทีที่สุดเพียง

แค่นี้ ทราบว่าโลกนี้ยังมีคนสองจำพวกอาศัยอยู่ ยิ่งเราได้ผู้นำโดยตำแหน่งนายกที่กล้าเปิดเผยว่าเป็นคนดี มีศีลธรรม รับเราก็ยิ่งควรมีกำลังใจในการทำความดี เพิ่มจำนวนคนดีได้มากขึ้น ทั้งผู้นำคนดีย่อมช่วยเหลือ สนับสนุนให้คนอยากดีทั้งหลายได้สมประสงค์ไปด้วย สังคมไทยที่บ่นว่าแย่ๆ ก็คงจะหลุดพ้นจากความรู้สึกกินใจ รับเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นชนิดกินไม่ลงกันเสียที

คุณชัยรัตน์ วงศ์เกียรติขจร เคยบอกว่า
ใครอยากเด่นเป็นอะไรตามใจอยาก
คงไม่ยากเกินไปเกินใจฝัน
มีศักดิ์ศรีมีพลังไม่ต่างกัน
ทุกชนชั้นหญิงชายทุกนาย นาง
อยากเป็นคนสั่งอำนาจวาสนา
ทั้งบุญมา บารมีที่กว้างขวาง
อยากเป็นผู้ชี้ทำ ผู้นำทาง
เป็นผู้สร้าง ผู้ก่อก็เป็นไป
อยากมีเกียรติเลื่องลือมีชื่อเสียง
แม้เป็นเพียงชั่วครั้งก็ยังไม่ไหว
อยากรูปสวย รวยทรัพย์ ประดับอะไร
สุดแต่ใจอยากเด่นเห็นว่าดี
เป็นคนเก่ง คนกล้า คนสามารถ
โลกประกาศสื่อไกลไปทุกที่
ทุกอาชีพชนชั้นบรรดามี
ต่างเป็นไปตามวิถีที่คุ้นเคย
หากมีใจดงามทุกยามคิด
หากมีจิตดงามทุกยามเอ่ย
คุณธรรมประจำใจไม่ละเลย
และเปิดเผยจริงใจให้ทุกคน
คือคนดี คิดดี ทำดีแท้
ใช้เพียงแค่สร้างภาพให้ลึกลับ
ทุกโมงยามความดีที่ยินยล
จะส่งผลดงามตามกฎเกณฑ์
อยากจะเป็นเช่นไรในชีวิต
เรามีสิทธิ์กำหนดไปโลดเต้น
อยู่ที่ไหนไม่ตกต่ำไม่ลำเค็ญ
ขอให้เป็นคนดี มีศีลธรรม **ก**

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

เวลาประเทศไทยขาดดุลการค้ากับประเทศใด ก็จะไม่ยอมเสียเปรียบ ต้องระดมสมองหาวิธีที่จะได้เปรียบทางการค้า

นี้ขนาดประเทศไทย เป็นเมืองแห่งพระพุทธศาสนา ที่สอนให้คนเสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว ยังคิดเอาเปรียบ ไม่ยอมเสียเปรียบประเทศอื่น

แล้วคิดหรือว่า เราส่งสินค้าไปขายประเทศอื่นๆ มีหรือที่เขาจะยอมเสียดุลเรา ยอมเสียเปรียบเรา ยิ่งเป็นประเทศทุนนิยมอย่างอเมริกา ญี่ปุ่นหรือจีนยุคใหม่ มีหรือที่เขาจะไม่คิดถึงผลประโยชน์ในการมาคบค้ากับไทยเรา

อมพระมาพูด ผมก็ยังไม่เชื่อ....

ถ้าจะมีที่ยอมเสียเปรียบ ก็คงเป็นหน่วยงานเล็กๆ ซึ่งก็แทบจะหาไม่ได้เลย นี่ผมก็เพียงพูดเพื่อไว้

ที่ผมแสดงความเห็นในเรื่องนี้ ก็เพื่อตึงคนไทยเรา โดยเฉพาะผู้บริหารประเทศเราอย่าไปมุ่งรายได้จากการส่งออกเลย มิฉะนั้นเราจะเสียจุดยืน

หรือเอกราชของความเป็นไทย เพียงเพื่อได้เงินต่างประเทศเข้ามาแต่ต้องตกอยู่ในเงื่อนไขต่างๆ นานาที่ทางเขาจะกำหนด ซึ่งบางกรณีก็เป็นเงื่อนไขที่ตีเช่นต้องเป็นสินค้าปลอดสารพิษ แต่ก็ไม่แน่ใจว่า เขาจะเอาข้อนี้มาเพื่อเป็นเงื่อนไขทางการเมือง การเศรษฐกิจ หรือไม่

ในความคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เราไม่เน้นปลูกเพื่อขายแต่ปลูกเพื่อกินให้พออยู่พอกินกันก่อน เหลือจึงขาย และขายอย่างถูกๆ หรือแจกฟรีก็ได้เพราะเราพออยู่พอกินแล้วอย่าคิดแต่การค้ามุ่งหวังผลกำไรจนเลือดขึ้นหน้า อย่างพวกนักเล่นหุ้น หรือนักการค้าแบบทุนนิยมต่างๆ ไปที่ขอเพียงกำไรโดยไม่ใส่ใจด้านศีลธรรม เรื่องเสียสละกลายเป็นปัญหาของพวกเขา

กว่าจะรู้ว่าตัวเองทำร้ายประเทศ ก็เมื่อภูเขา น้ำแข็งละลายจนกลายเป็นน้ำท่วมโลก หรือน้ำท่วมโลกก็ยังไม่รู้ว่าเพราะภูเขา (เห็นแก่ตัว) แท้ๆ!

๒

• บรรยายเมื่อวันที่ ๔ พ.ค. ๒๕๔๗
หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์ ตามคำเชิญของ
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย

• ส.ศิริรักษ์

๓.

การที่พระภิกษุสงฆ์จะมีบทบาทใดๆ ได้ในสังคมปัจจุบัน จำจะต้องถามตัวเองก่อนว่าท่านคือใคร พุดกันอย่างไม่เกรงใจก็คงต้องพุดกันอย่างตรงๆ ว่า ที่คนส่วนใหญ่ไปบวชกันนั้น เพราะต้องการหนีไปให้พ้นจากความยากจนข้นแค้น และที่มาศึกษาเล่าเรียนกันนั้น ก็เชื่อว่ามันคือบันไดแห่งการไต่เต้าไปเพื่อความก้าวหน้าในทางสังคม โดยมีผ้ากาสาหวัดและสังคมาลัยเป็นตัวเอื้ออาทรที่สำคัญ คงมีน้อยท่านที่ต้องการปลุกตนเองให้ตื่นขึ้นจากความโลภโกรธหลง เพราะยิ่งบวชนานเข้าและมียศถาบรรดาศักดิ์

บทบาทของพระสงฆ์ ในสังคมปัจจุบัน

สูงส่งขึ้น ดูความโลภโกรธหลงจะมีมากยิ่งขึ้น เป็นเงาตามตัวด้วยซ้ำไป และพระภิกษุสงฆ์ที่เห็นอานิสงส์ของชีวิตพรหมจรรย์ที่แท้จริงนั้น มีมากน้อยเพียงไร โดยเฉพาะก็ในสงฆ์ที่มีลัทธิบริโภคนิยมเป็นตัวกำหนด ให้ใครๆ พากันสยบยอมสื่อกระแสหลัก ซึ่งแพร่เข้าไปถึงแทบทุกวัด ให้ใครๆ สยบยอมอยู่กับกิงกามเกียรติ อย่างที่ว่ามือใครยาวสาวได้สาวเอา การแข่งขันกันในทางโลกๆ ก็เป็นสิ่งถึงแม้พระก็พากันพอใจ การสำรวจมรรวังหรือการเจริญสมาธิภาวนาเพื่อเข้าหาความตื่นจากราคจริต โลกจริต โทสจริตและโมหจริตนั้นแทบจะไม่มีเอาเลยในสำนักสงฆ์ต่างๆ ไป ศิลลิกขาก็เป็นไปในทางรูปแบบยิ่งกว่าเพื่อความเป็นปกติ แม้พระทุกศีลก็เป็นที่ยอมรับกันทั่วๆ ไปอย่างไม่มีใครความละอายกันเอาเลย แล้วปัญญาจะเกิดขึ้นได้อย่างไร โดยเราต้องไม่ลืมว่าการศึกษาระบบของตะวันตกนั้นไม่ช่วยให้เกิดปัญญา อันเป็นแสงสว่างที่แท้จริง หากให้เกิดอวิชชาที่มีความรู้ว่าเป็นเสียงๆ และอย่างปราศจาก

จุดยืนในทางจริยธรรม ทั้งการเรียนตามอย่างฝรั่งยังเพิ่มพูนอติวาพาทานอีกด้วย

หากพระสงฆ์ต้องการมีบทบาทในสังคม จำต้องปลุกตัวเองให้ตื่นขึ้นก่อน จากการครอบงำของสังคมาลัย ซึ่งมีโครงสร้างอันรุนแรงและอยู่ติธรรม ถ้าพระสงฆ์กล้าพอที่จะปฏิเสธการครอบงำทางโครงสร้างของสังคมาลัย ย่อมจะต้องกลับมาสำรวจตรวจดูตนเองและกำพืดของตน จนไม่มีความละอายในการที่เกิดมาเป็นคนจน และความจนของเราไม่ใช่วิบากกรรมจากอดีต หากเกิดจากการเอาไรต์เอาเปรี๊ยะของสังคมาลัยคักคักติและระบอบทุนนิยมร่วมสมัย ถ้าพระภิกษุแต่ละรูปเกิดมโนธรรมสำนึกขึ้น ย่อมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความยากจน ซึ่งเป็นตัวตนของทุกขลัทธิที่สำคัญยิ่ง

จากการเป็นพระ แม้จะยังไม่ต้องการอุทิศชีวิตทั้งหมดเพื่อพระศาสนา แต่ตราบที่ครองผ้า

กาสาฬภัสตร์ ต้องมีบทบาทในการไม่หลงกลวงตัวเองและผู้อื่นอย่างมีความรู้ตัวทั้งพร้อมอยู่เสมอๆ โดยที่เมื่อหันไปเห็นทุกขสังขารในสังขมมากเท่าไร แนวคิดที่จะไต่เต้าบันไดของสังขมอันจอมปลอมก็ย่อมจะเบาบางลง แล้วเกิดการอุทิศตนเพื่อสังขมขึ้นนี้แหละคือก้าวแรกแห่งการอุทิศเพื่อพระศาสดา ผู้ทรงเป็นต่อตอนที่มาแห่งการเอาชนะความทุกข์ยากทั้งปวง

การที่ใครๆ จะทำเช่นนั้นได้ แม้ผู้ที่ไม่ได้ครองผ้ากาสาฬภัสตร์ ก็จำเป็นต้องมีเวลาเจริญจิตตภาวนาให้เกิดความสงบภายในจนได้รู้จักใช้โยนิโสมนสิการคือการลดความติดยึดในตัวตนลง โดยหันวิถีชีวิตไปในการรับใช้สรรพสัตว์ ยิ่งกว่าเพื่อความยิ่งใหญ่ของตนเอง ซึ่งมักเป็นไปกับความเครียดและความหยิ่งยโสโอหัง หากเป็นไปอย่างเรียบง่ายอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน อย่างปล่อยวางและอย่างจริงใจ

นอกจากนี้แล้ว แต่ละคนจำเป็นต้องแสวงหากัลยาณมิตร ยิ่งในวงการสงฆ์ด้วยแล้ว ถ้ามีกัลยาณมิตรที่เห็นคุณค่าและสาระของชีวิตพรหมจรรย์ นั่นคือสิ่งซึ่งประเสริฐสุด กล่าวคือกัลยาณมิตรย่อมกล่าวเตือนสติไม่ให้หลงผิด ให้กล้าถอนความเห็นแก่ตัวออก ให้ยอมรับความผิดพลาดหมายความว่า การปลงอาบัติที่เนื้อหาสาระคือการยอมรับความผิดพลาด เพื่อสำรวมระวัง จนอาจแก่นึลยสันดานได้ เรื่อยไปจนถึงทำตนให้พ้นไปได้จากความโลภโกรธหลง แม้จะยังไม่ได้ถึงขั้นนั้น ก็ย่อมเห็นโทษของกีนกามเกียรติด้อย่างแท้จริงจนเห็นอานิสงส์ของความสะอาดอย่างสงบ อย่างมีสติวิจรรณญาณ เพื่อเข้าถึงความสว่างในทางปัญญา

ถ้าพระภิกษุสงฆ์เริ่มมีบทบาทกับตนเองได้ เช่นนี้ จึงควรมองต่อไปให้เห็นสภาพของสังขมให้ชัดเจนเป็นประเด็นๆ และรู้จักโยงประเด็นต่างๆ เข้ามาให้เป็นองค์รวม แล้วก็จะได้รู้ว่าตนควรทำอะไรกับตนเองและสังขม โดยกล้าเดินออกนอกทางของกระแสหลัก แม้ในสถาบันสงฆ์เอง ซึ่งกระปลกประเปลี่ยอย่างแทบถึงที่สุดแล้ว

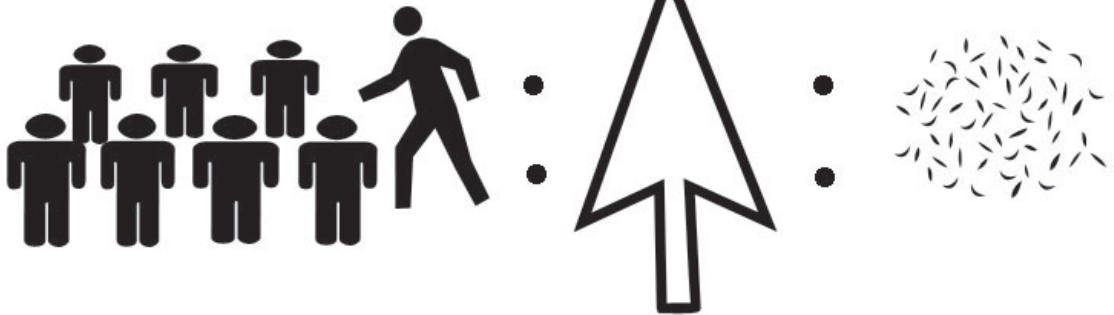
พระกับวัดเคยเป็นแกนกลางในการเป็นแบบอย่างทางวิถีชีวิตของชาวพุทธ ซึ่งมีประเพณีและพิธีกรรมอย่างเหมาะสมกับสังขมกลีกรมอันเรียบง่าย โดยที่ไทยเราเองมีความเชื่อที่ผูกติดอยู่กับ เทภูมิกถา มาก่อน กล่าวคือ ความเชื่อเรื่อง วัฏสงสาร ตายแล้วเกิด นรกสวรรค์นั้น ไม่เป็นที่สงสัย หากบัดนี้สังขมซับซ้อนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะก็สังขมเมืองที่เป็นไปในทางอุตสาหกรรม ที่เดินตามกระแสความคิดอย่างฝรั่งยิ่งๆ ขึ้นไป การสอนพระศาสนาตามรูปแบบเดิมนั้น เกือบจะไร้ความหมายเอาเลยที่เดียว แม้การรับไตรสรณคมและสมาทานเบญจศีล ก็เป็นเพียงรูปแบบไปเสียแล้ว ยังการทำบุญต่างๆ ก็มีการทำบาปควบคู่กันไปแทบทั้งนั้น เช่น ไปทอดกฐินแต่ละที ก็มักเมากัน แม้งานบวชนาค ก็ฆ่าวัวฆ่าควายกัน ใช้เงินทองกันอย่างฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย โดยที่คณะสงฆ์แทบไม่มีคำเตือนในเรื่องเช่นนี้อย่างจริงจัง

เราเคยมองเห็นบ้างไหมว่า เขาวชนแทบไม่สนใจพุทธศาสนาที่เนื้อหาสาระเอาเลย ถ้าเราสื่อกับเขาวชนไม่ได้ พุทธศาสนาจะมีอนาคตได้อย่างไร ทั้งนี้หมายความว่า ต้องกล้าพิจารณาอย่างแยบคายด้วยว่า โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ นั้นเป็นของเล่นยิ่งกว่าของจริง การอบรมเขาวชน โดยร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงกลาโหมนั้นสร้างความหายนะให้พระศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราไปได้ไม่พ้นวัตถุนิยมและบริโภคนิยม ตลอดจนวัฒนธรรมแห่งความรุนแรง ที่มีอยู่ทุกแห่งหน รวมทั้งการนับถือมิถิฉาที่ลืออย่างฝรั่งจนแทบโง่หัวไม่ขึ้นด้วยแล้ว เราจะสร้างวัฒนธรรมแห่งการตื่น ซึ่งก็คือเนื้อหาสาระของพุทธะ และเราจะสร้างอิทธิธรรมในสังขมปัจจุบันได้อย่างไร พระจะมีบทบาทในสังขมร่วมสมัยได้ ต้องรู้เท่าทันโครงสร้างทางสังขม ซึ่งห่อหุ้มไว้โดยอภุศลมูลทั้งสามอย่างหนาแน่น แต่ก็เชื่อว่าเราจะเอาชนะมันไม่ได้ ถ้าเรารู้จักประยุกต์ใช้ทศปารมีทั้งสิบประการที่สรุปรวมลงที่เนื้อหาสาระของท่านศีลและภาวนานั้นแล

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ทฤษฎีเมตทรายเป็นทฤษฎีที่น่าสนใจ
แม้จะระยิบระยับเล็กๆ ก็ตามแต่
สามารถรวมกลุ่มเป็นภูเขาสูงใหญ่มหาศาล!
ยามกระจัดกระจายดูอ่อนแอไร้หลัก
แต่ถ้าให้แห่มาออกัน จะกลายเป็นกำแพงเขื่อน
ที่ขวางกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากได้อย่างมหัศจรรย์!

บ ความเรื่องนี้ชื่อว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง
ทฤษฎีมวลชนกับทฤษฎีหอก กับทฤษฎี
เมตทราย

จะทำงานกับสังคมก็ต้องรู้จักเรื่องของหอกกับ
เรื่องของทราย จะได้ระมัดระวัง และรอบคอบ

“หอก” ไม่ใช่คำด่า เป็นอาวุธชนิดหนึ่ง เป้า
หมายเพื่อพิฆาตฝ่ายตรงข้าม

หอกแบ่งเป็น ๓ ส่วน ปลายหอก-ด้ามหอก-
หัวหอก สัดส่วนพื้นที่แบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์คือ ๑๐-
๘๐-๑๐

ปลายหอก คือผู้นำสีดำ

หัวหอก คือผู้นำสีขาว

ด้ามหอก คือประชาชนทั่วไป ที่ไหลไปตาม
กระแส

ในสงครามมวลชนนั้น ต้องหา “แกน” ให้ได้
และแกนเหล่านี้จะเป็นผู้พาขับเคลื่อน

ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง ล้วนมาจาก
แกนนำที่ก่อการไม่เล็ก จึงแข็งแกร่ง ประชาชน
หรือด้ามหอกก็จะเริ่มคล้อยตาม

ด้ามหอก คือมวลชนทั่วไป ที่พร้อมจะผสม
โรงทุกด้าน

๘๐ % จึงพลั่วหัวน้ำโหว่งาย เพราะบางชะมัด!

นักการเมืองจึงอยากยึดสื่อมาไว้ในฝ่าเท้า
เพราะการยึดสื่อก็คือการมีโอกาสประชาสัมพันธ์
กล่าวคือ จะโฆษณาชวนเชื่อ หรือจะใส่ร้ายป้ายสี
ก็แสนสบาย

๘๐ % ก็พลั่วจะกลายเป็นพลังขับเคลื่อน
ตระหนักรู้จุดคลื่นสีนามิ!

รัฐบาลทุกยุค นักการเมืองทุกพรรค เมื่อมี
โอกาสบริหารบ้านเมือง จึงมักจะทุ่มเทงบประมาณ
เพื่อสร้างภาพตัวเองว่า เก่ง-แฉะ และขยัน
ทั้งๆ ที่ต่อแหล่ลันตี (สำนวนหญิงชายเบียร์)

ทฤษฎีเมตทราย เป็นทฤษฎีที่น่าสนใจ เพราะ
แม้จะระยิบระยับเล็กๆ ก็ตามแต่ สามารถรวม
กลุ่มเป็นภูเขาสูงใหญ่มหาศาล!

ยามกระจัดกระจายดูอ่อนแอไร้หลัก แต่ถ้า
ให้แห่มาออกัน จะกลายเป็นกำแพงเขื่อนที่ขวาง
กระแส น้ำอันเชี่ยวกรากได้อย่างมหัศจรรย์!

หน้าที่ของนักเคลื่อนไหวมวลชน จึงต้องหา
รูปแบบหาแนวทางการจัดการ ที่จะดึงให้
ประชาชนเกิดอารมณ์ร่วมให้สำเร็จ

ฝูงควายแค้ใช้ไม้ไล่ต้อน

แต่ฝูงคนต้องใช้การทำความเข้าใจ-ปลูกเร้า-
ยุแหย่-เสี้ยม

การกว้านพลังมวลชนที่อยู่กระจัดกระจาย
มิใช่ของง่าย

ถ้าใช้เงินจ้างก็อยู่จนหมดงบประมาณ!

ถ้ามาด้วยใจ ก็นานกว่านั้น แต่ความอดทนก็
มีจำกัด ฝ่ายตรงข้ามก็มักจะซื้อเวลา

เมื่อมารวมพลัง หากใครสามารถเจาะได้ ๑
ช่อง ที่นี้แหละเม็ดทราย ก็จะทยอยออกทีละนิด
แบบซ้อาย ค่อยๆ แร่งขึ้นจนกลายเป็นหน้าด่าน

นักเคลื่อนไหว จึงมักมีประสบการณ์ในการ
“เจาะยาง” มวลชน

“มวลชน” ภาวะที่แท้เป็นอภัยภักดี เป็น
กลางๆ ไม่ท้อ ไม่อึด สุดท้ายใครจะพาไป

ผู้นำที่สามารถข่อม้นำเม็ดทรายมาปูลาด
สร้างถนนหนทางมากมาย เกิดประโยชน์ต่อส่วน
รวม

โลกกลมๆ ไบนี้ เจริญได้จากสมองของคน
เพียงไม่กี่คน

ที่เหลือคือผู้บริโภครู้ ก็เท่านั้น มิได้เก่งวิเศษ
แต่อย่างไร ถนัดแต่เดินตาม

การเป็นผู้นำ จึงต้องหนักแน่น มีเมตตาธรรม
พลังมวลชนที่โง่ ก็มักจะตื่นข่าว-หุบเขา-เจ้า
อารมณ์

เป็นความเหน็ดเหนื่อยของผู้บริหาร

สงครามแย่งชิงประชาชนมีตลอดเวลา ไม่ว่า
โลกยุคสมัยใด

ประชาชนก็เหมือนฝูงควาย สำคัญอยู่แต่ว่า
ผู้ไล่ต้อน จะพาฝูงควายไปกินหญ้าที่ท้องทุ่ง

หรือโรงทำลูกชิ้น!

ที่เจ็บช้ำกว่านั้น ก็คือ กลายเป็นลูกชิ้น
สมบูรณ์ก็ยิ่งเกิดทุนบูชาผู้นำคนนั้นๆ มีรู้เสื่อมคลาย

เป็นความฉลาดชั้นฟ้าของมัน

แต่เป็นเวรกรรมของเรา !

๗

คำ
สองคำ

ศิลปะ-ธรรม

ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตปลิดชีพเขา
ไม่เบียดเบียนตัวเราให้หมองหม่น
มีเมตตาอาหารมีผ่อนปรน
นี่เป็นศิลปะข้อต้นที่ควรมี

ไม่ลักทรัพย์จับจ่ายให้เกินเหตุ
แล้วหาเลศตบตาโกงภาษี
ไม่หาลาภทุจริตผิดวิธี
ข้อสองนี้ควรมีไว้ในใจคน

ไม่ผิดลูกเมียใครให้เสียเกียรติ
ไม่หยามเหยียดคู่ครองให้หมองหม่น
สำรวมกามหมั่นตรวจสำรวจจน
เป็นมงคลศิลปะข้อสามท่านปรามไว้

ไม่พูดเท็จเอ็ดอึ้งทำซึ่งเครียด
ไม่ส่อเสียดคนทั้งวงติดทำยิ่งใหญ่
ไม่จ้วงจาบหยาบคายละอายใจ
ศิลปะข้อสี่ใครไรใฝ่ใจทำ

ไม่ดื่มเหล้าเมรัยอย่าใกล้ชิด
แม้เสพติดเสียท่าพาลล่า
มีสติหมั่นคิดพิจารณา
ศิลปะข้อห้ามีประจำให้จงดี

ศิลปะและธรรมห้าข้อให้ก่อเกิด
มงคลเลิศแก่ชีวาเพิ่มราศี
เป็นแนวทางอันพิสุทธ์พุทธวิธี
เป็นธรรมที่ควรคู่แก่ผู้นำ

▶ บุญรอด ปาณปูลณัง

ประสบการณ์ได้ร่วมล้มมาลิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ดาวทิพย์

เกี่ยวกับการอยู่ไฟ รู้แต่เพียงว่ามันคือภูมิปัญญาชาวบ้านที่หมอแผนปัจจุบันก็ต้องยอมรับว่าดี

การเดินทางมาอีสานครั้งนี้ ฉันถือว่าเป็นการมาแนะนำตัวเองในฐานะสมาชิกใหม่ของครอบครัว ถ้าเตาไม่ผิต ยายกับตาคงเป็นคนอุ้มฉันต่อจากแม่กับพ่อ เมื่อแม่แข็งแรงดีแล้ว จึงพาฉันเดินทางกลับสู่เมืองบางกอกอีกครั้ง และนี่คือจุดแรกที่รองรับการเรียนรู้ รูป รัส กลิ่น เสียง สัมผัสของฉัน

ครอบครัวของเราอยู่ในฐานะลูกจ้าง ตอนนั้นฉันยังเด็กจึงไม่รู้สึกรู้ว่าต้องทุกข์กับชีวิตแบบนี้ แต่ถ้าหากฉันโตขึ้นมาอีกหน่อย พ่อที่จะรับรู้อะไร

เราคือผู้ลิขิตกรรม

ฉันไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทอง แต่เกิดมาบนกองกรรม ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาเป็นเวลายาวนาน

พ่อกับแม่เป็นเพียงสามัญชนหาเช้ากินค่ำกับอาชีพกรรมกรมาโดยตลอด ตอนนั้น “เงินเปรียบเสมือนพระเจ้าสำหรับครอบครัวเรา

พื้นเพเดิมของพ่อกับแม่เป็นคนอีสานแท้ๆ จากคำบอกเล่าของยายทำให้ฉันทราบว่า โศครเหง้าของเราอพยพมาจากนครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงรู้สึกภาคภูมิใจในพื้นแผ่นดินอันเคยเป็นถิ่นอาศัยของบรรพบุรุษอยู่เสมอ

หลังจากที่แม่คลอดและพักฟื้นที่ศิริราชจนแข็งแรงพอควรแล้ว แม่ก็พาฉันเดินทางกลับอีสานทันที เพราะตามประเพณีโบราณ เมื่อคลอดลูกเสร็จต้องอยู่ไฟ ฉันไม่รู้รายละเอียด

มากขึ้น ฉันคงรู้ว่าทางสังคมได้ตีตราชนชั้นกรรมกรไว้ในจำพวก “ชนชั้นต่ำ” ฉันไม่ทราบว่าเขาเอาอะไรมาวัดค่า แต่ที่รู้แน่ๆ คือค่านิยมของสังคมไทยมักวัดคนจากเปลือกนอก

ฉันเติบโตมาท่ามกลางชีวิตและการดิ้นรนของมนุษย์ทุกคนในโรงงาน ทุกคนดิ้นรนหาเงินเพียงเพราะความเชื่อที่ว่า เงินจะสามารถบันดาลทุกสิ่ง และพวกเขาต่างเข้าใจว่า นี่แหละคือการทำเพื่อ “ชีวิต”

แม่ชอบเล่าเรื่องตอนเจ็บท้องจะคลอดฉันให้ฟังบ่อยๆ ตอนนั้นถ้าไม่ได้เฮียโอ (เจ้าของโรงงานเจ้านายของพวกเรา) เป็นคนขับรถไปส่งที่ศิริราช ฉันอาจจะต้องคลอดแถวๆ บ้านพักคนงาน พอฉันคลอดแล้ว คนที่ตัดสายรกให้ก็คือยายอ้วน หรือเรียกอีกชื่อว่าเจ้อ้วน ซึ่งพอโตมาอีกหน่อย ฉันรู้สึกไม่ค่อยชอบแก่นัก เพราะแกชอบดูเวลาฉันไป

แอบฉีหลังแท็งก์น้ำหน้าโรงงาน

ฉันมาอยู่กับแม่หลังจากเมื่อเข้าโรงเรียนลัทธิมาลิกขานว่า “ยายอ้วน” ที่ตัดรักให้คือคุณแม่ของอาหมอ พากฟ้าหนึ่ง* ส่วนเฮียโอบคนขับรถก็คือน้องชายของอาหมอพากฟ้าหนึ่ง หรือ “เจ้เจียงใจดี” ของคนงาน

ระยะเวลาเพียง ๕ ปีเท่านั้น ที่ฉันมีโอกาสสัมผัสความอบอุ่นในครอบครัว หลังจากนั้นแล้วภาพของพ่อ แม่ และฉันที่รักกันมากต้องขาดสะบั้นลงในขณะที่ฉันมีอายุเพียง ๖ ปี มรสุมชีวิตช่างโหดร้ายทารุณและโหมกระหน่ำอย่างไม่ปราณี

พอกับแม่เริ่มทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ และรุนแรงขึ้น จนฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองเกิดมาจากความรักระหว่างพ่อและแม่หรือเปล่า

ตอนนั้นฉันเรียนอนุบาลที่วัดใหม่หนองพระองค์ แต่ด้วยสงครามรุนแรงระหว่างพ่อและแม่ได้สร้างรอยร้าวให้ครอบครัวจนยากแก่การแก้ไข จึงเป็นเหตุให้ชีวิตของฉันเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

“บางที กรุงเทพมหานครอาจจะไม่เหมาะสำหรับคนอย่างฉันก็ได้”

แม่ตัดสินใจพาฉันมาอีสาน เพราะไม่อยากให้ฉันอยู่กับสภาพความแตกร้างและเป็นการหนีปัญหา แต่ความจริงย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้น ต่อให้แม่พาฉันไปอยู่ที่ที่ไกลแสนไกลเพียงใด ฉันก็หนีตัวเองและหนีความจริงไม่พ้น เพราะฉันยังคงเป็นเด็กที่ครอบครัวแตกแยกอยู่วันยังค่ำ

ยายและแม่พาฉันไปฝากที่โรงเรียนประจำหมู่บ้าน เพียงแค่ ๓ วันฉันก็สามารถพูดภาษาสำเนียงอีสานได้อย่างชัดเจน แน่ใจว่ามันไม่ได้หัดยากเหมือนพูดภาษาอังกฤษ เพราะมันเป็นภาษาทางสายเลือดอยู่แล้ว

เมื่ออยู่กับฉันจนสภาพทุกอย่างลงตัวและคิดว่าฉันคงโตพอที่จะแยกจากแม่ได้แล้ว แม่จึงตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ สำหรับเด็กที่อายุเพียง ๖ ขวบที่ต้องเผชิญกับความพลัดพราก คงพูดได้

คำเดียวว่า “ปานจะขาดใจ”

แม่ตัดสินใจเช่นนี้เพื่อปากท้องของทุกชีวิตในครอบครัว ทุกคนเจ็บปวดแต่ก็ต้องอดทนสู้ แม่สอนเสมอว่า เกิดเป็นลูกแม่ต้องเข้มแข็งอดทนอย่าอ่อนแอให้ใครเห็น

ทุกครั้งที่แอบร้องไห้ แม่คนที่สอง จะคอยให้กำลังใจและปลอบโยนเสมอ ยายคือแม่คนที่สอง ทุกครั้งที่นึกถึงยายน้ำตาจะพานไหลทุกที

ยายต้องทำงานหนักมาตั้งแต่เด็ก แต่ชีวิตกลับไม่เคยได้สบายสักที แม้จะมีลูกตั้ง ๑๐ คน น่าจะมากพอที่จะช่วยเลี้ยงดูยามแก่เฒ่า แต่ไม่มีเลย ยายกับตาต้องโดดเดี่ยวมาตลอด ไม่เพียงภาระอันหนักอึ้งในรุ่นลูกเท่านั้น แม้แต่รุ่นหลานยายก็ต้องรับภาระเลี้ยงดูโดยไม่ปริปากบ่น ยายมักบอกว่าชาตินี้ต้องหมั่นทำบุญสร้างกุศลไว้เยอะๆ เพราะไม่รู้ว่าชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคนหรือเปล่า

จากชีวิตที่อยู่กับแม่โดยตลอด กลับต้องแยกกันอยู่คนละปากฟ้า สิ่งที่ต้องทำต่อไปก็คือเรียนรู้ที่จะฝึกฝนและช่วยเหลือตนเอง จะไปรอพึ่งแต่แม่กับยายคงไม่ได้ พวกเราเป็นชาวนามาตั้งแต่บรรพบุรุษ หลายคนบอกว่า ชาวนาคือกระดูกสันหลังของชาติ แต่ทำไมชาวนาไม่มีความภูมิใจในอาชีพนี้ และอีกหลายคนกลับดูหมิ่นดูแคลนชาวนา

ฉันต้องเรียนรู้ชีวิตในชนบทแทบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการทำนา ปลูกข้าว หาบน้ำ หาของป่า ฯลฯ

ฉันปักดำเป็นตอนอายุ ๗ ขวบ ถอนกล้าอายุ ๘ ขวบ และเกี่ยวข้าวเป็นตอนอายุ ๙ ขวบ ในตอนนั้นฉันรู้สึกที่ชีวิตชาวนาหาเช้ากินค่ำเป็นชีวิตที่สนุกและมีความสุขมาก ฉันเรียนรู้การใช้ชีวิตทุกอย่างได้อย่างรวดเร็วจนยายคาดไม่ถึง เพราะหลานๆ แทบทุกคนที่เกิดที่กรุงเทพฯ ไม่เคยที่จะมาเยี่ยมยายหรือมาใช้ชีวิตแบบนี้ บางคนกลับดูหมิ่นและรังเกียจด้วยซ้ำไป

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

* ทันทแพทย์หญิงพากฟ้าหนึ่ง ทำงานฟรีที่ชุมชนปฐมอโคก

ไทยนี้รักสงบ แต่ต้องยอมเลือดเพราะ...

ช่วง ๗ วันอันตราย มีคนตาย ๕๕๙ คน
เจ็บเกือบ ๕๐๐๐ คน...

ส่วนใหญ่ตาย
เพราะเมาแล้วขยับ
แทบทุกงาน
ตายทุกที
ทุกที
แล้วจะโฆษณาในทาง
แบบนี้อีกหรือ!

๑. เมาเหล้า

ข้างห้องเป็นใหม่
โต๊ะตรงข้าง...

ตาย!
ลาก ยศ
สรรเสริญ
ของข้า...
โต๊ะข้างโต๊ะ!

๒. เมาอำนาจ

ไทยนี้รักสงบ เลิกรบกันดีกว่า
มาแบ่งกินกัน
ไม่ต้องแบ่งฝ่ายไทย
!?
โธ่โธ่เรื่อง
...จนตลอดชาติ!

๓. เมาสามานย์

ปณินท์! เลือดมองแน่!...ปฏิวัติซ้อน!!!
เนอ! มีแต่...
เรื่องร้ายๆ
ทั้งนั้นเสีย!

ชะตาฟ้าหรือจะสู้
มานะตน...
เราต่อสู้เพื่อในหลวง
จะสู้รบกับทั้งปวง
มหาชนก
ผู้ใดจะขังชนะ
ไต่ กำไทย
รวมใจ สู้ต่อกก-
อย่าง!

๔. เมาโรยยาทรน

6 ติอนปีผ่านไปไวเป็นว่าเล่น มาถึงปีหมู หมอดู
ต่างๆ ทายหักชะตากรรมบ้านเมืองว่าจะเลวร้าย
ไปเสียทุกด้าน ทั้งภัยธรรมชาติและภัยสังคม
เศรษฐกิจการเมือง ดูจะยุ่งเหยิงวุ่นวายไปหมด
ฟังหมอดูคุ่มหมอเดา คงต้องฟังหูไว้หู อนาคตไม่รู้
จะเคราะห์ร้ายหนักหนาสาหัสน่าหวาดกลัวขนาด
ไหน ถ้าเกิดเคราะห์ดีหน่อย ก็ค่อยยังชั่ว

ถึงจะเกิดชั่วร้ายฉิบหายจริงไม่จริงยังไง ลูก็ไม่
ประมาทไว้ก่อนดีกว่าเพราะอะไรๆ ย่อมเป็นไปได้
ที่จะเกิดวิบัติวิฤตต่างๆ นานา สาเหตุจากน้ำมือ
มนุษย์มากก็เล็ดลอดหา พาทำลายล้างผลาญ
ธรรมชาติเพื่อแย่งชิงกอบโกยโดยไม่รู้จักพอเพียง
เมื่อคนแข่งชันกันแล้ว สังคมต้องรับบาปกรรม
ต่ำทรามลง ธรรมดาอ่านว่าทำมะดา

โลกไม่มีอะไรสำคัญเท่าคน คนไม่มีอะไรสำคัญ
เท่าจิตวิญญาณ และคนทำชั่วร้ายยิ่งกว่าสัตว์
เพราะศึกษามากกว่าสัตว์ แต่ไม่ตัดกิเลส

เหตุเดือดร้อนของสังคมทั้งโลก จึงมาจาก
ปัญหาของทุกคนรวมกัน ตั้งแต่บรรดารากแก้วไป
จนถึงพวกหอคอยงาช้าง

อย่างไรก็ตาม คนชั้นรากแก้วเป็นคนเล็ก
คนน้อยไม่ค่อยมีปัญหาผลาญพร่าทำร้ายอะไรได้
แสนล้นต้นพันลึกเท่าคนมีเงินมากอิทธิพลน้อยฉล
ช่างฉลาดแกมโกง

เคราะห์ดีเหลือเกิน ที่เมืองไทยปีนี้ ไม่มีคนชื่อ
ทักษิณ ชินวัตร เพราะเป็นคนอันตราย ห้ามเข้า
ประเทศเด็ดขาด

ทันทีที่ทักษิณโดนโค่นล้มจนหมดอำนาจ
เผด็จการทุนนิยมสามานย์ รัฐบาล คมช.
สามารถประกาศนโยบายใหม่คือเศรษฐกิจพอเพียง
เรามาถึงจุดเปลี่ยนประเทศไทยด้วยก้าวสำคัญอัน
ยิ่งใหญ่

อย่างไรก็ดี น่าเสียดายผู้นำรัฐบาล พล.อ.สุรยุทธ์
ท่านยังเหมือนไม่ค่อยกล้าหาญการเมืองเท่าที่ควร
ไม่รู้ทำไมไปอุ่มผบ.ตร.คนไม่มีทำในยุครัฐตำรวจ
ทักษิณ หรือกระทั่งปล่อยให้รมว.คลังทำ

พอกินพออยู่ เพื่อกอบกู้กำไรชีวิต

● วิมุตตินันทะ

ชี้เพื่อ เช่นหอยบนดิน รับประทานอธิบติสรรพากร ว่าสุจริตสุดท้ายผิดจนต้องไล่ออกและ รมว.ศึกษา ผ่านเอามหา'ลัยรัฐออกนอกระบบทั้งที่ทักษิณยังไม่ บุ่มบ่ามขนาดนั้น

นั่นคือแม่ไล่ทักษิณ โคตรโง่งออกไปได้ มันยัง เหลือระบอบทักษิณทิ้งลื้อลื้อไทยรักไทยตลอด ขุนนางกังฉินสมุนรับใช้ พวกเชื้อชั่วไม่มีวันตาย เหล่านี้ ขึ้นไม่ล้างบางให้สิ้นซากมั่วลูบหน้าปะจมูก งานปฏิวัติคงได้แต่เดินหน้าถอยหลัง เพราะขาด ตัวกล้าดี-กล้าจริง เช่นนี้เอง

ฉะนั้น ใครจะเป็นคนดี มากน้อยแค่ไหน มันมี ดินสีกหนาบาง อย่างคนดีที่ชี้ขลาดตาขาว ไม่ กล้าทำตรงไปตรงมา เช่น สนามบินสุวรรณภูมิ สร้างไม่ได้มาตรฐานทั้งที่โคตรแพงถึงแสนสี่หมื่น ล้านบาท แล้วเออออห่อหมกให้มันเสร็จๆ ทนใจ นาย ใต้รับท่าน เรียบร้อยครับผม เร่งเปิดด้วย ใจร้อนอยากอวดความมั่นใจสมัยระดับโลก พอใช้ไม่กี่วันพังนั่นทรุดนี้ ชายชี้หน้า ของแพงโมโหหาร แต่ใช้งานห่วยแตก มีหน้าไหนรับผิดชอบบ้าง

โดยเฉพาะคนเป็นหัวหน้าผู้นำจำเป็นต้อง กล้าหาญทางจริยธรรมสูงเข้มเต็มๆ พอเพียง

ระบอบทักษิณที่เกิดโง่งกินขนาดใหญ่ได้ง่าย เพราะคนดีแต่เอาตัวรอดโดยตัวเองไม่เป็นโจรด้วย ขณะเดียวกันก็ยิ่งพวยเรือให้โจรนั่งอยู่นั่นเอง คน ที่ยังร่วมไม้ร่วมมือคือยอมมอบตนในทางผิดเช่นนี้ นับว่าคนดีที่ดีไม่พอใช้งานเอาเสียเลย

ความสมานฉันท์กับคนเลวชาติ จึงเป็นปัญหา ดังที่ คมช.และรัฐบาลพลัดทำแต่ต้น การ ประจานความผิดของทักษิณกระทั่งริบพาสปอร์ต พิเศษ แม้จะเข้าไปบ้างก็ยังช่วยให้เหตุการณ์ดีขึ้น

กล้าจนจึงลั่นเหลือ

ประเทศไทยในยุคทักษิณ โดนเชื้อชั่วทุนนิยม มอมเมาผู้คนให้บารวยกันยกใหญ่ ถึงวันนี้ทักษิณ กำลังตกนรกทันตาเห็น บาปกรรมมีจริง นับวัน คนจะยิ่งรู้จักพญายักษ์ทักษิณโคตรกินโง่ง จน ต้องเหยียดหยามว่าเลวทรามแสนสามานย์ จุดนี้

จะช่วยให้คนตาสว่าง เลิกมิจฉาทีลื้อแล้วหันมาสู่ วัฒนธรรมทางเกวียนสายเก่า ซึ่งสั่งสอนกันมา แต่ไหนแต่ไร จนละทิ้งไม่ได้เลยในยุคไหนๆ เช่น ขยัน ประหยัด เสียสละ มากน้ำใจ เป็นต้น

เศรษฐกิจพอเพียงดังพระราชดำริ จึงหนีไม่พ้น ต้องพึ่งตนเอง หากินด้วยหยาดเหงื่อปัสเชิง แบ่ง ปันน้ำใจ ไม่ทำนาบนหลังคน โดยกินแรงหรือกิน ดอกเบี้ยอันน่ารังเกียจ

แต่ทุนนิยมอย่างทักษิณ มุ่งทำเงินมากกว่าทำ งาน ยิ่งให้กินใช้ฟุ่มเฟือย ุให้เป็นที่ท่วมหัว มอมเมาเหล่าห่วยทั่วไทย ทั้งรากแก้วแก่นักเรียน เยาวชนคนรุ่นใหม่ กลายเป็นเหยื่อบริโภคนิยม และติดห่วยเล่นพนันอย่างน่าสงสาร

เรามารู้จุดต้องพลิกผันค่านิยมเหลวแหลก เสียใหม่ หลังจากล้มเหลวสิ้นดีไปมากเกินแล้ว ขึ้นแข่งกันรวยมันจะยิ่งแข่งกันโง่งทุกท่า ดังเช่น ทักษิณพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ายิ่งโง่งแก่ง รวย แล้วไม่โง่งเพราะผมพอแล้ว กลายเป็นเรื่อง โทกหกหลอกคนทั้งประเทศ

ทางแก้โง่งและแก้จน มันไม่มีทางเลือกอะไร นอกจากหันมากล้าจน จนให้เป็น คือมักน้อย น้อยก็พอใจ มักน้อยได้เท่าไร ยิ่งรวยเท่านั้น ตรงกันข้าม ขึ้นมักมากเท่าใดเท่ากับยิ่งจนเป็น เปรตหิวโหยเท่านั้น ความรวยจนจึงต้องนับที่ใจ พอเป็นสำคัญเหนืออื่นใด

ความรวยด้วยการสะสม ไม่ถือว่ารวยจริง คน ขยันหาแล้วกินน้อยใช้น้อย มันรวยแน่นอนแล้ว คนชั้นสูงจึงชี้เกียจรวยด้วยการสะสม ในเมื่อเชื่อ มิวว่าหาใหม่ได้ตลอด จึงไม่จำเป็นต้องกักตุนอะไร ไว้มากเกินไป

โดยนัยดังกล่าวข้างต้น พระบรมศาสดาทรง สอนว่า สนตุฎฐี ปรมิ ธนั สันโดษเป็นทรัพย์ อย่างยิ่ง เป็นชีวิตของคนจนผู้ยิ่งใหญ่ เพราะ สันโดษในการบริโภค โดยขยันสร้างสรรการผลิต ไม่ใช่สันโดษเลยเถิดจนชี้เกียจทำงาน เปล่าสุดโต่ง ปานนั้น ยิ่งเป็นกุศลกรรมยิ่งต้องชวนชวย ไม่มี มักน้อย ไม่มีสันโดษเลย เมื่อทำตัวต้นทุนต่ำ

ทำงานสูงค่า ถึงกล้าเสียสละ หรือกล้าจนได้ เหลือเชื่อ ไม่เหมือนคนจนกระจอก ที่ไม่มีปัญญา ทำมาหารับประทาน หรือกินใช้ไม่เป็นไม่พอ ไม่ใช่ จนตรอกแบบนั้น

สรุปแล้ว คนขยันทำ แล้วกินน้อยใช้น้อย ทุ่ม เลียมทุ่มเลียม มั่นรวยล้นแน่นอนอยู่แล้ว แต่พอ ไม่เก็บกักตุน มันเลยไม่รวยอู้ฟ่าอย่างนายทุน ครั้นเจ็จจกกล้าให้ใจถึงเสียอีก ยอดเหลือสะสม เลยเหมือนจนแท้ๆ แต่กลับเป็นคนจนผู้ยิ่งใหญ่ เช่นนี้แหละ

คาถาเศรษฐี อ อ กะ สะ

โบราณท่านสอนเคล็ดวิชา ใครอยากรวย เชิญ ทางนี้

๑.อุฏฐานสัมปทา ถึงพร้อมเพียรขยัน ผู้หมั่น ทำย่อมหาทรัพย์ได้

๒.อารักขสัมปทา ถึงพร้อมรักษาให้เจริญ รักษาไม่ใช่ดีแต่เก็บ เช่นรักษาโรค คือให้โรคหาย รักษาของก็ต้องสะพัดจัดจ่ายให้เกิดประโยชน์ต่อไป

๓.กัลยาณมิตตา คบหามิตรดีมีคุณธรรม ๔ ศรัทธา ศีล จาคะ ปัญญา

๔.สมชีวิตา เลี้ยงชีวิตด้วยสัมมาอาชีพให้สมค่า สูงคุณ

ทิวฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ข้างต้น เป็นกำไรชีวิต ท่านตาเห็น จะรวยเงินรวยบุญได้ทั้งนั้น ใครจะ รวยทางไหนมากกว่าเชิญตามสบาย อย่าเอาแต่ รวยเงินลูกเดียวก็แล้วกัน เดียวมันจะซ้ารอยทักษิณซ้าชากนำสงสารไม่เข้าท่า อย่าไปเวียนว้ายใน วังวนสงสารอย่างคนรวยไม่เสร็จเลย แทนที่จะ เป็นเศรษฐีแท้ๆ มันกลายเป็นเปรตมากกว่าเสียฉิบ

อนึ่งทิวฏฐธัมมิกัตถประโยชน์อันเป็นประโยชน์ โลกปัจจุบัน แม้กระนั้นที่พวงประโยชน์โลกหน้า ต่ออนาคตสูงขึ้นไปด้วยในตัวเสร็จสรรพ คือ สัมปรายิกัตถประโยชน์ อันได้แก่สัมปทา ๔ มี ศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญา คุณธรรมทั้งหมด ดังว่านี้ เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นของกัลยาณมิตร ซึ่งทุกคนควรคบหา พร้อมทำตัวเองให้เป็นมิตรดี

สหายดี ลังคมสิ่งแวดล้อมดี ไปด้วยกันมาด้วยกัน นั้นเอง

โลกนี้วุ่นวายจริงหนอ

แทบทุกชีวิตมักจะมีปัญหาเป็นทุกข์ในการ ทำมาหากิน หรือยื้อแย่งแก่งชิงลาภยศสรรเสริญ โลภียสุขุ ธรรมดาใครๆ ต่างเป็นทาสโลกธรรมตั้ง ว่านี่ทั้งนั้น ส่วนจะมากน้อยอยู่ที่แต่ละคนจะแบบ หามเอาไว้มอง

เฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษานี้แหละเป็นตัวการ สำคัญที่สร้างคนให้เป็นเสือเศรษฐกิจ เรียนสูงๆ เพื่อจะได้แก่งเอาเปรียบล่าเหยื่อหาเงินได้เยอะๆ

ยิ่งคิดเอามาหา'ลัยรัฐออกนอกระบบ การศึกษา ยิ่งเป็นธุรกิจทุนนิยมเต็มๆ ผู้บริหารมีเงินได้เพิ่ม หลายเท่า ค่าเรียนยิ่งแพง ลูกคนมีตั้งค์เท่านั้นจะมี สิทธิเข้าเรียนได้ ทุกแห่งที่ออกนอกระบบไปแล้ว ตามดูความจริงได้

โลกทั้งโลกต่างทำสงครามเศรษฐกิจอัน ร้ายกาจยิ่งกว่าสงครามทหารรบ คนกลายเป็น ลัทธิเศรษฐกิจ เรียกกันได้ว่าหน้าตาเฉย ไม่ต้องอายุ ใคร แข่งกันเป็นแก่งกาจ คนทำงานผลงานสำเร็จ ยอดเยี่ยม นับถือเป็นนักธุรกิจดีเด่น

คงต้องยกอุทาหรณ์ทักษิณ เป็นตัวอย่างนัก ธุรกิจที่สามารถพลิกผันตัวเองเป็นมหาเศรษฐีใน ช่วงข้ามคืน เคยยกย่องเป็นอัศวินคลื่นลูกใหม่ ต้องนับว่าสามารถสำเร็จผลโลกธรรมยิ่งใหญ่โดย ไม่คาดฝัน รวยทั้งเงินมากทั้งอิทธิพลสูงสุดใน ประเทศ เสร็จแล้วทักษิณวันนี้เป็นอย่างไร บาปกรรมมีจริง ความจริงกำลังปรากฏแจ่มแจ้ง ขึ้นทุกวัน

ทักษิณเป็นตัวอย่างนำศรัทธาหรือนำสงสาร กันแน่ คนรักทักษิณอาจยังมีอยู่มากมายก็ได้ แต่ มันต้องน้อยลงตามจริง

ระบอบทักษิณแบบทุนนิยมสามานย์ จึงเป็น ปัญหาของประเทศไทยอันต้องล้างบาง หันมาถือ หลักเศรษฐกิจพอเพียง ถึงจะมาถูกทาง

ความจริงโลกธรรมสี่มีลาภยศสรรเสริญโลภียสุขุ

แต่อย่าลืมว่ามันมีสี่คู่ คือมีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีสรรเสริญสุข ก็มีนินทาทุกข์ ความจริง มันหนีไม่พ้นเช่นนี้ แล้วจะยึดถือเอาเป็นเอาตาย ได้อย่างไร

การเป็นทาสโลกธรรม เป็นของสนุกนักหรือ มันน่าคิดไม่น้อย ถ้าเห็นทุกข์ของการแย่งชิงกอบ โภภะเพื่อรวยไม่เสร็จ นับว่าเป็นบุญ จะได้คิดอ่าน หาทางออกเพื่อหลุดพ้น จนอยู่เหนือโลกียารมณ์ พวกนี้ให้ได้มากที่สุด เท่ากับอยู่เหนือโลกียะ เป็น โลกุตระวิสุทธิพวคนั้นเอง

โลกธรรมนั้นยิ่งใหญ่ เพราะรวมทุกสิ่งที่คุณ หลงกินสุขดื่มเสพ ทั้งกามคุณ และอบายมุข ล้วน อยู่ในโลกธรรมทั้งสิ้น เมื่อใครถือว่าเป็นลาภเป็น กำไรชีวิตที่ต้องไล่ล่าไขว่คว้ามาสุดกำลัง ผู้นั้น ต้องเวียนว่ายในวังวนขึ้นสวรรค์หลอกๆ ตก สวรรค์ลงนรกแท้ๆ กลับไปมาซ้ำซากไม่เสร็จ ไม่เข็ดหลาบอยู่ชาติแล้วชาติเล่า

ชีวิตถ้าไม่เอาโลกธรรมเป็นสรณะ หันมามาก น้อยสั้นโตชะเรียบง่ายสมถะ มันแสนสบายดี พัง ง่ายพุดง่ายแต่หลายคนทำไม่ได้ ถึงอย่างไรหาก รู้แจ้งเห็นจริงตาม เมื่อพยายามให้ได้ประโยชน์ กำไรจากการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชีวิต ถึงจะไม่โมฆะเสียเปล่า ไม่เอาถ่านอะไรเสียเลย เต็มใจจะเป็นอย่างท่านว่า คือซึ่งหมาเกิด จะแย่ง ตายแค่นี้

ธรรมดาคคนไม่คิดอะไร ย่อมไม่ทันรู้หรือกว่า ชีวิตมันน่าจะมีสาระกำไรตรงไหนบ้าง ไม่ใช่ดีแต่ กินสุขดื่มเสพ ได้ลมๆ แล้งๆ หรืออย่างเก่งเป็นขี เป็นเยี้ยว ผ่านไปมันมีอันใดเป็นแก่นสารลัจะ

ใครๆ ต่างรู้ดีว่าเกิดมาตัวเปล่า เสร็จแล้วถึง วันปิดฉาก ชีวิตจิตวิญญาณมันควรจะเจริญขึ้น หรือเสื่อมลง มีก็คนแน่ใจว่าได้ลดละโลกโภภะ หลงอย่างน่าพอใจ เมื่อกิเลสไม่ลดน้อยถอยลง เลย ชีวิตจะมีอะไรดีขึ้น มันมีสองทาง ต้องเลือก ข้างหนึ่ง ไม่ทำให้มันลด มันย่อมหนาขึ้นทุกวันคืน ทุกเดือนปี จึงเรียกว่าปุถุชนคนกิเลสหนายังไงล่ะ

ชีวิตที่จมปลกตักดานกับโลกธรรมกินสุขดื่มเสพ

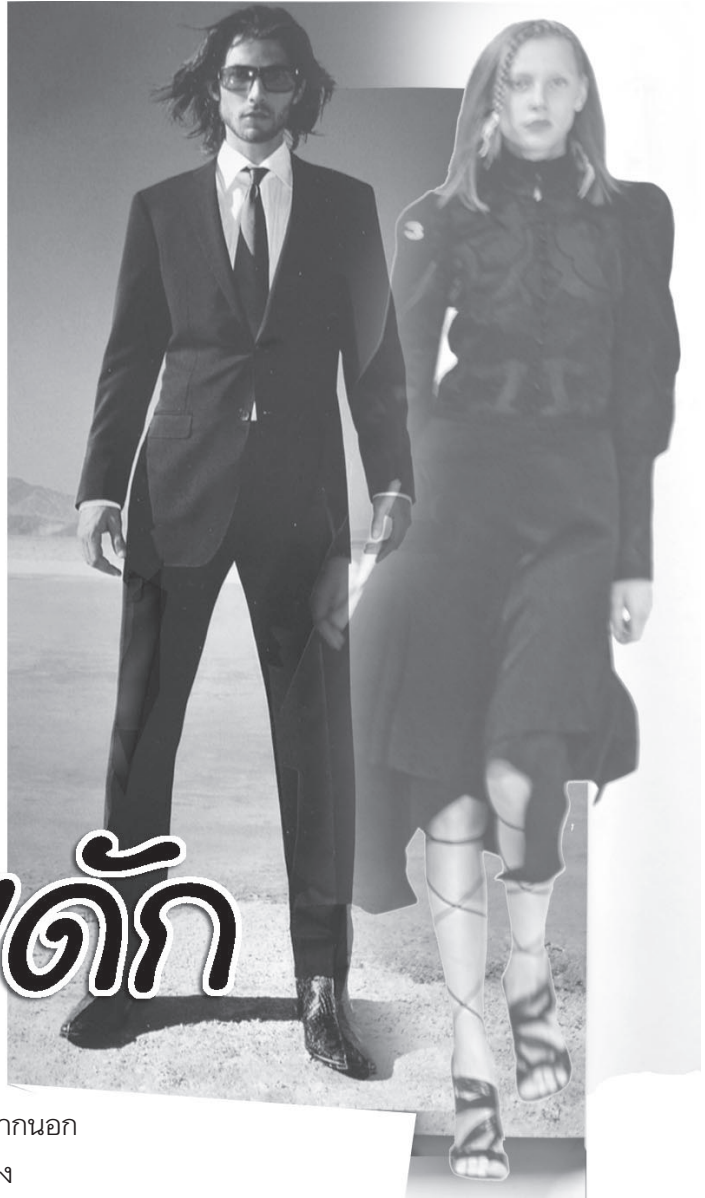
ต้องสู้รบปรบมือแย่งหากินหาอยู่ ทำบาปจอง เหวจงอกกุศล กลายเป็นคู่กัด เป็นโจรพิตพาดพัน กันที่ใครที่มัน มันดิบดิสบายตรงไหนได้กำไรอะไร ไม่ทราบ ไม่คิดไม่รู้ ต่อสู้กระเสือกกระสนกันไปไม่ จบไม่สิ้น ไม่ต้องดิ้นรนเองก็ได้ แต่ดูเขาทำให้เต็ม ตา มันน่าเหนื่อยแทนตายซัก

ชีวิตที่ต้องแย่งหากินหาเงินหาทองกำไรด้วย เลศเล่ห์ แน่นอนว่า มันต้องทุจริตมากกว่า จะคุย ว่าสุจริตยังงี้ก็ฟังยาก เมื่อต้องปกปิดซ่อนเร้น มันฟ้องอยู่ในตัวว่าน่าอายไซ้ไหม ถึงเปิดเผย โปร่งใสไม่ได้ขึ้นรัฐชด คนถูกเอาเปรียบจะไม่สบายใจ เสียตายที่โดนเชือดเฉือนพาดพันโดยไม่ค่อยเต็ม ใจประมาณนั้น ยิ่งเอากำไรมากล้นเท่าไร รู้กันดี ว่าน่าเกลียด ความสง่างามในการหากำไรซื้อขาย มันไม่มีนอกจากจะแน่ใจว่าตั้งใจให้กำไรมันชื้อ เห็นๆ ขึ้นค่าแบบบุญนิยม มันไม่มีวันรวยเงินเสีย อีก

วันๆ เมื่อต้องวุ่นวายหากินหากำไรจากคน หนี ไม่พ้นต้องทุจริต ต้องเกิดโลภะ โทสะ จิตใจเต็มไป ด้วยนิเวศรบกวนตลอดมาบ้างน้อยบ้าง นรก น้อยใหญ่ทันตาเห็น เราต่างเป็นอยู่ทุกค่าเช่าสาย บ่ายเย็น เมื่อไหร่ใครจะเห็นทุกข์ของเสีย โลกธรรมสัตว์เศรษฐกิจ

สรุปกำไรชีวิต หากคิดได้ จะไม่ค่อยยี้หระกับ เงินทองของมาया หันกลับมาศรัทธาเศรษฐกิจ พอเพียงเลี้ยงชีวิตสมถะ แก่นสาระอันน่าชวนชววย คืออาริยทรัพย์ของอาริยชน ดังที่สมณะโพธิรักษ์ ท่านสรุปปฏิญญามิกัตถประโยชน์ไว้ให้เข้าใจปฏิบัติ ยึดถือลึกซึ้ง เพื่อพึ่งตนจนให้คนอื่นพึ่งได้ด้วย โดยขยัน สร้างสรร สร้างมิตร ชีวิตประเสริฐ พรุ่งพร้อมทั้งสัมปรายิกัตถประโยชน์เบื้องหน้าสูง ขึ้นด้วย ศรัทธา ศิล จากะ และปัญญา อาริย- ทรัพย์เหล่านี้คือองค์นำพา กำไรชีวิตที่อิสระจาก กิเลสนิเวศน์ให้แก่ท่านผู้เจริญก้าวหน้ายิ่งๆ

ข่าว คนเฉย

กับดัก

สิน คำตัวนี้ชายตีมักๆเป็นเสื้อผ้ามาจากนอก
ได้มีการขอข้อวิจารณ์จากลูกค้าทั้งชายหญิง

ต่อไปนี้เป็นสัมภาษณ์ ชนิดคำต่อคำ

ผู้จงรักภักดีสินค้าฝ่ายหญิง ที่ชอบยี่ห้อนี้
เพราะที่เขาดิไซน์ที่แปลก ไม่เหมือนใคร เปรี๊ยะ
เสมือนงานศิลปะชิ้น๑แต่เราสามารถสวมใส่ได้จริง
เมื่อใส่แล้วก็พลอยทำให้เรารู้สึกสนุกไปด้วย และ
สร้างอารมณ์ที่แตกต่างกันไปเช่น สมมติว่า ถ้า
เลือกใส่ชุดที่ดูมีดิไซน์สวยอย่างหนึ่งอย่างใดก็จะดู
เหมือนกันกับทุกคน แต่พอใส่ยี่ห้อนี้ เราจะดูต่าง
ต่างจากคนอื่นทันที ซึ่งตัวเองเป็นคนชอบของ
แปลกๆ

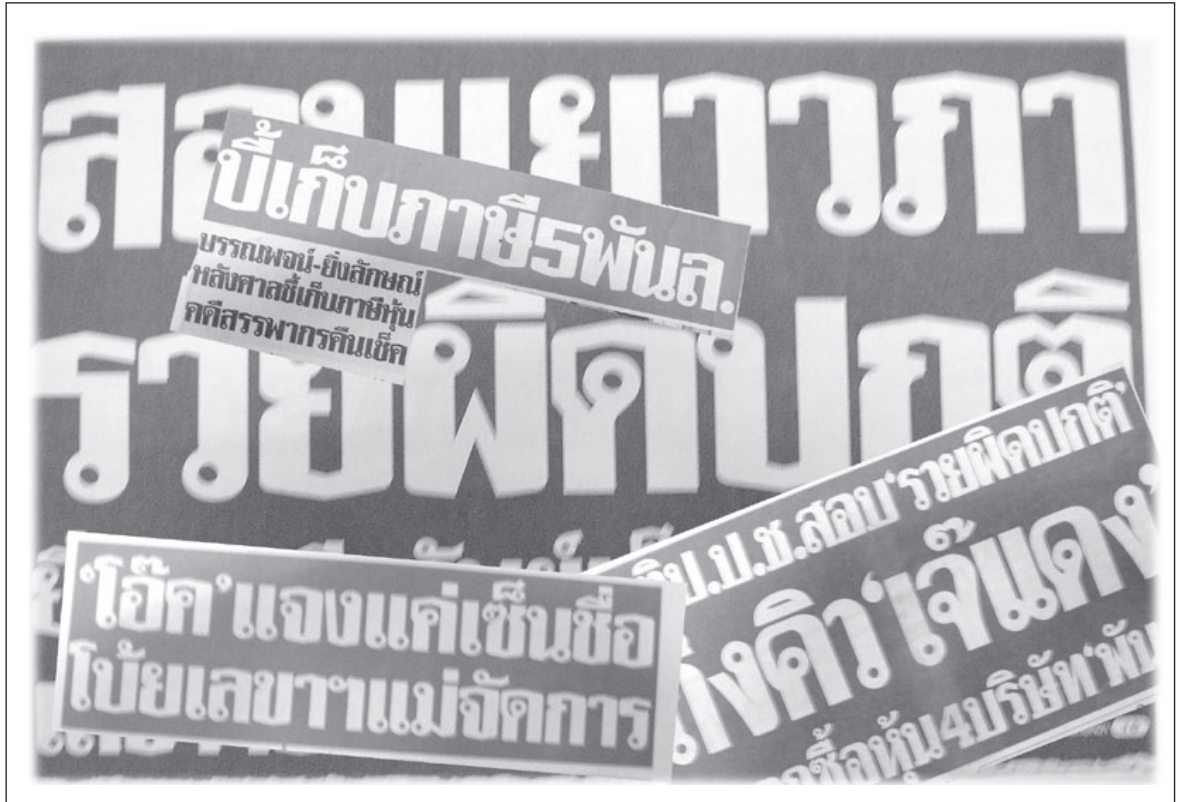
ผู้จงรักภักดีฝ่ายชาย ที่ชอบเพราะดิไซน์ของ
เขามีลูกเล่น โคร่งเหลือก็แตกต่าง ไม่เหมือนใคร
ยิ่งลูกเล่นเล็กๆ น้อยๆ ของเขา นับเป็นราย
ละเอียดที่น่าสนใจมาก

...มีการออกไลน์ อื่นๆ มาเสริมแบรนด์ของเขา
ให้มีความหลากหลาย ... น่ารัก ... ชอบ แม้
กระทั่งไลน์ที่ค่อนข้างเรียบ ก็ยังมีลูกเล่นที่น่าสนใจ
... /

๒

ชั๊ดฟุ้นโตนลูม
 ฟุ้นหวนพรมใส่หน้า
 ลมพัดฟุ้นกลับมา
 บาบย้อนหาคนทำ

ชั๊ดฟุ้นโตนลูม

WS: ศาสดาประทับ ณ พระเชตวันมหา-
 วิหาร ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่บัดนี้เท่านั้น แม้
 ในกาลก่อน พระเวทที่ตกก็ไม่อาจกระทำความ
 สะดุ้งหวาดกลัวแก่เราได้เลย”

แล้วทรงแสดงพระธรรมเทศนานี้

.....

ในอดีตกาล มีเด็กคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูล
 ภูมูมพี (คนร่ำรวย) ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ขณะที่
 กำลังเล่นสนุกอยู่กับเพื่อนๆ ที่โคนต้นไทรใกล้
 ประตูบ้าน

ปรากฏมีหมอยาคนหนึ่ง ซึ่งกำลังท้อแท้
 เพราะตกงาน หาลูกค้าเพื่อรักษาโรคไม่ได้เลย มา
 ถึง ณ ที่ตรงนั้น บังเอิญเขามองเห็นงูเห่าตัวหนึ่ง

นอนหลับอยู่ โพล่หัวออกมาจากค้ำคอบไม้ พลัน บังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นมาว่า

“วันนี้เรายังหาลูกค้ำไม้ไม่ได้แม้สักรายเดียว เห็นทีจะต้องหลอกเด็กๆ พวกนี้ให้งูกัด จะได้ เยียววาร์กษา เราก็คงจะได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งไปบ้าง เป็นแน่”

จึงได้กล่าวกับพวกเด็กๆ ว่า

“เฮ้! เด็กๆทั้งหลาย มีข่าวดีจะบอกให้ ถ้า พวกเธอพบเห็นลูกนกสาธิตา จะจับเอาไว้ไหม”

“จับ...จับ...พวกเราจะจับๆ ไว้แน่ๆ”

หมอยาหลอกให้เด็กๆ ดีใจแล้วก็ช่วยต่อไปว่า

“จงดูตรงค้ำคอบไม้นั้นเถิด เห็นหัวลูกนกสาธิตา โพล่มาหน่อยหนึ่งหรือไม่ มันกำลังนอนหลับอยู่ จับได้ง่ายมาก”

เด็กน้อยที่เป็นลูกของกุฎุมพีไม่รู้ว่า นั่นเป็น หัวงูจึงปีนขึ้นไปยังต้นไม้นั้น พอถึงตรงค้ำคอบไม้ ก็ จับงูที่หัวยกขึ้นมา ครั้นเห็นเต็มตัวพลันก็รู้ได้ทันที ว่า นี่เป็นงู ก็มีได้ตกใจแต่ประการใด รีบกำไว้แน่น แล้วเหวี่ยงทิ้งไป

งูพิษปลิวตกลงจากต้นไม้ หล่นใส่คอของ หมอยาพอดี งูจึงงัดแล้วรัดคอหมอยาไว้แน่น เกิดเสียงดังกรู๊บบๆ ทำให้หมอยาล้มลงตายอยู่ที่ ตรงนั่นเอง แล้วงูก็เลื้อยหนีไป

ทั้งเด็กๆ และผู้ใหญ่พากันมามุงดูศพ ห้อมล้อมกันแน่นที่โคนต้นไม้ใกล้ประตูบ้านนั่นเอง เด็กน้อยกุฎุมพีจึงกล่าวให้คนทั้งหลายฟังว่า

“ชายผู้นี้หลอกเราให้จับงูเห่า หาวว่าเป็นลูก นกสาธิตา เขาบอกด้วยเจตนาหยาบช้าเลวทราม บัดนี้เขาถูกงูนั้นกัดตายไปเสียแล้ว”

หากใครต้องการฆ่าคนที่ไม่ฆ่าเอง และคนที่ ไม่ใช่ผู้อื่นฆ่า คนนั้นยอมถูกฆ่าเสียเอง เหมือน ชายผู้นี้ถูกงูกัดตาย

หากใครต้องการฆ่าคนที่ไม่เบียดเบียน และคนที่ ไม่ใช่ผู้อื่นให้เบียดเบียน คนนั้นยอมถูก ฆ่าเสียเอง เหมือนชายผู้นี้ถูกงูกัดตาย

คนที่กำฝุ่นไว้ในมือ แล้วขีดฝุ่นทวนลม ฝุ่น นั้นยอมทวนกลับใส่เขาเสียเอง เหมือนชายผู้นี้ ถูกงูกัดตาย

ผู้ใดประทุษร้ายคนที่ไม่ประทุษร้าย ซึ่ง บริสุทธิไม่มีความผิด บาปยอมทวนกลับใส่เขา เสียเอง เหมือนฝุ่นที่เขาขีดไปทวนลม ฉะนั้น”

.....

ครั้นพระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“หมอยาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตใน บัดนี้ ส่วนเด็กลูกของกุฎุมพีก็คือเราตถาคต”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๘๓
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๘๒๖)

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง เรือโดยสาร ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมณะ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง

โทร. ๓๗๕-๒๓๖๙, ๓๗๕-๘๙๙๐

๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตอโศก

๑. สมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสงบสุข

การเจริญสมาธิภาวนาด้วยเทคนิควิธีการแบบต่างๆ อาทิ การเพ่งลมหายใจเข้าออก เป็นต้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเป็นไปเพื่อสร้างความสุขสงบของจิตในปัจจุบัน (ทิฐฐุธรรมสุขวิหาร) จนเกิด **ปฐมฌาน** (มีวิตก วิचार ปิตี และสุข เกิดแต่วิเวกอยู่) **ทุติยฌาน** (ลดวิตก วิचार เหลือแต่ปิตีและสุข เกิดแต่สมาธิอยู่) **ตติยฌาน** (ลดปิตี เป็นผู้มื้อมุเบกขามีสติอยู่เป็นสุข) และสุดท้ายบรรลุ **จตุตถฌาน** (ละสุข ละทุกข์ ดับโลมนัส โทมนัส เหลือแต่อุเบกขา เป็นเหตุให้สติบริสุทธิอยู่) การสะกดจิตตัวเอง (หรือเรียกว่าการเจริญสมาธิภาวนา) ไม่ว่าจะด้วยเทคนิควิธีการใดก็ตาม จนจิตมีความสุขสงบตั้งลึกถึงชั้นฌานในแต่ละระดับแบบนี้ ล้วนจัดอยู่ในกลุ่มสมาธิภาวนาประเภทนี้ทั้งสิ้น

ลักษณะของสภาวะจิตที่เกิดจากการปฏิบัติสมาธิภาวนาประเภทนี้ จะอุปมาเหมือนกับสภาวะของน้ำที่สงบนิ่ง โดยไม่มีฝุ่นผงฟุ้งลอยขึ้นมาบรบกวน อันทำให้น้ำมีสภาพที่ใสสะอาดสงบ

ตะกอนของกิเลสตัณหาในรูปนิรวรณ ๕ ได้แก่ **กามฉันทะ** (ความพอใจในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) **พยาบาท** (การคิดร้ายต่อผู้อื่น) **ถีนมิทธะ** (ความง่วงเหงาซึ่มเซา) **อุทธัจจะกุกกุจจะ**

เมื่อกิเลสตัณหาในรูปของนิรวรณ ๕ ตกตะกอนนอนก้นลง เพราะการประคองจิต ไม่ให้มีอารมณ์อะไรมารบกวนต่อเบื้อง ในระยะเวลาหนึ่ง จิตก็จะเข้าสู่สภาพของความสงบสุขสงบ

(ความฟุ้งซ่าน) และ**วิจิกิจฉา** (ความลังเลสงสัย) เปรียบได้กับตะกอนของฝุ่นผงที่ปะปนอยู่ในน้ำ

ถ้าประคองจิตให้จดจ่อที่อารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง อาทิ ลมหายใจเข้าออก เป็นต้น เมื่อมีความรู้สึกนึกคิดอะไรเกิดขึ้น จนทำให้จิตวอกแวก ก็พยายามสลัดออกๆ และดึงจิตกลับมาจดจ่อที่อารมณ์นั้นๆ เหมือนการประคองแก้วน้ำให้หนึ่ง ถ้ามีแรงอะไรจะมากกระทบแก้วน้ำจนอาจทำให้น้ำกระเพื่อม ก็คอยปิดออกๆ แล้วพยายามประคองแก้วน้ำให้หนึ่งสงบตลอดเวลาในไม่ช้าฝุ่นผงก็จะ

ค่อยๆ ตกตะกอนนอนกัน จนทำให้น้ำมีสภาพที่นิ่งใสสะอาดสงบฉันใด

เมื่อกิเลสตัณหาในรูปของนิวรณ์ ๕ ตกตะกอนนอนกันลง เพราะการประคองจิตไม่ให้อารมณ์อะไรมารบกวนต่อเนื่องในระยะเวลาหนึ่ง จิตก็จะเข้าสู่สภาพของความสงบที่เป็นฉานระดับต่างๆ ฉะนั้นเหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อใดที่มีแรงจากภายนอกหรือผัสสะมากระทบ ตะกอนของกิเลสตัณหา ก็มีโอกาสนะพุ่งลอยขึ้นมาใหม่ ทำให้สภาวะแห่งความสุขสงบของจิตสูญเสียไป ความสุขสงบที่เกิดจากสมาธิภาวนาแบบนี้ จึงเป็นเพียงความสุขสงบชั่วคราวที่ไม่จีรังยั่งยืน หากอยากจะได้ก็ต้องพยายามฝึกสะกดจิตให้สงบนิ่งด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ ตลอดเวลา ซึ่งถ้าไปติดความสุขสงบดังกล่าวแล้ว ก็ต้องคอยปลุกตัวหนีจากสังขมไปหาสถานที่สงบสงัด เพื่อบำเพ็ญสมาธิภาวนาในแนวทางแบบนี้ไปเรื่อยๆ เหมือนพฤติกรรมของฤๅษีชีไพรต่างๆ

สุดท้ายก็กลายเป็นคนที่หมดสมรรถนะ ในการรังสรรค์สิ่งที่เป็นคุณประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม จนถูกตราหน้าได้ว่าการปฏิบัติสมาธิภาวนาแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับการติดยาเสพติด เพียงแต่ไม่ใช่เป็นการแสวงหาสารเสพติดจากภายนอกตัวมาเสพ อันก่อให้เกิดการเบียดเบียนคนอื่นเท่านั้น (สาร Endorphine ที่ร่างกายผลิตขึ้นเมื่อจิตมีความสุขสงบเข้าสู่ภาวะสมาธิ อันทำให้เรารู้สึกเป็นสุขนั้น เป็นสารกลุ่มเดียวกับที่พบในฝิ่น)

๒. สมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อญาณทัสสนะ

การเจริญสมาธิภาวนาที่มีวัตถุประสงค์หลักเป็นไปเพื่อการเกิดญาณทัสสนะ หรืออภิญญา ๕ (จนมีศักยภาพของจิตที่จะไปรู้ไปเห็นเรื่องราวต่าง ๆ เกินกว่าสถานะตามธรรมชาติของจิตทั่วไปที่จะมีศักยภาพทำเช่นนั้นได้) จะจัดอยู่ในสมาธิภาวนาประเภทนี้

การปฏิบัติสมาธิภาวนาประเภทนี้จะอาศัยจิตที่มีความสงบในระดับหนึ่ง หลังจากการ

สะกดจิตตนเองด้วยเทคนิควิธีต่างๆ อาทิ การเพ่งลมหายใจเข้าออก การเพ่งลูกแก้ว หรือพระพุทธรูป เป็นต้น ป็นภาพเป็นรูปนิมิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพนิมิตที่เป็นแสงสว่าง ลูกแก้วที่ใสสว่าง หรือพระพุทธรูปที่เป็นแก้วผลึกใสสว่าง ฯลฯ จิตที่จดจ่ออยู่กับภาพนิมิตต่างๆ จนเห็นชัดเจนเหมือนในเวลากลางวันแสดๆ แบบนี้ จะเป็นเทคนิคในการพัฒนาศักยภาพของจิตให้เกิดพลังการรับรู้มากขึ้นจนสามารถจะเหนี่ยวนำจิตที่มีพลังงานเพิ่มขึ้นนั้นไปรู้เห็นสิ่งต่างๆ เกินกว่าศักยภาพของจิตทั่วไป

อุปมาเหมือนแก้วน้ำที่ประคองไว้สงบนิ่ง จนฝุ่นผงที่ปะปนอยู่ในน้ำตกตะกอนนอนกันหมดแล้ว ถ้าเพ่งพิจารณาต่อไปก็จะสามารถเห็นสิ่งต่างๆ ที่อยู่ภายในแก้ว หรืออยู่ข้างหลังแก้วได้ชัดเจนโดยไม่ถูกฝุ่นผงบดบัง หรือเปรียบเหมือนกับคลื่นแสงอาทิตย์ ซึ่งถ้าอาศัยแว่นขยายช่วยรวมลำแสงให้เป็นระเบียบสูงสุดโฟกัสจุดเดียวแล้ว คลื่นแสงที่รวมสูงสุดดังกล่าวก็จะมี ความเข้มข้นของพลังงานเพิ่มมากขึ้นจนสามารถเผากระดาศให้ลุกเป็นไฟ ตลอดจนสามารถก่อให้เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ ที่แสงอาทิตย์ปกติไม่อาจกระทำได้ เป็นต้น

แต่เมื่อมีสิ่งรบกวนจากภายนอกมากระทบจิต จนทำให้ตะกอนของกิเลสตัณหาหรือนิวรณ์ ๕ พุ่งลอยขึ้นมาอีก พลังงานพิเศษและนิมิตที่เคยเห็นนั้นๆ ก็จะถูกบดบังหรือบิดเบือนไปจากความจริงตามความเป็นจริง ญาณทัสสนะที่เกิดจากสมาธิภาวนาแบบนี้จึงไม่เที่ยงแท้ยั่งยืน

ซ้ำร้ายไปกว่านั้น การมีญาณทัสสนะรู้เห็นสิ่งเหนือธรรมชาติปรกติ อาทิ เห็นอดีตชาติ เห็นเหตุการณ์ในอนาคต การอ่านใจคนอื่นได้ ตลอดจนการทำให้เกิดอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ฯลฯ จะเป็นช่องทางให้ได้มาซึ่งลาภ ลักการะ เสี่ยงสรรเสริญ ครั้นบุคคลผู้นั้นไปหลงติดในลาภ ลักการะ เสี่ยงสรรเสริญที่ได้รับแล้ว ตะกอนของกิเลสตัณหาอุปาทานก็จะพุ่งลอยขึ้นมาบดบังญาณทัสสนะบริสุทธิ์ที่เคยรู้เคยเห็น ทำให้นิมิตหรือสิ่งที่เห็นใน

สมาธิภาวนาเริ่มกลับกลายเป็นไม่ใช่ของจริง แต่เพราะความหลงในลาภ ลักการะ เสี่ยงสรรเสริญที่ได้รับ ถึงรู้ว่าความสามารถพิเศษที่เคยมีเคยได้ เหล่านั้นได้เสื่อมไปแล้ว แต่ก็งะโกหกหลอกลวง บรรดาลูกศิษย์ลูกหาและประชาชนที่มากرابไหว้บูชาต่อไป ว่าตนยังมีความสามารถพิเศษนั้นๆ อยู่ สุดท้ายก็นำไปสู่การสร้างอภุศลร้ายแรง หากเป็นพระภิกษุก็เป็นความผิดรุนแรงถึงขั้นอาบัติปาราชิก เนื่องจากไปอวดอุตริมนุสส-ธรรมที่ไม่มีในตน

นอกจากนี้การไม่ตระหนักถึงขอบเขตข้อจำกัดของพลังงานที่เกิดจากการรวมจิตให้เป็นสมาธิ ประกอบกับการปรุงแต่งเชื่อมโยงปรากฏการณ์พิเศษเหนือธรรมชาติปรกติของจิตดังกล่าว เข้ากับความเชื่อในเรื่องภูติผีวิญญานนอกตัว รวมทั้งลัทธิเทวนิยมลักษณะต่างๆ ก็มีแนวโน้มจะนำไปสู่ข้อสรุปโดยตรรกะที่ผิดๆ ได้ว่า ปรากฏการณ์พิเศษอันเกิดจากพลังงานของจิตที่รวมเป็นสมาธินั้นๆ (ซึ่งอันที่จริงมีขอบเขตจำกัด) เกิดจากพลังของเทพหรือพระเจ้าองค์ต่างๆ (ตามความเชื่อในวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน) ซึ่งมีอำนาจยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต จนสามารถควบคุมสรรพสิ่งในโลกได้ แล้วก็เกิดความหลงผิดคิดว่า อำนาจพิเศษที่ตนมีตนเป็น (อันมีขอบเขตจำกัดดังกล่าว) คือการเข้าถึงอำนาจของเทพหรือพระเจ้า (ที่มีศักยภาพไร้ขอบเขตนั้นๆ) ผลที่สุดก็จะก่อให้เกิดอวิชชาความหลงตัวหลงตน จนส่งผลให้อัตตาตัวตนขยายใหญ่ขึ้นๆ

เช่นเดียวกับกรณีของนักเล่นกลที่สามารถเนรมิตให้สิ่งของหายไปต่อหน้าต่อตาเรา หรือจับกระต่ายขึ้นมาจากหมวกที่ว่างเปล่า หรือทำให้คนตัวลอยอยู่ในอากาศได้ ฯลฯ ถึงแม้เราจะทิ้งไปปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติปรกติเหล่านั้น แต่เราก็ตระหนักรู้ว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไข และความสามารถของผู้กระทำที่มีข้อจำกัด โดยถึงแม้บุคคลผู้นั้นจะมีศักยภาพเนรมิตกระต่ายจากหมวกที่ว่างเปล่าได้ ก็เชื่อว่าจะสามารถเนรมิตสิ่งอื่นๆ ณ เวลาและ

สถานที่อื่นๆ จากความว่างเปล่าได้ เราจึงไม่ได้หลงใหลไปยึดความสามารถพิเศษนั้นๆ เป็นที่พึ่ง

แต่ถ้ามีการเชื่อมโยงปรากฏการณ์เนรมิตกระต่ายจากหมวกที่ว่างเปล่าในลักษณะเดียวกัน โดยมีการจัดฉากของเวลาและสถานที่ใหม่ อาทิ อยู่ในวิหารที่ดูศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น แล้วอธิบายว่าปรากฏการณ์เหนือธรรมชาตินั้นๆ เกิดจากอำนาจของเทพที่ไม่มีขอบเขตจำกัด เราก็อาจเกิดความหลงว่ามีเทพที่มีอำนาจพิเศษดังกล่าวจริง และยึดเทพนั้นๆ เป็นที่พึ่ง เมื่อเกิดความศรัทธาแล้ว หากอธิษฐานขอสิ่งใดจากเทพแล้วได้จริง ก็จะมีที่ยึดมั่นในความมีอยู่ของเทพนั้นๆ แต่ถ้าอธิษฐานขอแล้วไม่ได้ ก็ไม่สามารถพิสูจน์หรือปฏิเสธความมีอยู่ของเทพ (Unfalsifiable) เพราะสามารถหาคำอธิบายต่างๆ ภายใต้ระบบความเชื่อดังกล่าว เพื่อมาหักล้างและรักษาความศรัทธาต่อเทพนั้นๆ ต่อไปได้เสมอ เช่น การที่อธิษฐานขอสิ่งที่ตนปรารถนาแล้วไม่ได้ เพราะเทพยังไม่ทรงโปรดบ้าง เพราะยังมีกรรมเก่ามาดบังบ้าง เพราะฝ่ายมารหรือซาตานมาขัดขวางบ้าง ฯลฯ

หากเปรียบเทียบระหว่างสมาธิภาวนาประเภทต่างๆ แล้วการปฏิบัติที่มุ่งไปสู่สมาธิภาวนาประเภทนี้จะมีโอกาสทำให้หลงเดินผิดทางได้มากกว่าสมาธิภาวนาประเภทอื่น จนส่งผลให้กิเลสตัณหาอุปาทานขยายตัวเพิ่มมากขึ้นแทนที่จะลดน้อยลง และออกนอกแนวทางของพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาแบบอเทวนิยมมุ่งสู่ความเป็นอนัตตาไปเป็นศาสนาหรือลัทธิแบบเทวนิยม ที่มุ่งไปสู่ความเป็นอัตตาตัวตนใหญ่หรือความเป็นอัตตาตัวตนสากล (อาตมันหรือปรมาตมัน)

๓. สมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อสติและสัมปชัญญะ

การเจริญสมาธิภาวนาตามแนวทางนี้ จะมีเป้าหมายหลักเพื่อการมีสติตามรู้สภาวะความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของอารมณ์ความรู้สึก (เวทนา) ความจำได้หมายรู้ (สัญญา) และการปรุงแต่งของ

ความคิด (สังขารหรือวิตก) หรือพูดโดยรวมๆ ว่า ตามเห็นการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ตับไป ของความรู้สึก นึกคิดต่างๆ นั้นเอง

เช่น เวลายืน เดิน นั่ง นอน ก็มีสติตามรู้ อยู่ว่า กำลังยืนหนอ เดินหนอ นั่งหนอ นอนหนอ เมื่อหายใจเข้าท้องพอง หายใจออกท้องยุบ ก็มี สติรู้ตัวอยู่ว่า กำลังพองหนอ ยุบหนอ ตลอดจน เมื่อเวลาปวด ก็มีสติตามรู้ ความปวดดังกล่าว รวมทั้งมีสติตามเห็นอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่คอย อุปถัมภ์ขึ้นสอดแทรก ในขณะที่กำลังตามรู้อิริยาบถ ต่างๆ ของร่างกาย เป็นต้น

การมีสติจดจ่ออยู่ที่อิริยาบถของร่างกาย และความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ที่อุปถัมภ์ขึ้นในจิต ถ้า กระทำได้อย่างต่อเนื่องช่วงระยะเวลาหนึ่ง จิตที่เคยมีอาการฟุ้งกระจาย คิดนั่นคิดนี่ ก็จะค่อยๆ นิ่ง สงบลง

เปรียบเสมือนสิ่งที่มีปกติวิ่งไปวิ่งมาไม่อยู่นิ่ง ถ้าใช้สติอันคือเส้นเชือกผูกคอกิ่งซึ่งเปรียบเสมือน จิตที่มีปกติชอบคิดโน่นคิดนี่ไม่อยู่นิ่ง ให้ผูกติดอยู่กับเสาหลักคือสัมปชัญญะความรับรู้ โดยไม่ว่าสิ่ง จะวิ่งไปทางไหน เชือกก็ตามไปตรงนั้น และคอย ควบคุมสิ่งไม่ให้วิ่งออกนอกรัศมีของเส้นเชือก ใน ไม่ช้าเมื่อสิ่งวิ่งจนเหนื่อยอ่อน ก็จะค่อยๆ สงบนิ่ง ลงฉับไฉ

จิตที่มีสติคอยตามดูอารมณ์ความรู้สึกนึก คิดที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ตับไป ต่อเนื่องในระยะเวลา หนึ่งๆ ในไม่ช้าก็จะค่อยๆ สงบนิ่ง เหมือนสิ่งที่ดี้นรณ จนหมดแรงฉับนั้นเหมือนกัน

เมื่อจิตนิ่งสงบลงแล้ว หากน้อมนำจิตไปใน ทิศทางที่มุ่งสู่ความสงบยิ่งขึ้น จนตั้งลึกเป็นฌาน ระดับต่างๆ ก็จะกลายเป็นสมาธิภาวนาประเภท ที่ ๑ หรือถ้าน้อมนำจิตที่สงบเป็นสมาธินั้น ไปสู่ ทิศทางที่ไปปั้นภาวนิมิต ที่เรียกว่า “มโนมยอัตตา” จนเห็นภาวนิมิตต่างๆ ชัดเจนเหมือนเวลากลาง วันแสดๆ อันจะนำไปสู่การรวมจิตให้มีศักยภาพ การรู้เห็นสิ่งต่างๆ เหนือศักยภาพปกติ ก็จะกลายเป็นสมาธิภาวนาประเภทที่ ๒ ไป **๓** ต่อฉบับหน้า

คำกรอง คำ

รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส

รูปปรากฏเกิดให้	หวนถวิล
ลักษณะวิลาศหลากจินต์	แจ่มฟ้า
ประทับภาพโลภภิน	งามผ่อง
ตื่นหลับรำลึกหน้า	หนึ่งนี้นานสมัย
รสใดดูดีมีบีบ	ปานสวรรค์
จับจิตประจงสรรค	สู่สิ้น
เคลิบเคลิ้มคู่คืนวัน	ชีวิต พะวงแล
กำซาบไปรู้สิ้น	อร้อยลึ้มอิมหนา
กลิ่นจืดจำเจदन้อม	นำพา
หอมอบอวลอุรา	ลึกล้ำ
นับเป็นวาสนา	ยิ่งนัก
ดมติดตรึงตอกย้ำ	ยั่วเย้าอยู่เสมอ
เสียงบ่าเรอสุขเร้า	โลกมนุษย์
พริ้งเพราะเพียงจะหยุด	หยาดย่ำ
เสนามิรู้สุด	เล่นท์
เพลินนักร้องยิ่งน้ำ	เนื่องโลโลมขวัญ
สัมผัสอันอุ่นอ้อม	อารมณ์
เหลือสุขร้อนลึมตรม	ตราบนี
หลงปั่นป่วนปลื้มชม	เชิงชิต ชอบแสบ
ความหวังหาเหตุชี้	ช่องให้ไฟถึง
ธรรมารมณจึงจักต้อง	เติบโตกาล
ยึดวิจรรย์ญาณ	หยั่งสู่
รูปรสกลิ่นเสียงสาน	สัมผัส
พึงกอบพึงเพียรกู้	กิจสร้างสงบสันต์

▶ วาสนา บุญสม

เด็กวันนี้คืออนาคตของชาติ

เมื่อครั้งลูกยังเล็กวัยสามสี่ปี ลูกมักชอบ
6 เรียกร้องขอยูทูททุกวันนี้คือ ผลไม้และขนม
หวานต่างๆ

พอลูกโตขึ้นย่างเข้าสู่วัยห้าหกปี ลูกชอบ
หุ่นยนต์ ตุ๊กตา ปืนเด็กเล่น และรถที่บังคับด้วย
ถ่านไฟฉาย ลูกมักจะวนเวียนอยู่กับสิ่งเหล่านี้

พอลูกเติบโตใหญ่ได้แปดถึงสิบปี ลูกเริ่มสนใจ
เสื้อผ้าหลากสีสันหลายรูปทรง และรู้จักสนใจเสื้อ
ผ้าเพื่อนคนนั้นคนนี้ว่าสวยดี พร้อมทั้งอยากเอา
แบบอย่างตามเพื่อนๆ เริ่มเข้าใจว่าคนรวยกับคน
ยากจนมีฐานะมีความเป็นอยู่แตกต่างกัน นึกฝัน

อยากเป็นคนรวยเพื่อจะได้มีอยู่มีกินสบายๆ

ครั้งลูกย่างเข้าวัยสิบสองสิบสามนอกจากจะ
สนใจศึกษาเล่าเรียนวิชาความรู้ในโรงเรียนแล้ว
ก็เริ่มคิดออกนอกกรอบของวัยเด็ก ชอบทำตาม
พวกผู้ใหญ่ที่นำพาทำสิ่งที่ไม่ดีไม่เจริญ

ลูกคิดและปล่อยตัวตามใจ ริสูบบุหรี่กินเหล้า
หรือชกต่อยกับเพื่อน พ่อรู้ข่าวที่ไรก็รู้สึกเสียใจมาก
เป็นทุกข์อยู่หลายวัน

ในช่วงที่ลูกเรียนอยู่ชั้น ม.ต้น ลูกยังเยาว์นัก
นึกคิดแบบเด็กๆ พวกผู้ใหญ่อย่างพ่อพอจะอ่านใจ
เข้าใจได้ สิ่งไหนผิดพลาดก็ยังไม่พอแก้ไขแนะนำ

กันใหม่ได้ และก็นับว่าโชคดีที่ถูกรอดพ้นจากสิ่งเลวร้ายต่างๆ นานาได้ด้วยดี

ถึงวันที่พ่อแม่มีโอกาสมาร่วมงานวันลูกได้รับปริญญาที่ลูกได้ตั้งใจเล่าเรียนมาหลายปี ดีแล้วลูกจะได้นำปริญญาบัตรไปสมัครงานทำคุณประโยชน์กันได้อย่างกว้างขวาง

เป็นอีกความรู้สึกหนึ่งของพ่อที่หวังลูก และแสนจะปลาบปลื้มที่ลูกตั้งใจเรียนจนจบระดับปริญญาตรี

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นพ่อรีบรับสาย “พ่อครับตอนนี้ผมอยู่ที่สถานีตำรวจ ผมไปหาเพื่อนรุ่นที่พอผมเข้าไปไม่ทันถึงลิบนาที่ตำรวจก็พากันไปล้อมจับ ในข้อหามั่วสุมเสพกัญชา ผมสาบานได้ผมไม่ได้สูบลေးจริงๆ พ่อครับช่วยผมด้วย”

เหมือนสายฟ้าฟาดกลางใจของพ่อแม่ แม่ น้ำตาอาบแก้ม หัวใจหวิว ขาสองข้างอ่อนแรงเซถลา พ่อรีบเข้าประคอง “ทำใจดีๆ เอาไว้ ลูกของเราเป็นคนดีคงจะไม่มีปัญหากรรมง”

เป็นความรู้สึกปวดร้าวของผู้เป็นพ่อแม่อีกรายเมื่อได้รู้ข่าวร้าย ซึ่งลูกอาจไม่สำนึกถึงความทุกข์สะท้อนใจของพ่อแม่เลย

๑๓ มกราคมเป็นวันเด็กแห่งชาติ แต่จะมีผู้ปกครองสักกี่รายที่จะมองลึกไปถึงความสำคัญ เพราะเด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า เด็กจะดีหรือร้ายพวกผู้ใหญ่ในวันนี้คือผู้ที่ต้องเอาภาระสั่งสอนอบรมบ่มนิสัยให้เด็กเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณธรรมไปในวันหน้าเช่นกัน

หลายครอบครัวที่พ่อแม่แยกทางกัน ปล่อยให้ลูกอยู่กับตายาย ความใกล้ชิดพ่อแม่กับลูกจึงขาดหายไป หากว่าตายายเป็นคนฉลาดมีปัญญา ก็จะคอยอบรมบอกสอนให้หลานๆ รู้จักการงานหน้าที่ความรับผิดชอบภายในบ้านและให้รู้จักปฏิบัติตนไปตามประเพณีอันดีงามอยู่ตลอด พวกหลานๆ ก็จะอบอุ่นและรักเคารพตายายเสมือนดังพ่อแม่ เด็กก็จะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้

แต่ถ้าโชคร้ายได้อยู่กับตายายที่ชอบเล่นการพนัน ชอบกินเหล้า เด็กๆ จะขาดความอบอุ่นไร้ที่พึ่งทางใจ เมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่นก็มักจะรวมกลุ่มก่อภัยร้ายให้แก่สังคมอยู่เสมอ

บ่อยครั้งที่เหล่านักเรียนอาชีวะยกพวกตีกันอย่างโหดร้าย ดังมาจากบ้านป่าเมืองเถื่อน

นักเรียนนักศึกษาต้องจากพ่อแม่พี่น้องไปทนทุกข์อยู่ในสถานพินิจนานปี ด้วยการกระทำที่ขาดการยั้งคิดและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หลายคนเซ็ดหลาบ พันโทชอกออกมาที่ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินโดยสุจริต เป็นคนดีที่มีคุณค่าต่อครอบครัวและสังคม

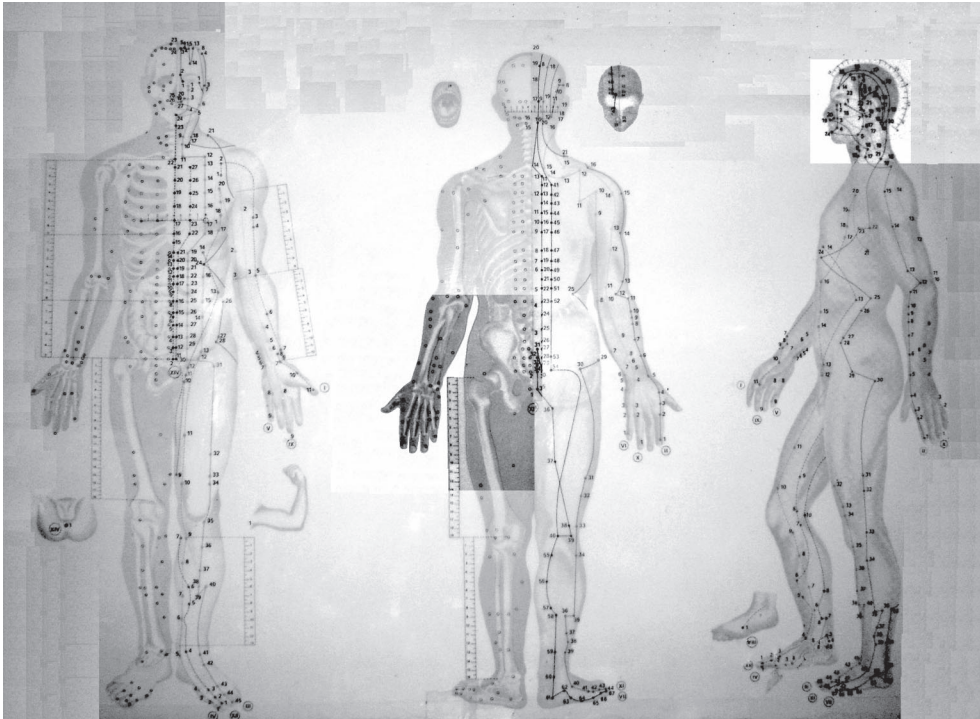
แต่น่าเสียดายที่เยาวชนอีกมากมาย เมื่อพันโทชอกแล้วกลับไร้ปัญญา ไม่สามารถทำงานสุจริตได้ กลับมุ่งสู่ขบวนการผิดกฎหมาย ไม่ทันไรก็ถูกส่งสถานพินิจตามเดิม

เด็กวันนี้จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีศีลธรรมในวันหน้าได้นั้น ก็อยู่ที่ผู้ใหญ่ในวันนี้ประพฤติตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีเพื่อให้เยาวชนอบอุ่นหลังได้ซึมซับรับค่านิยมที่ดีงามติดตัวไป

แต่น่าเสียดายสังคมไทยในยุคนี้ แม้แต่พระสงฆ์จำนวนไม่น้อยก็ยังสอนหลงทาง บุญกรรมเป็นหัวใจของพระศาสนา แต่กลับไปมุ่งผลิตัวตุ้มงคลให้ชาวบ้านเช่าบูชา ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลที่หลงผิดบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบเทวนิยม เป็นการนำพาชักนำญาติโยมให้แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ

เมื่อชาวพุทธยังไม่เข้าใจเนื้อแท้ของพระธรรมคำสอนอันเป็นแก่น ชาวพุทธส่วนใหญ่จึงพากันคิดว่าทางสายกลางนั้นคือ ชาวพุทธกินเหล้าเบียร์ เล่นพนันหวยรัฐได้ตามสบาย

เมื่อผู้ใหญ่ส่วนมาก ยังคงมั่วสุมกินเหล้าเบียร์และเล่นการพนันกันถ้วนทั่วอยู่แล้วจะเอาเวลาหรือตัวอย่างคำสอนที่ดีมีประโยชน์นำมาสั่งสอนเหล่าเด็กน้อยในวันนี้ให้เป็นเด็กที่ดีในวันหน้า เป็นอนาคตของชาติได้อย่างไร ๓

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

ปวดท้องสาเหตุจากการได้รับอุบัติเหตุ

ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุจากเขาไปจนถึงอุบัติเหตุหนักรูปแบบใด ทุกครั้งที่มีอุบัติเหตุกล้ามเนื้อท้อง ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก ตึงเกร็งตัว จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เช่น สิ้นหกล้ม สะดุดหกล้ม ตกจากที่สูงไม่มาก จนถึงได้รับอุบัติเหตุจากรถยนต์ชนิดต่างๆ ครั้งแรกที่เกิดอุบัติเหตุ เราจะเกิดอาการจุกที่ท้องก่อน ถ้าเป็นมากก็จุกนานหน่อย ถ้าเป็นน้อยก็หายเร็ว โบราณคนที่ได้รับอุบัติเหตุ เช่น ตกต้นไม้ ตกจากที่สูง เขาจะให้คนไข้ดื่มฉี่เป็นยาสลายลิ่มเลือด หรือดื่มเหล้าโรงผสมน้ำผึ้งหรือน้ำตาลทรายแดง แล้วค่อยๆ จับไปอย่างไฟบนแคร่ไม้ไผ่ อย่างน้อย ๗ วัน เพื่อให้ร่างกายขับเลือดเสียออกให้หมด ไม่ตกค้างตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย บางครั้งคนที่ได้รับอุบัติเหตุมากถึงขนาดอาเจียนออกมาเป็นเลือด เพราะระบบของร่างกายทำงานขับของเสียมาทิ้งที่กระเพาะอาหารก่อน แล้วจึงขับออกทางปาก บางรายเป็นมากถึงขั้นฉี่เป็นเลือด

วิธีปรับสมดุลโดยการกดจุด

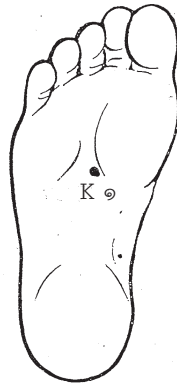
พลังงานรวมหลัง (Du ๒๐)

อยู่ตรงรอยบุ้มกลางศีรษะ

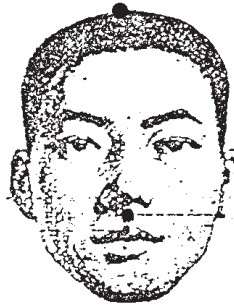
พลังงานรวมหลัง (Du ๒๖)

อยู่ที่เหนือริมฝีปากบนตรงกับปลายจมูก (ดูตามรูป)

ไต (K ๑) อยู่ทีกลางฝ่าเท้า
ก่อนไปทางนิ้วเท้า
(ดูตามรูป)

Du ๒๐

Du ๒๖

กระเพาะอาหาร (St ๓๖) อยู่ใต้เข่าด้านนอกห่าง ๓ นิ้ว (ดูจากรูปกระเพาะอาหาร)

กระเพาะอาหาร (St ๒๕) ห่างจากสะดือ ๒ นิ้ว (ดูจากรูปกระเพาะอาหาร)

ปวดท้องสาเหตุจากการวิตกกังวล

ต้นเหตุของโรคกระเพาะอาหารที่แท้จริงคือ **ความวิตกกังวลต่อเนื่องบ่อยๆ** จนทำให้น้ำย่อยหลังออกมามากในขณะที่ท้องว่าง จึงทำให้เกิดอาการปวดท้องเป็นประจำโดยไม่ทราบสาเหตุ ถึงแม้ว่าจะกินยาเคลือบกระเพาะอย่างไรก็ไม่ดีขึ้น เพราะต้นเหตุเป็นเรื่องของจิตใจ บางคนวิตกกังวลมากจนท้องเสีย ถ่ายท้องเลยก็มี เพราะความวิตกกังวลนี้ส่งผลไปถึงม้ามด้วย ทำให้ม้ามพร่องอ่อนแอลงได้ บางทีกังวลจนทำให้มดลูกมีปัญหาไปด้วย ยิ่งช่วงที่กำลังจะมีรอบเดือนนั้น จะมีอาการปวดท้องมากได้เหมือนกัน การอาบน้ำก่อนเข้านอนก็ส่งผลให้ม้ามอ่อนแอได้ และทำให้มีอาการท้องเสียหรือท้องผูกได้ ฉะนั้นไม่ควรอาบน้ำตอนดึกๆ ควรอาบน้ำก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ที่ประเทศอินเดีย พวกที่เคร่งศาสนาจะไม่อาบน้ำตอนเย็น เพราะเขาบอกว่าพระเจ้าไม่ให้อาบน้ำตอนเย็น หมายถึงจะทำให้อุณหภูมิจากร่างกายไม่สมดุลนั่นเอง แล้วจะมีโทษต่อร่างกายได้

วิธีปรับสมดุล

ควรปรับที่อารมณ์กังวลให้ได้ก่อน โดยเปลี่ยนเรื่องคิด มานับลมหายใจแทนโดยตั้งไว้ทีละ ๓๐๐ ครั้งก่อน แล้วค่อยตั้งเพิ่มขึ้นอีก จะช่วยให้ผ่อนคลายเรื่องทีกังวลได้บ้าง หรือไม่ก็ออกไปเปิดหู เปิดตา เปลี่ยนบรรยากาศชั่วคราว หาเพื่อนที่ดีๆคุย โดยเฉพาะผู้ที่มีคุณธรรมมากยิ่งดี เช่น พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ครูบาอาจารย์ นักปราชญ์ นักปฏิบัติธรรม ฯลฯ อย่าไปคุยกับพวกที่พาให้กังวลเพิ่มขึ้น พวกที่ชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ให้ยุ่งๆไว้เป็นดี

ปรับเรื่องอาหาร ให้กินไขมันผง กระเทียม พริกไทย ขิง ลูกผักชี ยี่ห่วย ฯลฯ จะนำมาทำเป็นอาหาร หรือนำมาผสมกับน้ำผึ้งปั้นเป็นลูกกลอนกินก็ได้ **ควรดื่มน้ำสมุนไพรก่อนปรับสมดุล** เช่น น้ำบ๊วย น้ำเสาวรส น้ำผึ้งผสมมะนาว

กดจุด....

ม้าม (Sp ๑๒)

ม้าม (Sp ๑๐)

ตับ (Liv ๑๒)

พลังงานรวมหน้า (Ren ๒)

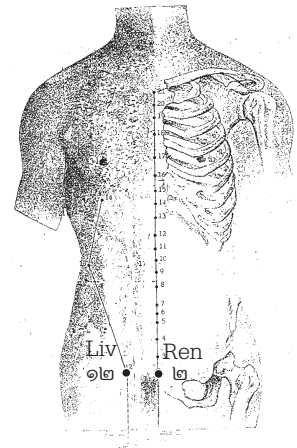
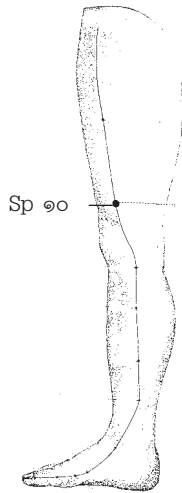
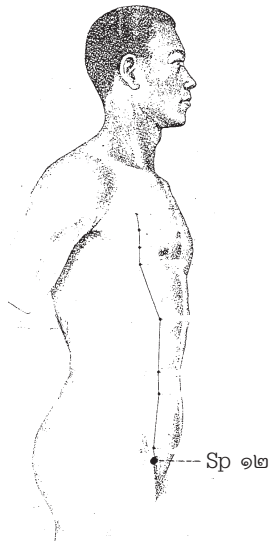
อยู่ตรงขาหนีบห่างจากหัวเข่า ๒ ข้อนิ้ว

อยู่เหนือเข่าด้านใน ๓ ข้อนิ้ว (ดูตามรูป)

อยู่ตรงขาหนีบห่างจากหัวเข่า ๓ ข้อนิ้ว

อยู่เหนือหัวเข่าพอดี (ดูตามรูป)

กดแต่ละจุดใช้เวลากดจุดละ ๓๐ วินาที ทำหมุนเวียนสลับกันไป จนอาการปวดท้องบรรเทาลง

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสอง คำ

ฟ้ามีแดดแผดเผาให้เราร้อน

และมีตอนฝนพำให้ฉ่ำชื่น

น้ำพากฟ้ารดลงถิ่นผืนดินกลืน

ไม้ก็ยืนยืนสู่ฟ้าอำลาดิน

รักมีร้อนชอนลมพายุร้าย

พัดทำลายไฟอารมณ์ลามรุมล้น

และลมกลายเป็นเย็นหนาวผ่าชีวิติน

รักโอบยบินดุจลมหวานชวนหลงลม

ฟ้ามีไฟจากดวงจันทร์ตะวันร้อน

เมฆหลบซ่อนก่อนปล่อยฝนหล่นทับถม

ฝนร่วงฟ้าตั้งสัญญามาพรั่งพรอม

ดินสั่งสมเลี้ยงต้นไม้แต่นานมา

ลมพายุร้ายรักมักพบบ้าง

ร้อนก็จางอย่างสงบจึงพบว่า

เอาความเย็นเข้าปะทะชนะทุกครา

พร้อมพินฝ่าทำลมใส่ในอารมณ์

▶ สู่แดนดิน คงคาสุริยฉาย

เศรษฐกิจ ตามแนวคิดตะวันตก

โครงสร้างองค์ประกอบและการทำงานของระบบเศรษฐกิจไทยนั้น ประกอบด้วยตัวละครทั้งหมด ๔ ตัว ตัวแรก คือ ครัวเรือนหมายถึงประชาชนธรรมดาบทบาทที่แสดง คือ การบริโภค โดยมีข้อจำกัดที่รายได้ ตัวละครตัวต่อไปคือภาคธุรกิจหรือเอกชน บทบาทที่แสดงคือ คือการลงทุน ข้อจำกัดคืองบประมาณ ตัวละครตัวที่สามคือรัฐบาล บทบาทที่แสดงคือการใช้จ่ายภาครัฐและการเก็บภาษี ข้อจำกัดคืองบประมาณ ส่วนตัวละครสุดท้ายนั้นคือภาคต่างประเทศคือ การส่งออกและการนำเข้า บทบาทก็คือการบริโภคและการบริการ

การทำงานของครัวเรือน ธุรกิจ รัฐบาล และภาคต่างประเทศนั้น อธิบายได้โดยสมการเคนส์ คือ $Y = C + I + C + (X - M)$

Y คือ GDP

C คือ การบริโภคของครัวเรือน
I คือ การลงทุนของภาคเอกชน
G คือ การจ่ายเงินงบประมาณของรัฐบาล
X คือ รายรับจากภาคต่างประเทศคือการส่งสินค้าออกและการท่องเที่ยว

M คือ รายจ่ายภาคต่างประเทศ การสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศ
(X-M) คือ ดุลการค้า

ในสภาวะปกตินั้น เมื่อประชาชนมีการบริโภคมมาก การลงทุนก็จะต้องมาก เมื่อมีการลงทุนมาก การจ้างงานก็จะมากขึ้น เมื่อมีการจ้างงานมาก ประชาชนก็มีรายได้มาก เมื่อมีรายได้มาก รัฐบาลก็เก็บภาษีได้มาก จึงทำให้ GDP สูง

ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำนั้น เมื่อประชาชนบริโภคน้อย การลงทุนก็จะน้อย การจ้างงานจะน้อย เมื่อการจ้างงานน้อย รายได้ก็จะ

น้อยเมื่อรายได้น้อย GDP ก็จะต่ำเพราะรัฐบาลเก็บภาษีได้น้อย

เป้าหมายทางเศรษฐกิจนั้นมีอยู่ ๓ มิติ

มิติที่หนึ่ง คือ การเจริญเติบโตซึ่งเปรียบเสมือนลูกบอลโดยโตพอเหมาะกับเศรษฐกิจของประเทศ GDP ที่พอเหมาะนั้นคือเติบโตปีละประมาณ ๔.๕ % เป็นการเติบโตแบบยั่งยืน และโดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ การให้ความสำคัญ GDP อย่างเดียว คงไม่สามารถทำได้แล้ว โลกเริ่มให้ความสนใจ GDP หรือ GHI คือ ความสุขมวลรวมของประชาชน

มิติที่สอง คือ ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ด้าน คือ ด้านภายในประเทศ ต้องดูอัตราการว่างงาน และเงินเฟ้อ ถ้าการว่างงานและเงินเฟ้อสูง แสดงว่าไม่มีเสถียรภาพ ส่วนด้านภายนอกประเทศนั้นดูที่บัญชีเดินสะพัด และบัญชีทุน ถ้าบัญชีเดินสะพัดและบัญชีทุนติดลบ แสดงว่าขาดเสถียรภาพ ถ้าเป็นบวกแสดงว่าเสถียรภาพดี

มิติที่สาม คือ การกระจายรายได้ หรือความเป็นธรรมในระบบเศรษฐกิจ โดยดูที่ความยากจนและการว่างงานของประชาชน ถ้ามีความยากจนมากและการว่างงานมากถือว่า การกระจายรายได้ไม่ดี

มีการเปรียบเทียบเศรษฐกิจว่า เป็นแบบลูกบอลนั้น ก็คือ มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ที่มีผลในการผลิตจริงๆ คือ GDP เพิ่ม และคุมเงินเฟ้อได้

เศรษฐกิจแบบลูกโป่ง คือ มีการขยายตัวแบบไม่มีผลผลิต คือการผลิตเท่าเดิมแต่ของแพงขึ้น เพราะการผลิตไม่เพิ่ม เช่น การปั่นราคาที่ดินจึงเกิดภาวะเงินเฟ้อ

เศรษฐกิจแบบฟองสบู่ คือ มีการขยายตัว โดยเฉพาะในตลาดเงินและตลาดทุน ไม่มีการลงทุนในระบบเศรษฐกิจจริงๆ เช่น การปั่นหุ้นระบบเศรษฐกิจจึงไม่สมดุล

นอกจากนี้ยังมีศัพท์ทางการเงินอีกหลาย

ตัวที่น่าจะต้องทราบกันไว้เช่น คำว่า

กับดักสภาพคล่อง หมายถึง ปริมาณเงินในระบบมีมาก ดอกเบี้ยต่ำ แต่ไม่มีใครยอมกู้เงินไปลงทุน

เงินเฟ้อ คือภาวะที่ราคาสินค้าปรับตัวสูงขึ้น อาจเกิดจากต้นทุนสูง หรือเรียกว่า cost push หรือความต้องการของประชาชนมาก เรียกว่า Demand pull

เงินฝืด คือภาวะที่ราคาสินค้าปรับตัวลง แต่กำลังซื้อของประชาชนไม่มี คนตกงาน

เงินตึง คือภาวะที่มีความต้องการใช้เงินในระบบมากกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในระบบ ทำให้อัตราดอกเบี้ยถีบตัวสูงขึ้น

ภาวะชะงักงันทางเศรษฐกิจ คือเกิดทั้งเงินเฟ้อและเงินฝืดพร้อมกัน ภาวะเศรษฐกิจอ่อนตัว ลินค้าราคาแพง คนตกงาน ค่าเงินตกลง ประชาชนไม่มีกำลังซื้อ

นโยบายการเงิน คือนโยบายที่ทำผ่านอัตราดอกเบี้ย โดยมีความคิดว่า ถ้าดอกเบี้ยต่ำ การลงทุนก็จะสูงเพราะสามารถกู้เงินดอกเบี้ยราคาถูกไปลงทุนได้ เมื่อมีการลงทุนสูง การจ้างงานก็จะสูง เมื่อมีการจ้างงานสูง รายได้ก็จะสูง เมื่อรายได้สูง การบริโภคก็จะมาก เมื่อการบริโภคมมาก GDP ก็จะสูงขึ้น ในสถานการณ์ปกติเมื่อดอกเบี้ยต่ำ ความต้องการเงินจะสูงขึ้น ข้อจำกัดการใช้นโยบายทางการเงินนั้นคือ เมื่อสถานการณ์ไม่ปกติคือ เศรษฐกิจตกต่ำคนไม่ลงทุน แม้จะลดดอกเบี้ยลงเรียกว่า กับดักสภาพคล่อง

ระบบเศรษฐกิจแบบเปิด เมื่อลดดอกเบี้ยทำให้มีการลงทุนก็เกิดการจ้างงาน แต่ในระดับประเทศนั้นเงินทุนอาจไหลออกได้เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยต่ำลง และเงินบาทอ่อนตัว การเพิ่มอัตราดอกเบี้ยให้สูงขึ้นนั้น ก็อาจจะเกิดผลเงินบาทแข็งตัว หนี้สินของประเทศก็จะลดลง แต่ก็ลดการลงทุนในภาคการผลิต โดยการลงทุนจะปิดตัวเพราะเกิด NPL ในระบบทำให้ธนาคารมีปัญหา และการลดการลงทุนก็จะเป็นการลดการ

จ้างงาน เมื่อลดการจ้างงาน รายได้ก็จะลด เมื่อ รายได้ลด การบริโภคก็จะลด GDP ก็จะลดลงด้วย นโยบายการคลัง นโยบายการคลังนั้น รัฐบาลทำผ่านกระทรวงการคลัง โดยใช้ระบบภาษี เป็นฐานรายได้ ไม่ว่าจะรับจากรัฐวิสาหกิจ กรม ศุลกากร หรือกรมสรรพากร ส่วนรายจ่ายนั้นทำ ผ่านระบบงบประมาณ โดยผ่านกระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ

ภาษีมีอยู่ ๓ ตัว คือ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ถ้าลด ภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือ Vat ลง การบริโภคก็จะสูงขึ้น เพราะสินค้าราคาถูกลง เมื่อการบริโภคสูงขึ้น การลงทุนก็จะสูงขึ้น เมื่อการลงทุนสูงขึ้น การจ้างงานก็จะมากขึ้น เมื่อการจ้างงานมากขึ้น ราย ได้ก็จะมากขึ้น GDP ของประเทศก็จะสูงขึ้น นั้น หมายถึงในสภาวะการณ์ปกติ คือ ของถูกจะมีคน ซื้อมาก แต่ถ้าสถานการณ์ของประเทศไม่ปกติ เศรษฐกิจตกต่ำ คนก็จะไม่บริโภคแม้ราคาสินค้า จะถูกลง

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา หรือ Pit ถ้าลด ลงจะทำให้คนมีเงินเหลือมาก ก็จะบริโภคมมาก เมื่อบริโภคมากการลงทุนก็จะสูง เมื่อการลงทุน สูง การจ้างงานก็จะสูง เมื่อการจ้างงานสูง ราย ได้ประชาชนก็จะมากขึ้น GDP ก็จะสูงขึ้นนั้น หมายถึง ในสภาวะการณ์ปกติ คือ คนมีรายได้ มากจะบริโภคมมาก แต่ถ้าสถานการณ์ไม่ปกติ เศรษฐกิจตกต่ำมากๆก็ไม่มั่นใจในสภาวะเศรษฐกิจ แม้จะมีการลด Pit หรือลดภาษีเงินได้บุคคล ธรรมดาลง คนก็ไม่บริโภคแม้ว่าจะมีรายได้มากขึ้น

ภาษีเงินได้นิติบุคคล หรือ cit มีความคิดว่า ถ้าลดภาษีเงินได้นิติบุคคลลง ก็จะทำให้มีการ ลงทุนมากขึ้น เพราะนิติบุคคลเสียภาษีน้อย ทำให้ต้นทุนต่ำ เมื่อมีการลงทุนมากขึ้น ก็จะมีการ จ้างงานมากขึ้น เมื่อจ้างงานมากขึ้น ก็จะมีรายได้ เพิ่มขึ้นเมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้นก็มีการบริโภคมมากขึ้น GDP ก็จะสูงขึ้น

รัฐบาลยังสามารถดำเนินการใช้การซื้อ ขายพันธบัตรรัฐบาลเป็นเครื่องมือในการลด

ปริมาณเงินอีกทางหนึ่งด้วย เช่น ถ้ารัฐบาล ต้องการให้เงินในระบบลดลงหรือลดการอ่อนแรง ของการลงทุน อยากรให้มีการลงทุนน้อย ก็จะ ออกพันธบัตรมาจำหน่าย คนก็จะซื้อพันธบัตรเงิน ในระบบก็จะกลับมาอยู่ที่รัฐทำให้มีเงินในระบบน้อย การลงทุนก็จะน้อย เมื่อลงทุนน้อยการจ้างงานก็ จะน้อย เมื่อการจ้างงานน้อย รายได้ก็จะน้อย การบริโภคก็จะน้อยตามไป GDP ก็จะลดลง แต่ ถ้ารัฐบาลต้องเพิ่มเงินในระบบ ก็ไถ่ถอนพันธบัตร ทำให้เงินกลับเข้าไปสู่ในระบบเมื่อเงินในระบบมาก ดอกเบี้ยก็จะต่ำ ก็จะมีคนลงทุนมาก ก็จะมีรายได้ มาก เมื่อมีรายได้มาก ก็จะจับจ่ายใช้สอยมาก

รัฐบาลอาจจะกระตุ้นเศรษฐกิจโดยใช้หลัก Demand Side Policy โดยการลด Vat ลด Pit คือลดภาษีมูลค่าเพิ่มหรือภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เพื่อกระตุ้น Demand ให้คนจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น หรือจะใช้หลัก Supply Side Policy ก็คือลด Cit หรือ ภาษีเงินได้นิติบุคคล คือ กระตุ้นด้านการผลิต ให้มีต้นทุนต่ำลง จะได้ผลิตสินค้าออกมากขึ้นและ สินค้าจะราคาต่ำลง คนจะบริโภคมมากขึ้น

นโยบายการคลังผ่านรายจ่ายนั้น ทำได้ โดยรัฐบาลจัดสรรงบประมาณ จำนวนมากลงไป ในระบบเมื่อรัฐใช้จ่ายมาก มีเงินสะพัดมาก เมื่อมี เงินสะพัดมากประชาชนก็มีรายได้มาก มีการจ้าง งานมากมีการจับจ่ายใช้สอยมาก GDP ก็จะโตขึ้น

สำหรับในภาพต่างประเทศนั้น ก็ให้ความสำคัญกับดุลชำระเงิน ดุลชำระเงินนั้นประกอบ ด้วยดุลการค้าและดุลบริการ ซึ่งรวมกัน เรียกว่า ดุลบัญชีเดินสะพัด ส่วนใหญ่แล้วประเทศไทยจะ ติดลบ ส่วนอีกอย่างหนึ่งเรียกว่า ดุลบัญชีทุน หมายถึง การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ และการ ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ประการสุดท้าย เรียกว่า ดุลบัญชีเงินโอน ซึ่งประกอบด้วยการกู้ เงินของภาครัฐหรือการกู้เงินของภาคเอกชน การดูแลการชำระเงินของประเทศนั้น ต้องดูทั้งดุล บัญชีเดินสะพัด ดุลบัญชีทุน และดุลบัญชีเงินโอน ว่ามีมากน้อยเพียงใด **ก**

ไม่เสียชาติเกิด

คนมีโอกาสนือสรพลัตว์
 นั่นคือ... โอกาสละล้างชั่ว ทำดี
 เพื่อพัฒนาคน และสรรค์สร้างสังคม...ชาติ
 ผู้ไม่เห็นโอกาส เมินโอกาส
 ดั่งนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ
 คนเช่นนั้นมิตบอด แลหนักแผ่นดินสิ้นค่า
 วิชาเปิดก่อกวนสันติสุข ก่อการร้าย
 วันสงท้ายปีเก่า ต้อนรับวันปีใหม่
 แม้สะใจสมใจขบวนการจิตทรามต่ำช้า
 แต่ชวนสังเวชสลดหดหู่เหลือประมาณ
 โยคนบริสุทธิ์ต้องสังเวทชีวิตเลือดเนื้อ
 สนองตันทหาไม่รู้จบของดิรัจฉานในร่างคน
 บังอาจนัก ! เย้ยฟ้าทำดินหมิ่นธรรม
 ความลับไม่ยืนยาวในโลก
 ความจริงยืนยงประจักษ์เป็นลัจจะ
 รอกาลเวลาเปิดเผยชัดแจ้ง
 ความจริงย่อมกลืนกินความลวง
 ปวงสิทธิประโยชน์ของแผ่นดิน
 ฉกฉวยฉ้อฉลไปได้เพียงชั่วขณะ
 แต่มีอาจยึดถือผูกขาดครอบครองนิรันดร
 กงเกวียนกำเกวียนควบคู่กันฉันใด
 กรรมกับวิบากเป็นไปฉันนั้นแล
 คนใดแม้มีร่วมขบวนการทำร้ายแผ่นดิน
 หากร่วมยินดี ร่วมปกป้องก็ปานกัน
 ยอมตนถือสัตย์ชื่อเป็นทาสคนคด
 สยบยอมถึงขั้นเนรคุณแผ่นดิน
 สมควรหรือชื่อพสกนิกร
ปีใหม่ยังจมปลักชีวิตโสมมดั้งเดิม
ชีวิตจะมีค่าอะไร
ปีใหม่หากพลิกผันสู่ชีวิตใหม่
ดำรงธรรม จงรักภักดีแผ่นดินด้วยชีวิต
แม้ตายวันนี้ก็ไม่เสียชาติเกิด ! ๒